

ERDİNÇ BABACAN

Gümüşhane'nin Torul ilçesinde, 1940 yılının ilk gününde, Namık Kemal İlkokulu'nun bahçesinin bitişiğinde olan toprak damlı evlerinde, İhsan ve Zehra Babacan'ın 5 kız evlâdından [Leman, Ayten, Suzan, Nermin, Türkân, Erdinç, Gürhan] sonra ilk erkek çocuğu olarak, Soğuksu mahallesinden dünya iyisi fahri ebe Elmas Hanım'ın elinde dünyaya geldi.

Kışlarını Torul'daki evlerinde, yazlarını okullar tatil olunca Çit deresi üzerindeki 1914–1917 Rus işgali sırasında, Rus'ların «örnek deneme meyvecilik düzenlemesi, plântasyonu» olarak düzenledikleri, sonradan 1928 yılında Babacan ailesinin satın almış oldukları Serpuşke köyünde geçirdi.

Kara yaylanın çayırlarında koştu. Pınarlarından içti. Çam ormanlarında yetişen nefis mantarlardan, guguvak denen mantarlardan közde pişirip yedi. Serpuşke'nin ortasından geçen, berrak ve pırıl pırıl suyu olan çit deresindeki göllerde yüzdü. Alabalık tuttu. Yaz gecelerinin sesizliği içinde mısır tarlalarındaki “cangıldak” seslerini tatlı bir besteyi dinlercesine dinleyerek uyudu.

İlk fenni arı kovanlarını, süzme bal santrfüjlerini, mumdandan tekrar dalak yapma silindirli makinelerini bölgeye getiren ailesinin ürettiği tabii ballardan yedi.

Hükümet binasının yakınındaki, Torul'un tek fotoğrafçısı olan Foto Ma'shûk'ta hatıra fotoğraflarını ve vesikalık resimlerini çekti. Namık Kemal İlkokulu'na 1947 yılında yazıldı.

Hademe Ali Efendi'nin (bir gözü kördü) büyük bir titizlikle tam zamanında elinde sallayarak çaldığı ders zillerine herkes gibi tam uydu. Aynı binanın üst katında olan Torul Ortaokulu'na kaydoldu. Sadece üç resmi görevli öğretmeni olan bu okulu bitirince eğitimine İstanbul'da devam etmesi nasip oldu.

Beyoğlu Ticaret Lisesi'ni, sonra da İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi Endüstriyel İşletmecilik bölümünü 1962 yılında bitirdi. Askerliğini Yedek subay olarak Hadımköy'de tamamladı. 1967 yılında Nurten hanımla evlendi. Kendi işyerinde sanayi ürünleri imalatıyla uğraştı.

Nisan 2006 yılında **NASREDDİN HOCA'YI NASIL BİLİRDİNİZ?**

Ocak 2008 de **MEVLİD-İ ŞERİF'İN AÇIKLAMASI ve ŞİİRSEL ANLATIMLAR**

Ocak 2010 da **NASREDDİN HOCA** kitabının İngilizcesini yayınladı.

Kendi web sitesinde bu kitapları ücretsiz olarak okuyucuların istifadesine sunmaktadır. Okuyucularının, dualarına mazhar olabilmesi en büyük dileğidir.

(Yazılarımdan alıntı yapanların emeğe saygı ve hak açısından nereden aldıklarını belirtmeleri gereğini hatırlatmak istedim.)

*Anılarımdan ve Anılarımızdan
Bir Demet*

**1940-2012
BERABER YAŞADIK BİZ
BU YILLARDA**

Müellif
Erdinç Babacan

Dizgi-tashih
Erdinç Babacan

Baskı-Cilt
Ravza Yayıncılık ve Matbaacılık

Mart 2012

Yayımcı
ERDİNÇ BABACAN
Tlf. 0216.378 07 37 – 0536.939 04 50
Orhanlı cad. No.28 Kurtköy/Pendik/İstanbul
erdincbabacan@windowslive.com

ÖNSÖZ

Bismillâhırrahmanırrahim. Ömrümün sonbaharını yaşadığım bu günlerde, edindiğim bazı birikimleri gelecek nesillere aktarmayı düşündüm.

Bir büyüğümüzün şu sözü ne kadar da haklı imiş; “Tandır tava geldi, hamur tükendi. Akıl başa geldi, Ömür tükendi.”

Rabbimiz; okuma-yazma yeteneğini büyük bir nîmet olarak insan oğluna bahşetti. Bu yetenek bilgilerin gelecek kuşaklara aktarılmasını ve insanların sürekli gelişmelerini sağlamaktadır.

Hayatta hiçbir bilgi çok kolay elde edilemiyor. Bilgiye sahip olabilmek için, evvelâ uygun bir alt yapının sahibi olabilmek gerekli. Önemli bir gözlemim de, çoğunlukla insanların 'bilgileri sadece gerekli kullanımlar için edindikleri, işin düşünce ve tefekkür boyutuna çok az değer verdikleri' hususudur.

Konfüçyüs'ün, okul çağlarımda öğrendiğim, değerinden hiç kaybetmeyecek olan şu sözünü dikkatlerinize sunarım. «Öğrenmeden düşünmek tehlikeli, düşünmeden öğrenmek faydasızdır.»

Kur'an-ı Kerîm'in pek çok ayetinde daima düşünmemiz emredilmektedir. Bu konuda büyük İslâm düşünürlerinden ibn Rüş (1126-1198) «Ene tefekkerun ve ene mevcude» (Ben fikrediyorum, düşünüyorum, zikir ediyorum ve düşünebildiğim için varım, varlığımın düşünebildiğim için bir değeri var) demiş.

Descartes (17. yüzyılda), «mademki düşünüyorum, varım» diye haykırmış ve bu sözler bilim tarihindeki yerlerine oturmuştur.

Bu bölümde, iddiasız olarak kendi düşüncelerimle biçimlendirdiğim olayları, bazı hikâyeleri, birkaç şiirsel anlatımı ve yaşamımdan birkaç kesiti ve bazı arkadaşlarımdan birkaç kısa kısa anılarını, yazılarını sizlere sunmak istiyorum. Büyük kitlelerin de tanıdığı meşhur arkadaşlarımdan yerine, kendi hallerinde, sesleri pek duyulmayan, toplumumuzun büyük çoğunluğunu oluşturan ve sade birer yaşamları olan çevremdeki arkadaşların yazılarını bu kitaba aldım. Son yetmiş yıllık sosyal hayatımızdan, yaşayışımızdan örnekler olsun istedim.

Dinimiz konusunda ezbercilikle yetinmeyip, nedenleri hakkında düşünebilme uyarısı yapmayı istedim. Bilhassa yüksek eğitimlilerin dramı diyebileceğim, dinini bilememe ve akla hitab etmeyen, bilimsellikten uzak itici anlatımlardan faydalanamama hâli bir gerçektir. Onların bir şekilde konuyla ilgilerini sağlayarak, inceleme yapmalarının yolunu açmak istedim. Allah'ın cc yaratmadığı hiç bir ilme, hiç kimsenin ulaşamayacağı ap açık beyan edilmiş iken, dinimizi, bilim dışı olarak sunanlara ne demeli!

Eğer okuyanlara bir faydam olabilirse sevinirim.

Erdoğan Babacan

TARİH SAHNELERİ... Ve BİZLER...

Bir batılı tarihçi “Tarih sahnelerinden Türkleri çıkarın, geriye yazacak önemli bir şey kalmaz” diyor.

Son büyük imparatorluğumuz Osmanlı devletini yıkmak için, sanayide ve teknikte bize üstünlük sağlamış olan, materyalist batılı devletlerin başarıya ulaştığını görmekteyiz.

Koskoca bir imparatorluğun, “kendilerini medeni zanneden devletlerce” parçalanması sonrası, bu millet var oluş mücadelesi vermeğe başladı. Medeni zannedilen vahşiler, sırtlanlar gibi saldırıp cephelerde askerlerimizi, şehirlerde sivil halkımızı vahşice öldürdüler. Son kalan topraklarımızdaki tüm varlıklarımızı, tarlalarımızdaki ürünlerimizi yakıp yıktılar. Hayvanlarımızı öldürdüler. Pek çok kişiyi göçmen ettiler. Yıllarca kardeşçe yaşayan halkımızın arasına nifak tohumlarını attılar. Milli servetimizi sıfırladılar ve günü geldiğinde elimizde kalan son varlıkları da almak üzere çekip gittiler.

Bu öyle bir çekip gitme görüntüsü ki, kendilerinden almak zorunda olduğumuz şeyleri bize çok pahalıya sattılar. Bizden almaları gereken malları nerede ise bedavaya elimizden alacak tuzaklarını çalıştırdılar. Mutlaka bir yolunu bularak, kendilerinin ürettiklerini bizim üretmemizi engellediler. Bizi millet yapan, tek ulus yapan tüm değerlerimizin yok edilmesi için çeşitli tuzaklarını durmadan geliştirip her devirde canlı tuttular.

Bizim riyakârlık dediğimiz, çifte standartlarını her an bu millete uyguladılar. Doğruları görebilmemizi engelledi-

ler. Manevi dinamiklerimizin silinmesini sağlamak için içimizden birileriyle iş birliği yaptılar. Başımızdan gaileleri eksik ettirmeyip, yeni gaileler icat ettiler.

Bizlere asırlarımızı kaybettirdiler.

İşin acı yanı, bu tasallutlardan <en az zararla nasıl kurtulabiliriz> diye düşünebilme kabiliyetimizi de etkilediler ve hâlâ daha etkiliyorlar.

Ne var ki, bu milletin genlerinde mevcut olan devlet geleneğini, millet olabilme hasletini, milli onurunu yok edemediler. Her şeye rağmen alnımızın akı ile bu günlere geldik.

1940 yılında Torul'da doğmuşum. 1947 yılında ilkokuldayım ve o günler zaman zaman gözlerimin önünden geçiyorlar. Tek kurtuluş çaresinin okuyup bilgilenmek olduğunu anlayabilmiş fakara insanların üç saatlik yoldan, ayağında çarık bile olmadan, karda kışta, çok çetin şartlar altında, ilkokula gelip gittiklerini hatırlıyorum. Üstünde kırk yamalı elbisesi olan mutlu idi. Bizlere öğretmenlerimiz "yamalı ayıp değil, yırtık ayıptır" diyorlardı. Onlar da yamalı ceket, yamalı pantolon, yamalı çorap giyiyorlardı.

1908'lerde azıtlı kurtuluş savaşlarımızın sonuna kadar bizlere o zulümleri reva gören devletler, 1940'lı yıllarda birbirlerini boğazlamaktaydılar. Savaşa girmememize rağmen İkinci Dünya savaşı denen o vahşet bizleri de çok etkilemişti. Çok kısıtlı imkânlarımızla muhtemel bir saldırıya karşı hazırlanmağa çalışıyor yiyecek tahıl stoku yapıyorduk. Karne ile ve parasıyla bir parça ekmek alabilen o yokluk günlerini yaşayan nesil, bu günkü neslin çöpe attığı ekmekleri, israf ettiği yiyecek ve diğer varlıklarını gördükçe tüketim ekonomisinin verdiği olumsuz gelişmeleri hüznle izlemektedirler.

Geçmişini bir ayna olarak düşünüp, geleceğimizi çok sağlam temellerde inşa etme gayretlerimiz akıllıca işlerdir.

Günümüzde bilinçlenmenin önlenmesi medya aracılığı ile toplumlara uygulanmaktadır. Kimileri ninnilerle, kimileri hayali ve boş şeylerle toplumların zamanlarını harcattırıp geri bırakmağa çalışmaktadırlar. Ne var ki «öğrenmek isteyen, uyanık, hedefli ve mefkûreli olanlar» için öğrenme imkânları günümüzde her zamankinden çok daha fazladır, kolaydır ve mümkündür.

Çağımızın bilgi çağı olduğu açıktır. Güçlü beyinlere sahip ülkeler yakın zamanda dünyanın en saygın, büyük ve güçlü devletleri olabileceklerdir. Milletimiz zekidir. Uyanmaktadır. Gelecek inşâallah bizimdir.

7 YAŞINDA BAŞLADIĞIM KÂTIPLIĞIM

“Kâtip arz-u hâlim yaz yâre böyle” türküsünü hepimiz çok iyi biliriz. Neden kişi hâlini yârine sunmak için kâtime başvuruyor? ...

Okuma yazmayı öğrenince, hiç tanımadığım kişilerin çok enteresan mektuplarını okudum ve yazdım.

Torul'da ilkokulun bahçesinde oynarken, genellikle kadınlar bizi çağırır “Uşağum şu mektubumu okuyuver” diye önümüze bir mektup uzatırlardı. Eğer mektubun ucu yakılmışsa, “mektubu geciktirme, hemen okuyacak birini bul. Haber acele ve çok önemlidir” demektir. Mektuplarını okurduk. Çoğunlukla da “Uşağum şu mektubumu yazıver” diyerek kalem kâğıdı elimize verirlerdi. Eğer haylazlık edipte mektuplarını okumaz ve yazmazsak, evde büyüklerimiz bize iyi bir sopa atarlardı.

1928 yılında harf devrimi yapılmış, mektep medrese görmüş olanlar bile okuyamaz yazamaz bir hale gelmişlerdi. Yazdığımız mektuplar genellikle askerdeki evlatlarına ve gurbete çalışmağa giden yakınlarına idi. Yazdığım bazı mektupların müsveltelerini saklamıştım. 1948 – 1954 yılları arasında oldukça çok mektup yazmıştım.

O yıllarda Ülkemizde sadece İstanbul'da ve Ankara'da üniversite vardı. Fadime teyze'nin yeğeni İstanbul'da İnşaat Fakültesini bitirmiş olmalı. Liseyi bitirince komşularının kızı Emine'yi istemiş, aileleri de onları nişanlamışlardı.

O yıllarda telefon yok denebilir. Haberleşme ancak

telgraf ile veya mektupla mümkün oluyordu. Osman yatılı okuyordu. Gün geldi okul bitti. Askerlik bitti. Osman işe girdi. İstanbul'da bir kızla evlendi. Nişanlısı dolayısı ile köydeki ailesi çok zor durumda kaldı. Osman öz kültüründen koptu ve ailesine yabancılaştı. Ahlâkı çok değişti. Buna dayanamayan teyzesi Fadime Hanım, eski harflerle yazdığı o şiirsel mektubu okuyarak, yeni harflerle bana yazdırdı.

Mektup "***Fakülteyi bitirip adam mı oldun Osman***" diye başlıyor. "Bir fındık çubuğu kadar değer olsa idi, mısırları yaza kadar saklayabildiğimiz büyük sepetin bir parçası olurdun. Ancak duyduğuma göre, girdiğin işinde büyük rüşvetler almaktaymışsın. Sen anneni babanı ne arıyor ne de hallerini soruyorsun. Onlar her türlü maddi sıkıntılarına rağmen, kendi anne ve babalarına devamlı dua ediyorlar. Sanıyorum ki onlar öldükten sonra da senin onlara bir duan bile ulaşmayacak" diye teyzesi Osman'a serzenişte bulunmaktadır.

Şiiri Fadime hanımın yazdırdığı sözcüklerle aynen aşağıya alıyorum.

FADİME TEYZENİN OSMAN'A MEKTUBU

Fakülteyi bitirip adam mi oldun Osman
Neneni beğenmedun, oldun köyline düşman

Az mi yalvarayidun, Emine'ye ey Osman
Keşke okumiyaydun, olaydun köye çoban

Emineyi beklettun, senelerce nişanlı
İki yüzluluk ettun, söylesene yalan mi?

Eminenin günahi, yakar seni cihanda
Anan Baban perişan kaldı ha buralarda.

Okudun da ne oldi, bi hayrun yok köyine
Anan-Baban'a kaldı kupkuru bi öğünme

Neyun mühendisun, taş mi koydun yapıya
Gelun Anan'i koymuş, İstanbulda kapiya

Evvel namaz kıldun, şimdi eyilmeyusun
Bu halunla köyünde artık sevilmeyusun

Okumağa giderken güzel umutlar vardı
Ne oldi sana Osman, neden dünyanın karardı.

Yalani bilmez idun, çobanluğa giderken
Nasil budandın öyle, adamluktan çıktın sen

Unuttun mi Babani, seni nasıl kolladı
O fakara halunlan sana para yolladı

Hiç dedi mi ki sana, ben borçlandum millete
Şimdi lâyükmi Baban senden gelen zillete

Neyun mühendisun, taş mi koydun yapıya
Gelun Anan'i koymuş, hiç sormadan kapiya

Sen burada yulari, eşeğuna takardın
Yuların eyusuni kendi başuna sardın.

İstesen de o yerde nâra ataman Osman
Çoban nâra atayı, duyayimisin ordan.

Sen abdestsuz gezmezdin davar güderken bile
Şimdi zor mi geleyi, gavaracı hergele

Funduk çubuğu çeten korur köyde lazuti
Duydum ki yutayisin, deve ilen hamuti

Bu köyün uşağısun, taşlar seni taniyi
Bilmeyen yabancılar seni adam saniyi

Anan-Baban hep aynı, gene eli dardadır
Bütün geçmişlerine her an duadalardır.

Anan-Baban yakındur, yolçidir ahirete
Gelip görmeyisunuz, kalayiler hasrete

Dünyada ulaşmadi, evune bi hediyen
Ahirete gidermi, umutsuzdur bekleyen

Ahiretun postasi meleklerdir, melekler
Melekten ne anlayi senin gibi kelekler

YAKIN KOMŞUMUZ HAVVA NİNELERİN ÇİL HOROZU

Kasabanın içinden akan Harşit Çayının kenarında, duvarlarla çevrili bahçelerinin içinde, genellikle tek katlı, mütevazı, şirin, sevimli evler vardı. Aileler, içme ve kullanma suyu ihtiyaçlarını bazı evlerin bahçelerinde bulunan su kuyularından temin ediyorlardı. Kuyuların üzerinde çukruk denen ağaçtan yapılmış bir tambura bağlı iple ucundaki kova, kuyuya daldırılıyor, çukruk asılarak çevrilip kova kuyudan çekiliyordu.

Her ailenin bir horozu, on – on beş tavuğu vardı. Taze yumurtaları, tereyağında, tavada veya yumurta sahanı dedikleri iki kulplu tavada pişirip severek yerlerdi. Bazen ekmeklerini de kendileri pişiriyorlardı. (1950’li yıllarda çok az evde saat vardı.) Sabah ezanı vakti mahallenin horozları birbiri ardınca ötüyorlar, sanki ses yarışması yapıyorlardı. “Kim daha güzel ötüyor Seçin bakalım” dercesine yarışıyorlardı. Kasabalı; Sabah, öğlen ve ikinci namazı vakitlerini, tam zamanında öten horozlarından anlıyorlardı. Horoz sesleriyle uyanan kasabalılar, sabah namazlarını kılıp erkenden işlerine başlıyorlardı. Eğer bir horoz vakitsiz öterse, hemen kafası kesiliyor ve pişmek üzere tencereye konuyordu.

Havva ninelerin iri vücutlu, pırıl pırıl tüylü, kocaman kırmızı ibikli çil horozu öterken, yüksekçe bir yere çıkar, kanatlarını çırpıp, derin bir nefes alıp, uzun uzun “üüü ürüüüü üüü” diye öterdi. Kendi bahçelerinin sınırını sanki çok iyi bilir, içeriye yabancı horozları sokmazdı. Girmek isteyen olursa onun önüne doğru hızla koşar, kanatlarını kabartır, korkutur kaçtırdı. Eğer kaçmazsa o horozla

hemen kavgaya tutuşurdu. Gagası ile savaşırken ayaklarında ki uzun ve sivri mahmuzlarını kullanır, yabancı horozları kendi bahçe sınırlarından dışarıya kaırtırdı. Hâkimiyetini ve galibiyetini kanat ırıpıp terek ilân ederdi.

Bu cesur horoz, sahibinin serptiği mısır ve buğday tanelerini ailesindeki tavuklarla paylaşır, onlara çok nazik ve kibar davranır, yerden yemi gagası ile alıp tavuğun görmesi için önüne atar, “big big big” diyerek onlara ikram ederdi. Eğer etrafta kedi, aylak vs gibi bir düşmanları olduğunu sezinlerse tavukları “glık gluk glık guuuk” diye uyarırdı. Bahçede topraklarda eşinir, bulduğu kireçtaşı tanelerini tavuklara ikram ederdi. Yumurta- ların kabuğu kireç olduğundan, tavukların kireç taşlarına çok ihtiyaçları vardır. Birçok kanatlı hayvanlar gibi tavukların da dişleri yoktur. Bütün olarak yuttukları taneleri, taşlıklarındaki toplam dört gramlık kuartz veya granit taneleri ile sıkıştırıp ezerek hazmederler. il horoz eşi- nerek toprağın içinde bulduğu hazım çakıllarını gagası ile alıp ailesindeki tavuklara gösterir, ihtiyaı olan tavuk hemen o çakıl tanesini yutar. Bir taş yutunca, kursağın- daki taşlardan şekli bozulmuş olan bir taşı dışarıya atar. *(Bu işleme hâla ilim adamları şaşırmaktadırlar. Tavuk bunu nasıl beceriyor?... Toprakta bulduğu taş parçasını gagasıyla tuttuğu anda nasıl analiz edip cinsini anlıyor ve kursağının içindeki taşların arasında şekli bozulmuş olanı nasıl ayırt edip dışarıya atabiliyor? ...)*

Kendi plğnde, bahçesinde rahat ve sakin olan tavuklar ve bu il horoz insanlardan kamazlardı. İsteyen horozun sırtını bile okşayabilirdi. Ammaaa! Hiç kimse horozun ailesindeki tavuklardan birini okřamayđı deneme- meliydi.

Bayramlık kostümlerini giymiş olan kaymakam bey, yoldan geçerken bir tavuğu okşamak isteyince çil horoz koşup geldi. Biraz havaya sıçradı. İri ve sivri mahmuzları ile Kaymakam beyin pantolonunun paçasını dizleri hizasından carrrrr diye ikiye ayırırverdi.

Eeee, on beş / yirmi tane de olsa tavuğunu kıskanmak bu horozun hakkı değil mi? Tavuklar horozun kendilerini bu denli sevmesinden, kıskanmasından sevinçli, onurlu ve mutlu olmuş görünüyorlardı.

Gerçi bütün horozlar namusları için can vermeye hazırmışlar. Horozlar, "aramızdan hiç deyyus çıkmadı" diye öğünürlermiş.

Horozlar, dünyanın en cesur hayvanları olduklarını iddia ederler ve şu kanıtlarını gururla söylemişler; "Ezanın yasaklanmış olduğu tüm ülkelerde dahi, her zaman sabah, öğlen ve ikindide namaz vakitlerini ilân etmekten çekinen bir horoz bulamazsınız" derlermiş.

(Erdoğan Babacan 26.04.2000)

(Rahmetli Babamdan dinlediğim bir hikâye)

NE YAPARSAN YAP, SONUNU DÜŞÜN!

1900'lü yılların başlarında, Balkan bozgunu sırasında işi bozulan bir adam, ana caddenin üzerinde bir küçük yazıhane tutmuş. Yazıhanesine bir masa, ikide sandalye koymuş, Camına da şu yazıyı yapıştırmış; «**AKIL SATILIR**». Devrin mülki amirinin, valisinin diyelim, dikkatini çekmiş. Kendi kendine “bu nasıl iştir, şu adamı bir yoklayayım” diye düşünmüş. Dükkâna girmiş oturmuş ve sormuş;

— Efendi sen ne iş yaparsın?

— Akıl satıyorum, demiş adam.

— Nasıl akıl satıyorsun, fiyatları nedir? Demiş vali bey.

— Parasına göre akıl var. 1 liralıktan tut 100 liraya kadar akıl var demiş akıl tüccarı.

Vali bey düşünmüş, 1 liralık çok az, 2 liralıkta bana göre az, 3 liralık akıl istiyorum demiş.

Akıl tüccarı parayı peşin isteyip almış ve şu akli söylemiş.

— Ne yaparsan yap, sonunu düşün!

Vali bey bozulmuş. “Ben bunu biliyordum” demiş.

Akıl tüccarı,

— Sen bunu değersiz ve bedava olarak biliyordun. Şimdi buna üç lira verdin ve bu akıl senin malın oldu! Demiş.

Vali bey üç dört gündür her dakika yaptığı enayiliği düşünerek kendi kendine söylenerek yürürken, berberine tıraş olmağa girmiş. Berber yüzünü sabunlamış, eline usturasını almış ve tıraş etmeğe başlayacakken, bizim Vali bey gene cümleyi sayıklamağa başlamış; “**ne yaparsan yap, sonunu düşün**”. Bunu duyan berberin elinden usturası yere düşmüş, “aman Vali beyim, beni kandırdılar. Büyük para teklif ettiler. Senin bundan haberli olduğunu bilmiyordum, beni bağışla” diye yalvarmağa elini ayağını öpmeğe başlamış.

Vali bey bozuntuya vermeden berberine tıraşa devam etmesini, kendisine bir zararı dokunmayacağını, söylemiş. Berberi sükûnetle söyleterek ağızından bunu tezgâhlayanları da öğrenmiş. Sükûnetle tıraş olup çıkmış.

Bir tepsi baklava satın almış ve akıl satan adama ikram etmiş. 100 lira daha bahşiş verip teşekkürler etmiş.

Rahmetli babam bu hikâyeyi anlattıktan sonra “Oğlum, öğrendiklerinin tapusunu al, senin malın olsun” derdi.

KAHVE GETİREN AKILLI KEDİ;

Hükümdara bir kedinin terbiyecisi ve kedisi anlatılmış;

Kedi kendisine söylenenleri anlıyor ve yapmasını istedikleri şeyleri de yapıyormuş. Hatta iki fincan kahveyi küçük ufak bir tepside ön ayakları ile tutup, arka ayaklarının üzerinde yürüyerek dökmeden mutfaktan getirip ikram ediyormuş.

Hükümdar bu kediyi merak etmeye başlamış. Ve bir kış günü sarayına çağırıp olayı görmek istemiş.

Sarayın salonunda Hükümdarın huzuruna adam ve kedisi getirilmiş.

Hükümdar adama;

— Kedinin marifetlerini göster demiş.

Adam,

— Siz emrediniz, söyleyiniz kedinin anlayıp yaptığını göreceksiniz, demiş.

Hükümdar kediye;

* - “Halının ortasında üç takla at” demiş. Kedi denileni yapmış.

* - “Koşarak halının çevresini iki defa dolaş” demiş. Kedi denileni yapmış.

* - “Çık pencere içine ve yat” demiş. Vs. Ne derse kedi aynen yapıyormuş.

Sıra en önemli sınava gelmiş, mutfakta pişirilen ve küçük bir tepsiye yerleştirilen iki fincan kahve için;

* - “Kahveyi mutfaktan al bize getir demiş”.

* Kedi mutfağa koşmuş. Üzerinde 2 fincan kahve bulunan küçük bir tepsiyi ön ayakları ile tutup, iki arka ayağı üzerinde insan gibi doğrulup, tıpış tıpış yürüyerek halının ortasına kadar geldiğinde, hükümdar yanındaki küçük tahta kutunun kapağını açar açmaz içindekini halının üzerine atmış.

Kedi fareyi görünce tepsiyi salonun ortasında yere çalıp, fareyi yakalayıp halının üzerinde yemeye başlamış.

Rahmetli Babam, “Parayı gördüğünde her türlü insani ve dini değerleri bir tarafa itip paranın üzerine çullananların bu kediden ne üstünlükleri olabilir ki? ...” derdi.

FOTO MA'ŞÛK'un Hikâyesinden

1950 li yıllarda Torul'un ilk ve tek fotoğrafçısıydı.

Üç ayaklı, (Sanıyorum, 30X30X40 santimetrelık) kocaman tahta kutulu, kutusunun ortasında ön yüzüyle körüklü bağlantısı olan, tahta ön yüzünün tam ortasında objektifi ve arkasında siyah uzun bezden yapılmış 60 – 70 santimetrelık boru gibi dikilmiş siyah bir bezi olan fotoğraf makinesi vardı. Fotoğrafçının resim çekeceği zaman fon olarak kullandığı bir de siyah perdesi vardı. Fotoğrafçı elini fotoğraf makinesinin içine o borudan sokar birşeyler yapar, sonra kafasını siyah kolun içine daldırarak netlik ayarını yapardı. Foto Ma'şûk'un çektiği fotoğraflar o yıllarda çok beğenilirdi. Foto Ma'şûk tek başına yaşayan 55-60 yaşlarında bir adamdı. İstanbul'dan geldiği bilinirdi. Kendisinde Kültürlü bir beyefendi havası vardı. Kimseyle sürtüşmez, ufacık fotoğrafçı dükânında yatıp kalkarak hayatını sürdürdü. Kimi kimsesi arayanı soranı hiç yoktu.

Bir gün rahmetli Babam kendisine Torul'a nasıl geldiğini ve Torul'da neden kaldığını sorduğunda; "Her insan hayat nehirlerinde, nehrin son durağı olan göllere ve denizlere doğru yol alan bir varlıktır. Saman çöplerini savuran rüzgâr, bir akar suyun yüzünde onu bırakabilir. Su saman çöpünü akıntısıyla alıp götürmekteyken, dalları suyun yüzüne deymekte olan bir söğüt dalına takılan bu saman çöpü, uzun süre suyun hareketi ile aşağı yukarı küçük hareketler yaparak orada eyleşir. Sonra bir sebeple akıntı tekrar onu alır, takılabileceği bir başka dala doğru veya gideceği yere doğru götürür. İşte ben öyle bir saman çöpüyüm" demiş.

Allah rahmet eylesin.

İLK SİGARA İÇME DENEYİMİM

1951 yılında ilk okulu bitirince, bu başarımızı Nedim Araz ile iki kafadar beraberce sigara içerek kutlamak istedik. Torul o zamanlar ikibin nüfuslu küçük bir kasaba. Herkes birbirini tanıyor. Çocukların yanlış bir hareketini kim görse müdahale ediyor veya ailesine söylüyor. Biz bu kutlamayı nasıl yapabilecektik.

Karar verdik. Ortaklaşa bir kutu HARMAN sigarası alacaktık. <Harman> sigarası kahverengi karton kutular-da satılan sert içimli bir sigara imiş. Sigaramızı aldık. Gözden uzak bir yer olarak Torul'un tepesinde gibi duran Kastel Kale'ye tırmanıp çıktık. Kalenin zirvesinde ışıkla mors alfabesine göre, birbirlerini gören dağ tepelerine kurulmuş, Trabzon'dan Erzurum'a haber iletmek, haberleşmek için kullanılan ocağın ve belkide odunların veya işaret fenerlerinin vb. malzemelerin muhafaza edildiği bir metre gibi derinliği ve üç metre gibi çapı olan kuyunun yanına geldik oturduk. Birer sigara yaktık. Sigaralarımızı orada içip bitirmeli idik. Cebimizde evimize götüremezdik. Peş peşe hepsini içip bitirdik ve dönüşe geçtik. Ayakta durmakta zorluk çekiyorduk. Başımız dönüyor. Dünya dönüyor. Kaleden inebilmek için çok sıkıntılar çektik. Bir şekilde sağ salim inmeyi başardık.

Eve dönünce ben hemen yatağıma girip uyumağa çalıştım. Sabaha doğru biraz uyuyabilmişim. Uyandım ki ağzım hiç sevmeyeceğim bir şekilde kokuyor. Başım berbat bir şekilde ağrıyor. Bir özenti ile içtiğimiz bu sigara meğer ne kötü bir şeymiş. Bu sigara içme denemem ile hayatta bir daha ağzıma sigarayı asla koymadım.

Sigarayı içmememde Rahmetli babamın davranışı da çok etkili olmuştu.

Babam birkaç yıl evvel sigarayı bırakmıştı.

Olayı duymuşlar veya benim ağzımı koklamışlar ve o gün sigara içtiğimi anlamışlar.

Babam sigaranın iyi bir şey olmadığını söyledi. *"Ancak sen içmek istiyorsan gizli içme. Al sana bir koli sigara. İçmek istediğin zaman bir paketini çıkar ve iç. İçmezsen sen rahat yaşarsın, karar senin"* dedi.

Ben bu serbest bırakılmam karşısında hayat boyu sigaraya hiç özlem duymadım ve bir tek bile içmedim.

Rahmetli Babama sonsuz teşekkürler...

1955–56 öğrenim yılında Beyoğlu Ticaret Lisesinde, Coğrafya öğretmenimiz, Sayın Sadi Arseven beyin anlattığı, unutamadığım hikâyelerden birini sizlere de sunmak istedim.

“DEVENİN AFFETMEDİĞİ HAKKI”

Nakliyeciliğin hayvanlarla yapıldığı, motorlu araçların icadından evvelki bir zamanda, delikanlı biriktirebildiği parayla genç bir deve satın almış. Şehir içi ufak tefek nakliyelerle işe başlamış. Gayret etmiş, düzgün çalışmış, çok çalışmış. Develerinin sayılarını çoğaltmağa başlamış. Gün olmuş, koca bir kervanın sahibi olan tanınmış bir nakliyecisi olmuş.

35 yıl evvel nakliye işine başladığı ilk devesi bir gün hastalanmış. Adam ne kadar ilâç biliyorsa devesine kullanmış. Ancak bakmış ki devesine ilâçların bir faydası olmuyor. Belli ki hayvancağızın ömrü bitmek üzere.

Yerde yatmakta olan devesinin başucuna oturmuş. İlk işe başladığı sıkıntılı günlerini, gençlik yıllarını, durup dinlenmeden çalıştıklarını düşünmeye başlamış. Hayatı film şeridi gibi gözünün önünden geçerken çok hislenmiş.

Gözlerinden yaşlar akarken kendi kendine söylemeye başlamış; “Ey devem, sen benim ilk sevdamsın. Seninle yıllardır çalıştım. Fakirdim, gün oldu seni doyuramadım. Gün oldu sırtına fazla yükler yükledim, hatta o yüklerin üstüne de bindim. Aç susuz yollarda gittiğimiz oldu. Şimdi görüyorum ki ayrılık zamanımız geldi. Acaba sen bana hakkını helal edebilecek misin?”

Seninle yaptığım işlerden kazandığım paralarla koca bir kervanın sahibi oldum.”

Derken deve Allah c.c. izniyle dile gelmiş ve şöyle söylemiş. “Ey sahibim; Allah seni insan, beni de deve olarak yarattı. Beni senin hizmetine verdi. Evet dediklerin doğrudur. Ancak demediklerin de var. Gün oldu, beni en iyi şekilde yedirdin içirdin. Beni kendi ellerinle yıkadın, tımar ettin. Beni tehlikelerden korudun. En güzel yerlerde yatırdın. Beni sevdin, okşadın. İlk yıllarda çektiğim eziyetleri unuttum bile. Develik hâli idi. Ben senden o durumlar için bir hak istemiyorum ve hakkımı helâl ettim bile. Ancak bir hakkım var ki onu asla helâl etmeyeceğim **“yıllar yılı benim önüme o eşeği neden geçirdin! ... ?”**

[Belki gençlerimiz anımsayamayabilirler. Deve kervanlarının en önünde bir eşek yürütülür. Öndeki devenin yuları eşeğin semerine bağlanır. Diğer develerin yularları da birbirlerine bağlanır. Kervanlar o şekilde yola koyulurlar.]

Bu hikâyeyi 50 yıldır anımsarken, eşref-i mahlûk olarak yaratılanlardan biri olduğum aklıma geldiğinde, **«hayat kervanında bir deve olmayı kabul ettikten sonra, önündeki eşeklere tahammül etmemenin ne anlamı olur»** diye zaman zaman düşünmüşümdür. Devenin affedemediği durumu acaba bizler fark edebildik mi? Kervanda bir deve olmayı marifet sayanların, önlerinden gidene zaten herhangi bir itirazının, siteminin olması çok anlamsız olurdu.

MALİ MATEMATİK DERSİMİZDE 27 SANİYE MUHABBETİ

Beyoğlu Ticaret Lisesinde, o yıllarda son derece değerli öğretmenler kadrosu bir araya gelmişti. Çok değerli bir insan olan, kendisini bir ağabey olarak sevdiğimiz Mali matematik dersi öğretmenimiz, Rahmetli İlhami Gündüz bey anlattıklarını veya sorularını geç anladığımızda bize **“27 saniye doldu”** derdi.

Bu sözüne çoğunlukla hepimiz gülümserdik.

İlk derslerinde bize *“Öküz dürtüldüğünü 27 saniye sonra fark edip tepkisini gösterir, tekmesini atar. O öküzlüğündendir. Eğer hemen tepki gösterse idi bir tonluk öküzü yatırıp nasıl kesebilirdik. Kasap, öküz ne olduğunu anlayana kadar kafasını kesebilirse işini bitirmiştir. Yoksa öküz kesileceğini anlayınca onu artık zapt etmek imkânsızlaşır. Acemi kasapların kurban bayramlarında başlarına gelen olaylar böyle yaşanırlar”* diye anlatmıştı.

Mali matematik dersinde öğrendiğimiz formüllerin çoğu beş on yıl içinde unutuldular. Ancak şu 27 saniye sözünü unutmak mümkün mü? Rabbil âlemin etini bile bize helâl ettiği sığırları kolaylıkla kesebilmemiz için, bir lütuf olarak hayvana böyle bir sistemi koymuş. Rabbimize teşekkürlerimizi sunmalı ve hamd etmeyi ihmal etmemeliyiz.

Lise günlerimizi anımsarken, Öğretmen kadromuzu ve lâkaplarını 'rahmetle anmamıza vesile olması' dileklerimizle aşağıya yazıyorum.

Okul Müdürümüz **Ruhi Turfan** bey (korsan), Öğretmenlerimiz: Edebiyat **Fahrünnisa Ercan** "Allah uzun ömürler versin" (Fahrünnisa ablamız), Kimya **Kaderdan Verim** hanımefendi (annemiz), Muhasebe **Tahsin Çulhagil** (Tahsin baba) ve **Adil bey**, Mal bilgisi ve teknoloji **Yusuf Adalı** (kih kih kih), Matematik geometri, tirigonometri **Muammer bey** (parmaksız), Fransızca **Abdullah Şahin** (vokabüler), Ticari muhaberat **Recai Bilgin** (Cingöz Recai), İngilizce **Perran Menemencioğlu**, Almanca **Karl Stern**, Ekonomi **Mustafa Alâeddin Taneri**, daktilo steno **İhsan Yener** bey "Allah uzun ömürler versin" ve yardımcı **Muzaffer Bey** (bızdık), Tarih **Mev'îde Erdem**, Coğrafya **Sadi Arseven** ve **Edibe Kavas**. Hukuk **Methi Sait Güran** (meth-ü sena kaplarını verdi Methi kalaya...). Fizik ögr.leri **Neriman ve Nermin Hanımlar** (kardeştiler), Reklâmcılık **Faruk Morel**, Spor **Burhan Sümersan**. Ve de askerlik **Bnb. X**.

Hepsini hayatımız boyunca sevgi ve muhabbetle anımsadık. İhsan Yener bey milli klavyeyi büyük uğraşlar vererek Milli eğitime ve Hükûmete kabul ettirdi. ilk defa bizim sınıfa uyguladı. Şampiyon Daktilo Kursu adıyla Sultanahmet'te açtığı kursta binlerce kişiyi yetiştirdi ve hâlen yetiştirmeye devam ediyor. Şu an onun öğrettiği şekilde, bilgisayarımda on parmakla bakmadan bu yazıları yazıyorum. Yaşım 72 oluyor. Allah c.c. hepsinden razı olsun. Ölenler nur içinde yatsınlar.

ASKERLİK DERSİ ANILARIMIZDAN

1955-56 ders yılında, Beyoğlu Ticaret Lisesi birinci sınıfındayız. Normal lise müfredatımıza ilâveten ağırlıklı olarak meslek derslerimiz var. Bir de bütün bu derslere denk askerlik diye bir dersimiz var! Askerlik dersimize gönderilen binbaşı çok kompleksli ve sevimsiz bir insandı. Hazırol çektirir, keyfi olarak sınıfta dolaşıp sırasında oturmakta olan öğrencilerden birinin ensesine tokatı patlatır. Karma lise olduğundan sınıfımızda on iki kız arkadaşımız da var. Bu adam aynı muameleyi kız öğrencilere de yapar, enselerine tokatı patlatırdı. Altmış kişilik sınıfta her derste üç beş kişiye tokat atardı. Suça gerek yok. Söz söyleyen çıkarsa yandı demektir. Bir yıllık derslerinden yaptığı şiddetin dışında aklımızda bir tek söz, cümlesi bile kalmamıştı.

Tokatı yeme sırası, Beykoz'dan üç saatte Karaköy'e gelip gidebilen vapurcukla okula gelebilen öğrencilerden çok nazik ve hanımefendi bir kız olan Emine'ye gelmişti. Emine ufak tefek, narin yapılı sessiz bir kızdı. Binbaşı Emine'nin ensesine tokatı yapıştırdığında, Emine karşı geldi. Yaptığının yakışmadığını, kendisine ailesinin o güne kadar bir fiske bile vurmadığını ve kendisinin dövülmeye lâyık bir hayvan olmadığını söylemeye başladı.

Olay o gün kapandı sanmıştık. Meğer binbaşı kızı mimlemiş. Sene sonunda Askerlik dersinden ikmale bırakmış. O yıllardaki uygulamaya göre askerlik dersinden kalan otomotikman sınıfata kalıyormuş. Emine o travma ile "ilgililere sevgilerimle!" diyerek okulu bıraktı.

Askerlik dersinden geçer not alamayan kızın sınıfta kalmış sayılmasının sizce ne anlamı olabilir? Ancak "sevgi eken, sevgi biçebilir" Öğretmenlik de özel bir formasyon istiyor. Değil mi?

04 AĞUSTOS 1958 DEVALÜASYONU

Babam Torul'daki önemli bir mülkümüzü satıp, parasını Ziraat Bankasına yatırdı.

İstanbul'da gayri menkuller alıp yerleşmek üzere daireler vs bakıyorken, birkaç ay sonra 04 Ağustos 1958 Devalüasyonu yapıldı. 2 lira 82 kuruş, 52 santim olan bir dolar, 05 Ağustosta 9 lira 25 kuruşa çıkarıldı.

Paramızın üçte ikisi bir gecede yok edildi. Sabahleyin kalktığımızda paramızın satın alma gücü üçte bire inmişti. Böyle zulüm düşman başına bile gelmesin diyelim.

2001 yılındaki anayasa fırlatılması ile yaşanan kur değişikliği 1 dolar = 679 bin 162 liradan, 1 milyon 160 bin 556 liraya fırladığında, ülkemizin dengelerinin çok büyük çapta bozulduğunu pek çok iflâsların yaşandığını hepimiz çok iyi biliyoruz.

1958 deki olay, okuduğum ekonomi dersini, 18 yaşımı yaşarken tatbiki olarak acı bir şekilde öğrenmemi sağladı.

O günkü banka reklâmları «paranızın istikbalinizin emniyeti» sloganları ile yapılmaktaydı.

Demek ki türlü çeşitli reklâmlarının aksine, o yıllarda Devletin büyük bir bankasına yatırdığımız "paramız ve istikbalimiz" hiç de emniyette değilmiş.

İ.İ. ve T.İ. AKADEMİSİNDE İLK GÜNLERİMİZ

Birbirimizi en güzel nasıl selâmlayabiliriz?

Ülkemizin her yerinden gelen yeni arkadaşlarımızla buluşmamız, tanışmamız çok renkli oluyordu. Örneğin, Torul'lu olmam dolayısıyla, Doğu Karadeniz'den, gelenler ilk anda tanıştıklarımız oldular. Selâmlaşırken bizler çoğunlukla günaydın kelimesini kullanıyorduk. Sürmeneli arkadaşımız İbrahim Kanca “essalam-u aleykûm” diye selam verdi ve “Ben dua etmeyi tercih ediyorum. Size Allah'ın bütün nimetleri üzerinize olsun” diyorum dedi.

Aradan çok uzun yıllar geçti. Hâlâ herkesle selâmlaşmamda değerli arkadaşım **İbrahim Kanca** aklıma geliyor.

Galiba 1983 veya 1984 yıllarından bir yaz günü idi. Beşiktaş, Ortaköy'de deniz kenarındaki caminin duvarına çakılmış 2 m² gibi bir levhada kalbimi kantan şöyle bir yazı yazıyordu. “Hiçbir Türk evlâdı öz be öz Türkçe olan günaydın kelimesi yerine selamun aleykûm demez”. Cehalet ne kadar kötü bir şey... Değil mi?

İnsanlar birbirleriyle karşılaştıklarında çeşitli güzel sözlerle selâmlaşırlar. Ancak en güzel selâmlamanın hangisi olduğunu biraz düşünelim mi? Örneğin, “günaydın” hitabını sevimli buluruz. Ancak anlamına bakarsak, gün aydınlık ise aydınlıktır. Muhatabımız kör değilse zaten görüyordur. Sözümlüğün değeri kısıtlıdır diyebiliriz.

Selâm (kelimesinin lügat anlamı) = Ayıplardan, afetten sâlim oluş. Selâmet, emniyet. Sulh. Asâyîş. Bütün korktuklarından emin olma. (Abdullah Yeğın, Yeni lügat shf. 618)

Esselâmu aleyküm veya Selâmun aleyküm =
“Allah size her türlü selâmet versin. Allahın bütün nimetleri üzerinize olsun” anlamında büyük bir duamızdır.

İçtenlikle verdiğiniz bir selâmınızı Rabbimiz kabul ederse kazancımız ne kadar büyük olur. Farkında mısınız? [Bazı insanlar (n) harfini söylemeden “selâmu aleyküm” demektedirler. İmam-ı NEVEVİ bu büyük bir yanlışır diyor.]

BABAMIN BİR UYARISI

Beraberce geziniyorken Babam sordu:

- Oğlum Şu bina sahipsiz mi?
- Babacığım, mutlaka bir sahibi vardır.
- Oğlum Şu ağaçlar ve bu bahçe sahipsiz mi?
- Babacığım onunda mutlaka sahibi vardır.
- Oğlum kimsenin gitmediği, ot bile bitmeyen Şu dağlar sahipsiz mi?
- Dağların sahibi devlet'imizdir. Hiçbir devlet bir çakıl taŐını bile vermez.
- Peki; bir çakıl taŐının bile sahibi varken, devletleri barındıran bu dünya sahipsiz mi? Unutmayasın ki her Şeyin yegâne sahibi onu yoktan var edip, varlık âleminde tutan Rabbimizdir.

Oğlum, Şimdi son eğitimini almak üzeresin. Okulu bitirmen yetmez. Sakın bu sözlerimi unutma! Her insan ışık vermeye hazır bir mum gibidir. Fitiline kibrit akılmamıŐ bir mum ışık vermez. Mumun eğer fitili iyi ise ve mumun kendisi de kaliteli ise o mum vazifesini tam yapabilir. YapılıŐ gayesine uygun olarak ışık verir, bulunduğu yeri aydınlatır ve yanarak ömrünü tamamlar. Unutma ki Yanmayan kalitesiz bir mumu çöpe atarlar, değil mi?

BİR ASKERLİK HATIRAM

Okulu bitirince sıra askerlik görevimi yapmağa geldi.

1962–1964 yılları arasında, 59. dönemde, levazım yedek subay olarak askerliğimi yaptım. Sütlüce Halıcı oğlu'ndaki Levazım okulunda 6 aylık eğitimden sonra görev yerlerimizin belirlendiği kuralarımızı çektik. Pentomik zırhlı tümenin bir muharebe gurubu olan Hadım köy, Akpınar garnizonunda görev yapacaktım.

Taburlarımızda yurdumuzun çeşitli yerlerinden gelmiş delikanlı askerlerimizle tanıştık. Onları dinledik. Bazı imkânsızlıkları dolayısıyla eksiklerini gördük. Çareler üretmeğe çalıştık. Hele aralarında okuma – yazma bilme-yenlerin olması bizleri çok üzüyordu.

Taburlarda açılan okuma ve yazma seferberliklerinde gönüllü olarak görev yaptık.

Bizlere çok değişik bir meslek olarak gelen askerliğimizde, komutanlarımızın verdiği görev ve emirleri eksiksiz yapmağa özen gösterirken, hikmetlerini anlayamadığımız emirleri hem aynen yaptık. Hem de kendi kendimize içimizden söylenip durduk. “Acaba şöyle yaptırsa, daha iyi olmaz mı idi” Zamanla öğrendik ki her mesleğin kendine özgü prensipleri varmış.

Nöbetçi olarak kaldığım günlerde, değerli yedek subay teğmen arkadaşım birinci bataryada görev yapan **Atalay Şahinoğlu** beni çağırırdı. Beraberce akşam yemeğinden sonra bir bölüğün yatahanesine gider biryatağın kenarı-

na otururduk. O günlerde çok meşhur olan cemile diye bir şarkı vardı. Erata, **“haydi arkadaşlar beraberce söyleyelim, isteyen kalkıp oynasin”** dediğinde bütün koğuş **“Bırakıp gittin mahzun, cemile cemile cemile vay vay”** diye çınlamağa başladılar. Eratın içinde saz çalan bir er vardı. Sazı eline alır çalıp söylemeye başladılar. **“-Değirmenci dayı, öğüt buğdayları. – Olmaz hanım olmaz, oluk suyla dolmaz, ayva da göbek benim olmazsa senin buğday un olmaz.”**

Atalay, “Erдің bu çocuklar bize emanet. Biraz neşelenmelerini sağlamak lâzım. Her insan bir âlemdir, Kim bilir kiminin ne derdi, ne efkârı vardır. Bu mesleğin içinde olanların bu inceliği fark edebilmelerini çok ta beklemeyelim” derdi.

Yirmi üç, yirmi dört yaşlarımızda bu olgunluğu gösterebilen kardeşimiz, askerlik sonrası Koç firmasının bilgisayar gurubunun başına geçti. Çok başarılı bir iş hayatı oldu. İstanbul Ticaret Odası başkanlığını da yaptı ve yoluna devam etti. Milletini uyandırmak için panellere katıldı. Televizyonlarda sürekli programlara katıldı. Allah c.c. kendisinden razı olsun.

Askerlik hatıralarım, herkesin yaşadıkları ile çok benzeştiğinden bu kadar anlatımı yeterli görüyorum.

DAMIZLIK TOSUNUN HİKÂYESİ

1966 yılı haziran ayı olmalı. Okulu ve askerliğimi de bitirmiş, İstanbul'da ticarete başlamıştım. Torul'a mülkümüzle alakalı bir işimiz için birkaç günlüğüne gitmem gerekmişti. 14 yıl sonra Torul'u ve Torulluları görebilecektim. Ortaokuldaki sınıf arkadaşlarımın neredeyse tamamı bir yolunu bulup lise üstü tahsil yapmışlardı. Bakalım Torul'da kimlerle karşılaşacaktım. Karşılaştıklarımla kucaklaşmamız çok içten ve zevkli oluyordu.

Sınıf arkadaşım Kemal Ayhan Ziraat mühendisi olmuş. Torul'a tayin etmişler. Benim için heyecan verici bir tayin diyebilirim. Çünkü: O günün şartlarında, Torul' da ziraat mühendisi olan bir genç, kendi şehrine en faydalı katkıyı yapabiliirdi. İkinci günümde Ziraat müdürlüğünde Kemal'i makamında ziyarete gittim. Öğretmenlerimizden Mahmut Üçüncüoğlu'nun bahçesi ile Harşit çayının arasında tek kat olarak yapılmış, etrafı çiçeklendirilmiş bahçenin içinde villa görünümlü müstakil bir bina ziraat müdürlüğüne tahsis edilmiş. Müdür arkadaşım Kemal Bey çeşitli ikramlarda bulundu. Bu arada neler yaptığımızı vs konuştuk. Heyecanla Torul'a ne gibi katkılar yaptığını sordum. Sıkıntılı bir cevap verdi. "Erдің kendimi yıprattığım ve çok uğraştığım halde pek bir şey başaramamanın üzüntüsünü yaşıyorum. Anlayamadığım bir tutuculuk ve dirençle karşılaşıyorum. Nerede ise pes ettim. Her günüm bir çıkar yol aramakla geçiyor" deyince çok şaşırıştım. Kemal idealist bir çocuktü. Hizmet aşkını okul sıralarından da biliyordum. Neler oluyordu. Anlat dedim. Hiç unutamadığım şu çalışmasını anlattı.

Buraya tayin olur olmaz hayvancılığın ıslahına öncelik verip çalışmağa başladım. Bizim inekler biliyorsun yüz, yüz elli kilo et veren, en iyisi dört – beş litre süt veren hayvanlardır. Cinslerinin mutlaka ıslah edilmesi gerekir. Erzurum harasından yalvarıp yakararak ve evimi ve arazimi boğanın bedeli olarak elli bin liraya ipotek ederek bir aylığına bir boğayı tüm imkânlarımı kullanarak Torul'a getirdim. Boğaya bir şey olsa ben maddi açıdan mahvoldum demektir. Boğaya nasıl itinayla baktığımı anlata-mam. Kaymakam beyle konuştum. Torul'un pazarına nasıl olsa köylerden geliyorlar. O gün bütün muhtarları çağırallım dedim. Kaymakam beyle beraber muhtarları topladık. Onlara sığırların ıslahı için melezlemenin şart olduğunu ve köylülerin kızana gelen ineklerini ziraat müdürlüğüne getirmelerini istedim. Birinci hafta hiç kimse tek inek bile getirmedi. Tekrar Kaymakam beyle muhtarlara haber saldık. İkinci hafta yine hiç inek getir-mediler. Üçüncü haftada amcamı zorlayarak, bir ineğini boğayla çiftleştirebildim. Kaymakam bütün muhtarları toplamıştı. Neden köylü ineklerini getirmiyor diye sorun-ca; muhtarlar ağız birliği etmişçesine şunu söylediler: "Köylü diyor ki inek başına biner lira verirseler inekleri-mizi boğasına çektiririz." Bunları duyunca saçımı başımı yoldum. Sanki damızlık boğanın ineğe ihtiyacı varda, uygun inek arıyoruz. Derken bir ay doldu. Tosunu götürüp teslim ettim. Kazasız belâsız teslim edebildiğime şükrettim. Ancak ideallerim mahvoldu. Neden halkımız resmi kuruluşlarına şüpheyle yaklaşıyor ve direnç gösteriyorlardı.

(Not: O yıllarda ineklere suni tohumlama yapılmıyor, direkt olarak boğaya çekiliyorlardı.)

DÜĞÜNLERİMİZ

Terhislerinden sonra kimi arkadaşların işleri hazırды. Kimileri bir işe giriyor, kimileri de kendilerine sıfırdan bir düzen kuruyordu. İşini bulan arkadaşlarımız birbiri ardından düğünlerini yapıyordu. Ben imalâtçılık yapmayı, sınaî üretimi seviyordum. Zekâm ve fiziki yapım çok müsaitti. Maddi şartlarım çok kısıtlı da olsa öylece mücadele edecektim.

Okulda öğrendiklerimin hayatta geçerli olmadığını birkaç tatsız tecrübeden sonra öğrendim. İmalâtçının önüne her türlü olumsuzluklar çıkarılıyordu. (Bu konunun doktora tezi konusu yapılması, uzmanlarınca bütün ayrıntıları ile incelenmesi, son yüzyılımızın ve sınaî gelişimimizin tarihçesi açısından son derecede gereklidir sanıyorum.)

1967 yılı Kasım ayında düğünümü yaptım. Hani yüksek tahsilliyiz ya, düğün salonlarını orkestraları ile beraber kiralyoruz. La komparsita adlı tango ile açılışlar yapılıyor. Sonra gelsin mambolar, valsler, ça ça lar, Rokın roll ler. Daha çok gençlerin iyice terlediği bu danslardan sonra, gelsin orta yaşlı hanımların çiftetellileri, Mevlâna oyun havaları, kıvrıla kıvrıla oynamalar. *Yerli folklorumuz o yıllarda acaba ayıp mı sanılıyordu?*

Her düğün aynı şekilde yapılıyordu. Gençliğimizin heyecanı içinde yaptığımız şeyin anlamını düşünemiyorduk bile. Bizleri oynattıkları müziklerin sözlerini hiç anlamıyorduk. Bırakalım yabancı dillerdekilerin sözcüklerini, kendi dilimizdekilerin bile ne anlama geldiğini düşünemiyorduk. Çal, söyle ve oyna gitsin!

Bir gün bir büyük gazetemizde “*Mevlâna oyun havasının sözleri*” yazılmıştı. Okuyunca hayretler içinde kaldım. “*İç bâde, güzel sev, varsa akl-ı şuurun. Dünya var imiş ki yok olmuş, ne umurum. Dattiri nirinam dananininam.*” Eyvah, bu ne biçim küfür? “İçki iç, güzel sev. Eğer içmezsen akılın ve şuurun yoktur. Hiçbir kısıtlama umurumda değil.” Diye orkestra çalacak ve bizim hanımefendiler kıvrılıp kıvrılıp oynayacaklar.

Oyun havasının ismi ise kasıtlı seçilmiş benziyor. “*Mevlâna oyun havası.*” Sanki oynayan cennete gidecek gibi sanılabilir.

Okullarımızda ilâhi nizam ile ilgili doğru dürüst tek kelime bile öğrenmemiştik. İşin garibi kendimizi ‘bilenerden’ sanıyorduk.

Sene 1969. Kimyevi maddeler satan bir Musevi tüccarımızdan Cuma günü faturamın bedelini almaya gittim. Cuma namazı vakti yaklaşıyordu. Bana “Namaza git gel, paranı al” dedi. Ben de; Bak bu parayı almam lâzım, işçilerime ve kirama vereceğim. Parayı vermeden çekip gidersen zor durumda kalırım, dedim. Salamon bey; “Vallahi vereceğim dedim. Allahın adını andım. Yalan mı söyleyeceğim” dedi ve sordu. “Erдің Allah kaç tane.” Bunu sen mi bana soruyorsun elbette bir tanedir dedim: “Bak yakandaki rozet diyor ki Erдің yalan söylüyor. Ben de senin okuduğun okulun mezunuyum. Benim yakamda o rozeti hiç gördün mü? Allah kendisine ortak koşanı asla affetmez” dedi.

Paramı verdi ve beni yolladı. Salamon beyin bu uyarısı beni inceleme yapmağa yöneltti. Hemen okula gidip 1929 yılında yaptırılan rozetimizin tarihçesini ve sembollerinin anlamını okudum. Orada rozeti çıkarıp attım ve bir daha da asla takmadım. O yıllarda altmış yaş civarında olan bu Musevi'ye uyardığı için çok teşekkür etmiştim.

Merak edenler için rozetin içeriğini şuraya alıyorum.

1929 yılında ismi “Ulûm-u Âliye-i İktisadiye ve Ticariye Mektebi” olan okulumuzla, tarih ve mitoloji konularında, İstanbul Dârülfünun’u Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü profesörlerinden Nazmi Bey’le görüşmeler yapılarak ***Ticaret Tanrısı Merkür ile sembolü hakkında kesin bilgiler alınıp derlenmiştir.*** Karar verilmiştir, Merkür’ün sembolü olan asa, yılan ve kanatları temel alınacaktır. Rozetin beğenilen çizimini yapan voleybolcu Aziz’e 375 kuruş hizmet bedeli ödenmiştir.

* Rozetteki KANATLAR: Eski Yunan ticaret tanrısı Merkür’ün kanatlarını sembolize eder.

* ASA: Merkür’ün rızkı taksim eden, paylaşımı sağlayan gücünü temsil eder.

* YILAN: Sihir ve füsün gücü; aldatma, hile, ram etme ve inandırıcılığı simgelemektedir.

* DEFNE DALI; Ticarete barışı, dürüstlüğü ve sevgi ortamını simgelemektedir.

* ALTIN PARANIN DÖRTTE BİRİ: Mal değişimini sağlayan güç olarak simgelenmektedir.

Bunları öğrenince şoke olmuştum.

*Birkaç ay sonra ablamı Kadıköy'de Bahariye caddesinde tanınmış bir romatizma doktoruna götürmüştüm. Bekleme salonunda **Hipokrat yemininin** yazılı olduğu bir levha gözüme ilişmişti. Doktorların bu yeminini çok duyuyordum, ancak ne olduğunu ilk defa okuyacak ve bilecektim. Bu yemini yapmayan tıp doktoru, diş doktoru, veteriner ve eczacılara diplomalarının verilmediğini bildiğimden, yeminin metnini okuyunca onlar hesabına ayrıca çok üzülmüştüm. Ben rozetimi çıkarıp atabiliyordum. Acaba onlar, 12 eski yunan tanrısı ve tanrıların karıları adına yaptıkları bu yeminden sonra tövbelerini akıl edip yapabildiler mi?*

Allahımız kendisine ortak koşanları asla af etmeyeceğini bildiriyor da...

1973 YILI 33 YAŞINDA UYANMAM VE UYARILMAM

Kadıköy Erenköy tren istasyonu civarında bir evde kiracıyım. Bir oğlum ve bir kızım oldu.

İslâmiyet'i taklidi olarak biliyor ve yaşıyordum. Eğer bir yanlış söz ağızımdan çıkmışsa veya önemsemediğim bir hatam olmuşsa rüya âleminde uyarılıyordum. Her uyarıdan sonra o konuyu araştırıyor ve doğrusunu öğrenmeye çalışıyor Allaha hamd ediyordum.

1973 yılında her müminin görmek isteyeceği bir rüyayı da gördükten sonra, dini konuları sağlam bir şekilde öğrenmeye uğraştım. ***Kırk yaşıma geldiğimde artık doğruyu yanlış iyice ayırabilmeye başladım. Din adına duyduklarımı iyice araştırmadan kabul etmemeliydim. Gördüm ki namaz kıldırma memurluğu ayrı bir şey, bilmek ve idrak sahibi imam olmak ayrı bir şey. Kişinin yetkisiz ve yetersiz olduğu konularda <kendi noksanlarından habersiz olarak> söyledikleri, temsil ettiği misyona, kendisine inananlara veya kendisini tesadüfen dinleyenlere çok büyük zararlar veriyor.***

Şu atasözümüz ne kadar da yerindeymiş. < Kişi noksanını bilmek gibi irfan olamaz.>

KIZIM DÎDEM'DEN BİRKAÇ ANIMIZ

1984 yılında Pendik'e taşındık. Kızımın naklini Erenköy Kız Lisesi'nden, Pendik Lisesi'ne aldık. Pendik Lisesini bitirdi. Marmara Üniversitesi İng. Dili ve Edebiyatı bölümünü kazandı. Son derecede azimli ve başarılı bir çocuktü. Daima birincilik ondaydı ve beş senelik filolojiyi üstün başarıyla dört senede tamamladı.

Manevi dünyası çok olgundu. Bir gün M. Üniversitesi-ne gitmek için Pendik'ten otobüse biniyor. Gördüklerini bize şöyle anlatıyor: "Sabah caddeye indim. Güzel güzel giyinmiş hanımefendilerin, beyefendilerin çoğunun kafaları insan kafası değildi. Köpek, kurt, ayı, yılan gibi hayvan kafalıydılar. Birkaç kişinin kafaları güzel insan kafası idiler. Evvelâ çok korktum. Okulda yerime oturana kadar da gördüğüm insanların görüntüleri böyle idi. Sonra herkesi insan suretinde görmeye başladım."

"Bir gün otobüse bindim. Herkes havayı koklamaya başladı. Bu ne güzel sümbül kokusu diyorlardı. Ben kokuyormuşum. Biliyorsunuz ben hiç esans kullanmam". Bir süre sonra koku kaybolmuşmuş.

Böyle pek çok anısı olan bu kızımız üstün başarılarla dolu 7 yıl anadolu liselerinde İng. Öğretmenliği yaptı.

20 Ağustos 1998 de, 27nci yaş gününde hatıra defterine şunları yazmış;

Deftere bir kalp resmi çizmiş. Resmin içinin en üstüne "Allah c.c." yazmış. Altına sırasıyla "Muhammed (S.A.V.), Ebubekir-i Sıddık, İsa (A.S.), Seyyidet Nefise Hazretleri, Musa (A.S.), Mevlâna C. R. Hazretleri, Aziz Mahmut Hüdayi Hazretleri, Yunus Emre, Veysel Karani Hz. Abdülkadir Geylani Hazretleri yazmış. Sayfaya mektup zarfı görüntüsü vermiş. Diğer sayfanın kenarlarını minik minik kalp resimleri ile süslemiş. İçine de şu mektubu yazmış:

CANIM RABBİM

Allah, Biricik sahibim (c.c.)

Allah, Canım, kanım, her şeyim, bütün varlığım

Allah, sevgili hamim

Aşk deryası, sevgi seli, merhamet yumağı

CANIM CANIM CANIM RABBİM

X

X

X

Allah, kâinatı titreten söz

Allah, O güzel sevgilinin ismi

Allah, Beni aşkıyla kavuran sevgilinin ismi

Allah, kalbimi saran, tüm benliğime hâkim olan aşkın sahibi

Allah, bir tanem, aşkım, canım ciğerim

Allah, Biricik sahibim

X

X

Ahmed Muhammed, sevgilimin sevgilisi, gözümün nuru, diğer aşkım Canım Peygamberim (S.A.V.)

Canım Rabbime en derin hürmetlerimle.

Biricik Rabbime, günahkâr Dîdem kulunun 27. yaş doğum günü hediyesidir. Beni bu yaşlara eriştiren Rabbime şükürler olsun.

Dîdem, 4 Mayıs 1999 da yirmi yedi yaşının ortalarında rahmetli oldu.

KIZIMIN MEVLÛTÜNDE

Kızım Dîdem'in ölümünün 40. günü mevlûtünde, 14.06.1999 da «mevlût şekeriyile beraber dağıttığım, “Yâsin ve dualar” adlı kitaplara fotokopisini yapıştırdığım» yazım.

Esselâm-u aleykûm Güzel insanlar.

Allah'ın (c.c.) en güzel bir surette yarattığı mükemmel varlık olan insanlar, hoş geldiniz.

Allah (c.c.) güzeldir. Sonsuz ilim sahibidir.

Güllere, çiçeklere ibretle bakınız. Ne büyük bir ilâhi sanat eseridir. Rengiyle, kokusuyla, deseniyle formuyla Sanatkârını bizlerin görme ve idraklerine sunuyor. Meyvelere, sebzelere, kuşlara yâni çevremize dikkatle bakalım. Göklere, yıldızlara, galaksilere bakalım. Sonsuz “güç, kudret, mükemmeliyet ve güzelliği” hemen fark ederiz.

Eğer güzellikleri fark edemiyor, birçok varlığı “çirkin noksan” görüyor isek; Bilelim ki kusur bizimdir. Bakış açımızda, bilgimizde bir eksiklik, bir hata, bir yanılma vardır. Hemen “ışın hikmetini anlamak için” ilme sarılalım.

Cebrail (A.S.) mı, Rabbimiz, melekler içinde en güzel bir surette yaratmış ve kudret aynasında kendisini seyrettirmiş. Cebrail (A.S.) kendi güzelliğini görünce hemen (bir ahiret günü süren) iki rekât namaz kılıp yaratana şükretmiş.

Ya biz ne yaptık? Kendimizi aynada seyredip de Yaratanımıza hiç şükredebildik mi? ...

- Bize bu bedeni, bu güzelliği kim ikram etti?
- * Bu akılı bize kim verdi? (ki akıl en büyük hazinemizdir.)
- * Bize uçsuz-bucaksız “his ve duygu sellerini” kim verdi?
- * Her biri, biri birinden mükemmel uzuvlarımızı kim verdi?
- * Bize, bu sonsuz güzellikleri göreceğ gözleri, idraki kim verdi?
- * Gözümüzü biraz kapatırsak, bir an kulaklarımızın duymadığını düşünürsek, “Hangi teknolojik cihaz” bizim görmemizi sağlayabilir? İşitme organlarımız olmasa, bize bir su sesini, kuş sesini, rüzgâr sesini, bir musikiyi kim hangi cihaz ile duyurabilir? Trilyonlar harcasak bile mümkün olabilir mi?

Ya Rabbi! Bize hakikatleri göreceğ, kâinat kitaplarını okuyabilecek göz, duyabilecek kulak, idrak edebilecek akıl ver.

Ey Rabbim, ey Sahibim, ey Yaratanım; Biz sana gereği gibi teşekkür edebilmekten aciziz. Becerebildiğimiz kadarını kabul buyur. Senin öğrettiğin şekilde “Elhamd-ü Lillâhi Rabbil alemin” diyerek teşekkürlerimizi sana sunuyoruz. Kabul eyle.

Allah (c.c.) insanların gayret göstermelerini, cehd etmelerini, çok çalışıp “iyi, örnek, ahlâklı, bilgili, güçlü, ilim sahibi” olmalarını istiyor. “Bir ömür boyu” kendimizi yenilemeliyiz. İki günü birbirine eşit olan ziyandadır. “Neden gününü boş geçirdin?” diye bizlere sorulacak. Mazeretimiz kabule şayan mı? Unutmayalım ki tembellik mazeret olarak kabul edilmiyor. Cehd ediniz, Azm ediniz. İlim öğrenmeniz büyük cihattır. Harpler küçük cihattır. İlim öğrenmeniz uzun yıllar büyük gayretlerle, birçok güncel zevklerden fedakârlıklar edip zamanı iyi kullanabilmekle, bize zor gelen konuları bile inatla, sabır ve sebatla öğrenmeğe gayret etmekle olur.

Unutmayalım ki “hiç bir gayret ve emek” karşılıksız kalmaz. Herkes emeklerinin karşılığını, ücretini mutlaka alır. Bu dünyada da alır, Sonrasında da kat kat alır.

Eğer biz “iyiye, güzele, ilme, ahlâka” talip olursak Yaratanımız bizi daha çok sever.

İnsanlar, “İlâhi bir duyguyla içgüdüyle” sevdiklerine daima ikramda bulunurlar. Tebessüm bile ikramdır. Güzel bir söz, bir selâm, ikramdır. Eğer elimizde bir şey varsa, ondan, sevdiklerimize ikram ederiz. Değil mi? Sonsuz güç ve kudretin sahibi olan, Gani olan, çok zengin olan, her varlığın sahibi olan Rabbim bir kulunu severse; ona vereceği ikramın büyüklüğünü ömür boyu düşünsek bile idrak edemeyiz.

Ne mutlu! Rabbine dost olan AKILLI insanlara...

Ey Rabbimin en güzel surette, “Ahsen’i takvim” de yarattığı insanlar: Allahın selâmı, ihsanı, bereketi üzerine olsun. Çokça faydalanasınız.

Rabbim bizlere Dünyada da, ahirette de iyilikler versin. Cennetlerine koysun. Cennetlerde buluşup görüşebilmeyi hepimize nasip etsin. Âmin.

14.06.1999, Babası. Erdinç Babacan

Aradan birkaç gün geçmişti ki üst katımızda oturan, annemiz gibi sevdiğimiz, Saliha bir kadın olan Hacı Hayriye Bilgin Hanım, Dîdem’i rüyasında görüyor. Dîdem; “Hayriye teyzem ne olursun, Babamın benim için yazdığı yazıyı gel benim mezarımda oku, duymak istiyorum” diye ısrarla söylüyormuş. Kabrini ziyarete gittik. Hayriye Hanım seslice yukarıdaki yazıyı okudu. “Vazifemi yaptım, çok rahatladım” dedi.

[Mezardakilere her gün ailelerinin haberleri meleklerle ulaştırılmış. İyi haberlere sevinir, kötü haberlere üzülmüş.]

Elazığ'da evli olan Ayten Ablam İstanbul'a Dîdem'in 40 mevlütüne geldi. Mezarını ziyaret ederken, başı hizasına geçti. Ellerini açıp ağlayarak duasını yaptı ve "kızım seni tedavi ettirmekte mi kusur ettik" diye gözyaşı dökerken birdenbire gülümsemeye başladı. "Haydin gidelim, Allah bizi onun şefaatine nail eylesin" dedi ve sonra şöyle anlattı. "Birden bire gözlerim görmez oldu. Kalbimden bir ışık çıkmağa başladı. Kalbimle görmeye başladım. Bir arı vızıldayarak kalbimin önünde vızlamaya başladı. Kalbimle görüyordum. **'Hala, üzülme. Rabbim beni dünyada kalıp günaha batmamam için aldı'** dedi." Ne mutlu ona.

(EŞİM NURTEN ŞEHVAR BABACAN'IN BİR YAZISI)

BU DÜNYA HEPİMİZE YETER

Allah'ım ne de güzel yaratmışsın bu dünyayı! Hiç yorulmadan, üşenmeden, bu kadar da yeter demeden. Her birimizin yaşadığı ÜLKELER ayrı ayrı güzel. İçinde yaşayan insanlar ayrı ayrı güzel. Ya yarattığının o çiçekler çeşit çeşit ve birbirlerinden güzel. İlkbahar gelince açan sümbüller, karanfiller, güller ne güzel. Her birinin renkleri bir türlü güzel, kokuları bir türlü. Oğlum da çiçekleri çok sever. Sümbüllere hiç dayanamaz. Nerde görse alır annesine getirir. O sümbüller gelince salonumuzu sümbül kokusu sarar. Sağ olsun, ömrü uzun rızkı bol olsun. Birde ay parçası gibi ve mümine bir eşi olsun.

Allah'ım sen ne büyüksün. O çiçekleri o kadar güzel yaratmışsın. O kokuları da nasıl koydun içine. Akıl alacak gibi değil. Sana çok şükürler olsun. Teşekkürler olsun. Denizlerin, göllerin, ırmakların, dağların şelalelerin, çam ormanların birbirinden güzel yarattığın o hayvanlar âlemi ne güzel. Bize bu kadar güzel dünyayı yaratan Allah'ımıza çok teşekkür etmeliyiz. Yarattığın bu güzel dünyada birbirimizi üzmeden, kıskanmadan, düşmanlık yapmadan kardeş kardeş yaşamalıyız. Birbirimize bizde olandan verip, olmayandan alarak bütün bu güzellikleri paylaşmalıyız.

Satırlarıma son verirken 12 sene önce rahmetli olan İng. Öğretmeni güzel kızım Dîdem'in bir güzel hareketini anlatarak bitireceğim. Okuluna giderken tren istasyonunda Kanada'lı iki turist genci görür. Onlarla konuşmaya başlar. Onlarda "Üniversitede öğrenci olduklarını, gidiş dönüş biletlerinden kalan azacık paraları olduğunu, O az paraları ile sadece simit yiyerek günü geçirdiklerini ve karınlarının çok aç olduğunu söylerler. Benim kızımın da içi onlara dayanamaz. Bir daha az para ile sakın seyahate çıkmayın der. Ben sizi yemeye götüreyim, iyice doyurayım der. Onları dönerciye götürür, tıka basa yedirir. Oradan pastaneye götürür. Çay ve pasta ikram eder. Çocuklar çok memnun kalırlar. Memleketlerine dönünce teşekkür mektubu yazıp kartlar yollarlar.

İşte hepimiz birbirimizi sevip yardım edip kardeş kardeş yaşamalıyız. Bu dünya hepimize yeter.

18.01.2011, Nurten Ş. Babacan

KİTAP YAZMAYA BAŞLAMAM

1982 Yılında çocuklarım için ciddi bir “Nasreddin Hoca Fıkraları” kitabı aradım. Kimi çok abuk sabuk, kimi islâmiyeti tahkir edici, kimi evlere sokulamayacak kadar porno. Ancak hepsinde Nasreddin Hoca'nın imam olduğu ve veli (evliyadan) olduğu belirtiliyordu. Bu anlatımlarda bir terslik vardı. Böylece hemen çalışmağa başladım. 1994 yılında yayına hazırladım. Bastırabilmem için bir on yıl daha geçti.

Çalışmalarına evvelâ, anlatılmakta olan fıkralardan belirlediğim aşağıdaki soruları kendime sorup cevaplarını arayarak başladım. Sonunda beğenilen bir eser ortaya çıktı. Ocak 2010 da İngilizcesini de basmak kısmet oldu.

Soru: 1; Nasreddin Hoca'yı Nasıl Bilirdiniz?

- **A.** Yükün bir kısmını kendi sırtına alarak üzerine bindiği eşeğine az ağırlık verdiğini sanan **bir salak.**
- **B.** *Bir bakraç yoğurdu maya diye göle çalan bir budala.*
- **C.** Bindiği dalı keserken düşeceğini fark edemeyen **bir ahmak.**
- **D.** *Bahçede hırsızlık yaparken yakalandığında pişkinliğe vuran bir yüz­süz.*
- **E.** Menfaatçi **rüşvetçi bir kadı.**
- **F.** *Hiç gerek yokken nimete işeyen herif.*
- **G.** Keçi çalıp, kızartıp yiyen **bir hırsız.**
- **H.** *Emanet aldığı kazana el koymak için dolap çeviren bir ahlâksız.*

- **İ.** Namaz kılmayan, oruç tutmayan **münafık bir imam!** “Nasıl oluyorsa”
- **J.** *İmam arkadaşının karısına göz koyan **bir ahlâksız.***
- **K.** Ay’ın sudaki aksini görüp, Ay’ın kuyuya düştüğünü sanan **bir aptal**
- **L.** *Doymak bilmeyen **aç gözlü bir adam.***
- **M.** Eşeğinin sırtındaki çalılıarı “yanıp-yanmadığını görmek için” tutuşturan, sonra da aklın varsa göle kaç diyebilen **bir zavallı.**
- **N.** *Eşeğini isteyene yok derken, eşeği anırınca işi pişkinliğe vuran **uyanık enayi.***
- **O.** Evliyadan biri. **Velâyet mertebesine ulaşmış, çarpıcı örneklerle insanları uyandıрмаğa çalışan, kimseyi kırıp incitmeden, yeri geldiğinde tebliğini yapmaktan çekinmeyen bir imam.**

Sorular bu gün için de geçerli;

Hafızanızı bir yoklar mısınız, şimdiye kadar dinlediğiniz, okuduğunuz ve anlattığınız Nasreddin Hoca Fıkraları hangi guruba uymaktadırlar? Fenomen maskesi altında sunulan o malûm Hoca tiptemesi, ihlâslı Müslümanları hiç incitmiyor mu, ne dersiniz?

MEVLİD-İ ŞERİF'İN AÇIKLAMASI KİTABIMI YAZMAM

Camide, çok güzel sesli dört mevlithanın okuduğu bir mevlidi dinledim. Ancak bir cümlede geçen kelimeyi, metnin anlamını değiştiren bir şekilde yanlış okudular.

Biraz soruşturunca mevlithanların okuduklarının anlamını önemsemediklerini gördüm.

Mevlitleri dinleyenler arasında bir araştırma yaptım. *Okunan mevlidin anlamını bilenler, dinleyen herkesin anladığını sanıyorlar.

*Dinleyenlerin çoğunluğu pek bir şey anlamadan, ibadet niyetine dinliyorlar. Eski dilimizle yazılmış bu metnin günümüz türkçesi ile anlaşılır bir dille izahı yapılmalı idi.

Açıklamasını hazırladım. Cep kitapçığı olarak bastırdım.

Bedava dağıttım.

İnternet siteme koydum, herkes okusun.

Belki birkaçı Allah razı olsun der diye düşündüm.

Beğenilen iyi bir eser ortaya çıkmış oldu.

Belki bir gün bir gazetemiz, veya bir hayır hasenat sahibi çıkarda, bizim rızamızı da alarak, geçmişlerinin ruhu için yüzbinlerce adet bastırıp müminlere dağıtır ümidindeyim.

17 AĞUSTOS 1999 DEPREMİNDE BİR DEFİN OLAYI

Gölcük depreminde, mümin ve mümine olan bir komşumuzun emekli deniz Albayı olan damadı ve kızı öldüler. Cenazeleri öğlen namazından bir saat kadar evvel kabristana getirildiler. İş makinesi ile açılmış kabirlerine defnedilmeye başladılar.

Meftaların güzel giyimli, yirmi, yirmi beş kadar arkadaşı, ölen kadının babası ve bir iki komşusu orada bulunuyorduk.

İmam efendi hiç dua okumadan orada duruyordu. Ben ortaya bir laf attım, dua bilen yok mu bir iki kısa da olsa sure okusak dedim. İmam dua okurken ne oldu ise birden sustu.

Kabirlerin üzeri örtülünce imam, müsaade edin, telkinini vereyim dedi. Ben sakallı idim ve o sırada dört beş metre uzakta, mezarlık ihata duvarının üzerinde oturuyordum.

İmam telkini tamamlayamadan hızla cenaze arabasına yöneldi, şoför gaza bastı ve hızla kaçtılar.

Beni sakallı ve yalnız bulduklarından karşıma meftaların arkadaşlarından biri geldi. Dövmek için bahane ararcasına burnundan soluyarak ve bağırarak;

“Geri zekâlı imamlar. Telkinde herkes çekilir, sessizlik olur. Hoca aşağıdan mezarı dinler. Ölü eğer bayıldığı için gömülmüş ise tak tak vurur. Kabir açılır ve çıkarılır. Bizim gömdüklerimiz ezilerek öldüler, canlanma ihtimalleri hiç yok” dedi.

Bende gayet sakin bir şekilde **“Değerli beyefendi, ben askerliğimi levazım yedek subay olarak kara kuvvetlerinde yaptım. Ömrümde doğru dürüst kayık bile kullanmadım.**

Şimdi size o firkateynlere, o destroyerlere hepinizden daha iyi ben kumanda ederim desem; hiç ciddiye almadan bana acıyarak bakar ve gülersiniz değil mi?" deyince anlamsız anlamsız yüzüme baktı ve çekildi gitti.

Böylece sakalım olduğu için dayak yemekten de kurtulmuş oldum.

Ölenlere mi, kalanlara mı üzülmeli! Ne dersiniz?

HACCA GİDİŞİM

2001 Yılında Diyanet İşleri Başkanlığının organizasyonu ile **(ablalarım Leman, Ayten, Nermin ve eşim Nurten ile beraber)** hacca gitmek kısmet oldu. Bizim hacı adaylarının, kabile ve gurup başkanlarının çoğunun eğitimlerinin çok eksik olduğunu gördüm. Bilgisiz ve hazırlıksız hacca gitmişiz. O yıl bizimle hacca gelen Endonezyalı hacılar örnek davranışlar sergilediler. Dönüşümde, hacca veya umreye gidecek arkadaşlarıma bilgi ve tavsiyelerde bulunmayı gerekli gördüm. Yaptıkları ziyaretlerin bilincinde olmalarını istedim. Hacı adayı elbette turist değildir ve sadece turist gibi bir gezi yapmamalıdır. Bilgi olarak, 2007 yılında yayınladığım, "Mevlid-i Şerifin Açıklaması" kitabıma da koyduğum bilgileri acaba kaç kabile sorumlusu ve kaç kişi farkında olarak hacı oldular!

HAC VE UMRE'YE DAİR..

Hac ibadetimizi yaparken, menâsiklerimize ilâveten, işin tefekkür boyutunda şunları da düşünebiliyor muyuz?

Yoksa; otellerin konforu, mimari yapılar, yollar, köprüler, çarşı, pazar ve turistik hizmetlere bakıp turist gibi bir gezi mi yapıyoruz?

Oralarda şunları düşünelim;

- Allah cc bizi buralara neden çağırdı, bizlere neleri hatırlatmak istiyor?
- Cennetten çıkarılan atamız Adem (A.S) ile Havva anamız, Bağdat gibi, İstanbul gibi çok verimli, meyveli ve güzel yerlerden birinde değil de, neden bu çölde buluşturuldu?
- Havva anamız Cidde'ye indirildi. Adem babamız Hindistan'ın güney doğusundaki Seylân (Serendip) adasına indirildi. Bir rivayet koskoca Dünya yüzeyinde 200 sene birbirlerini aradılar.
- Neden "Hac Arafat'tır" buyurulmuştur. Bu çölü görüp neyi anlamamız, idrak etmemiz bizlerden isteniyor?
- Şemsiyesi, su şişesi, ayakkabısı, elbisesi olmayan Adem ile Havva ceddimiz Arafat çölünde buluşana kadar geçen 200 yılda acaba ne kadar büyük sıkıntılar, meşakkatler çektiler? Düşünebiliyor muyuz?
- Dünya üzerinde ilk buluştukları yer olan, Arafat çölündeki Cebel-i Rahme tepesi sizde ne gibi duygular uyandırıyor?
- Mahşerin benzeri olduğu bildirilen, Arefe günündeki Arafat meydanı, insanlığın başlangıcı ve sonu hakkında sizde ne gibi düşünceler uyandırıyor?
- Cennette her istediği zahmetsiz önüne gelen Adem ile Havva ceddimiz, bu çölde yaşamlarını nasıl sürdürebildiler?

- Adem ile Havva için Cebrail (A.S.) ile beraber Dünyada yapılan ilk ev olan KÂBE, bölgenin tekrar çöllerleştiği ve hiç yaşanmamış bir yer görüntüsüne geldiği çok uzun zamanlardan sonra, neden İbrahim (A.S.) ve Cebrail (A.S.) ile tekrar aynı noktaya, aynı temel üzerine inşa ettirildi ve insanlığın yönü aynı noktaya çevrildi? ...
- İsmail (A.S.)'ı kesmeğe götürürken, kendisini kandırmak üzere yolunu kesen şeytanı hiç tereddütsüz taşılayan ve bir gözünü ebedi kör eden İbrahim (A.S.)'ın yaptığını sembolik olarak bizim de yapmamızı emr eden bize neyi anlatmak istiyor? (yoksa biz deli miyiz, duvara niçin taş atıyoruz?)
- Adem (A.S.) ile Havva anamız Arap yarımadasında Mekke yerine, meselâ:Türkiyemizin de bulunduğu 42 nci enlemde bir yerde buluşturulsa idi (Erzurum, Kars, Berlin, Londra gibi) haccımızı çeşitli mevsimlerde nasıl yapabiliriz?
- İnsan yaratıldığı günden beri söz tutma sınavındadır. Kendisine bir tek yasak emri verilmişti, dinlemedi. Karşılığında hacda ziyaret ettiğimiz Mekke'ye yerleştirildi. Dünyada tekrar söz dinlemezsek varacağımız (yerleştireceğimiz) yer cehennem. Dinler isek varacağımız yer ata yurdumuz cennet. Seçim hakkı bizde. Bizlere "tamamıyla özgürsün, beğendiğin yeri seç" deniyor.

«02.04.2001 de hacdan dönerken, gözlemediğim eksikler üzerine bu yazıyı kaleme aldım ve o günden sonra hac ve umre yapacak tanıdıklarına fotokopi yaptırarak yüzlerce nüsha dağıttım. Mevlid-i Şerif'in Açıklaması ve Şiirsel anlatımlar adlı kitabıma koydum. Web sitemde yayınladım. Oralarda bunları düşünmeden gezenler acaba manen tatmin olabiliyorlar mı? Erdiñ Babacan»

2001 / 51 KAFİLE İLE HACCA GİDİŞ - GELİŞİMİZ

Kafile sayısı elli bir olan,
Pendikli adaylar oldular revan.
Kafile başkanı akıllı! Osman,
En sakın adamı ettirir isyan.
Yeşilköy'den kalktı dört motorlu dev,
Yedi yüz kişiyle gökte uçuyor.
Beytine çağırın Rabbini çok sev.
O "imkânı" sevdiğine sunuyor.
Üç saat, bir çeyrek çekiyor Cidde,
Pek mamur bir şehir, Mekke'ye yakın
Büyük limanı var Kızıl Denizde,
Bahçesi, evleri çok güzel halkın.
Hava alanına inince uçak,
Salonlara dolduk, balık istifi.
Giremez Cidde'ye bir yolcu kaçak,
İnce ince incelendi her kişi.
Otobüs beklerken açık meydanda,
Sanki her dakika uçak iniyor.
Gölgelik yapmışlar Direk / payanda.
Dev çadırlar herkesi serinletiyor.
Yüzlerce direk, yüzlerce çadır,
Tepeleri açık, sanki şemsiye.
Altında bekleyen yolcuya vardır,
Direk içlerinden serin hediye.
Soğutucu nerde? Pek anlamadım,
Aşırı sıcakta bu ne serinlik?
Her direk üflüyor koca meydana,
Serin dağ havası gibi esenlik.
Bavullar yüklendi otobüslere,
Mekke'ye bir saat çeker dediler.
Mekke'ye girerken tüm yolculara,

Kekle soğuk zem-zem ikram ettiler.

58

Mekke'nin içinde, yol kenarında,
Şoförümüz aracını durdurdu.
Otobüsün geçip sağ tarafına,
Çömelerek çişini yapıyordu.
Mesfele'ye geldik akşam ezanı.
Bavullarımızı yere serdiler.
İşaretlerinden malını tanı,
Al götür odana, yerleş dediler.
Ehramlı durmak zor, azcık dinlenin.
Sonra umre tavafına gidelim.
Tavafı ve sayı gece bitirip,
Ehramdan çıkarak biz giyinelim.
Dedemin evine gitme özlemim,
Bağrımı dağladı, yola düştüm ben
Sıla-i Rahiym de kardeşlerimle,
Buluşup koklaştım, baktım yoksun sen.
Nerelerde kaldın, ey öz kardeşim?
Burası kesinkes “dedenin evi”
Sıla-i Rahiym farz, sen neredesin?
Aradı gözlerim her yerde seni.
“Lebbeyk”lerle girdik, Kâbe yanına.
Sevinçle yaşardı tüm gözlerimiz.
Hemen dua ettik afv olmamıza,
Zengin-Fakir, -Kadın-Erkek hepimiz.
Tavafa başladık, herkesle birlik,
Siyah çizgi-yeşil ışık nirengi.
“Bismillâhi Allahu ekber” dedik.
Hacer-ül esved'in parlaktı rengi.
Dört şavtı zor yaptı bazı bacılar.
Yaşlılık bir yandan, yorgunluk caba
Yedi şavtı yapan hacılar ile
Tavaf namazları edildi eda.
Safa'dan başladı say yürüyüşü,
Merve'den dönüldü, denildi iki.

Üç gittik- üç geldik topladık altı.

59

Merve'ye gelince bitirdik işi.
Merve'den çıkınca revak dışına,
Modern tuvaletler çıkar karşına
Ebu Lehep görse döner çığına,
Evine ediyor bütün hacılar
Otobüslerimiz kalktı tünelden,
Beş dakkada vardı Mesfele üçe
Traş ol, yıkanda çık ehramından,
Hazırla kendini yarınki işe.
Mümkünse vaktini Kâbe'de geçir.
Yüz yirmi sevaptan sen hisseni al.
Tavaf et altmış al, namaz kıl kırk al.
Kâbe'yi seyreyle kalanını al.
Güç topla, hazırlan ziyaretlere,
Hira'ya çıkması pek kolay değil.
Sonra çık o dağa, Sevr mağrasına,
Düşün, tefekkür et. Hac kolay değil.
Hac için ehrama girdiğimiz gün,
Bir sevinç kapladı benliğimizi
Arafat çölünde çadırlarımız
O gece barındırdı hepimizi.
Yalvardık, yakardık gözyaşlarıyla,
Vakfe duasında Arafat'ta biz.
Bir yağmur başladı, üç beş dakika.
Rahmetten nasiplendik sevinçliyiz.
Yeni kılmıştık ki Akşam-Yatsıyı,
Bir kum fırtınası çıktı aniden.
Müzdelife'den biz Mina'ya doğru,
Sabah ışımadan vardık. Sahiden.
Yorgunluk herkesi bitkin bıraktı.
Mina'da Osman'ı da taşladılar.
Otobüs yok. Vasıta yok. Osman yok!
Hacılar başıboş, şaşşa kaldılar.
Osman gazi oldu, orda böylece.

Nerede saklandı sonra günlerce.

60

Böyle rehber hiç olmasaydı keşke,
İmkânlarımıza çok yazık etti.
Haber getirdiler kurban kesildi.
Saçı traş edip çıktık ehramdan.
Banyo sularımız kırmızı aktı.
Herhalde bu al renk, o fırtınadan.
Hazreti Aişe validemizin,
Ehrama girdiği yakın mescitten
Biz de ehramlandık umreler için,
“Ana-Baba”mıza bir hediyeten.
Mekke günlerimiz tamamlanınca,
Göçü hazırladık Medine'ye biz.
Otobüs şoförü yol bilmeyince,
Güzel “Mekke turu” attık hepimiz.
Gece kat eyledik sekiz saat yol,
Mesani'de imiş o bizim konak.
Tamamladık kırk vakit namazları biz,
Mescid-i Nebevi'de kılarak
O Resule selât-ü selâm ile biz,
Dualar, yasinler ettik hediye.
Şefaath diledik, umarak kabul,
Yeşil halılarda vardık secdeye.
Uhud dağı, ziyaretler, geziler,
Derken sona erdi HAC günlerimiz
Göçümüzü topladık Medine'den,
Yeşilköy'de bitti seyahatimiz.
Ya Rab! nasib ettin vardık Beyt'ine.
Daima muhtacız mağfiretine,
Bütün kafilenin mağfiretiyçün,
Erdoğan kulun niyaz eyler Rabbine

27 Ağustos 2001 Pazartesi

ÇEŞİTLİ ZAMANLARDA YAPTIĞIM KONUŞMA VE YAZILARIMDAN

Kitabımın bu bölümüne zaman içinde yaptığım gözlem ve uyarılarımdan birkaç tanesini koymayı düşündüm. Dolayısı ile konular birbirlerinin devamı görüntüsünde değiller. İnşallah okuyanlara bir faydam olur ümidindedim.

Merhaba sevgili okuyucularım

İkram sahibinin sonsuz güzel ikramlarından çokça faydalanabilenlerden olmanızı dilerim. Bakalım beğenecek misiniz? <18 Ekim 2010>

Sizlerle biraz sohbet etsek ne dersiniz? Hem eğlenceli hem faydalı konular üzerinde yoğunlaşabilir miyiz acaba?

Mesela şöyle bir soru sorsak sonra da kademeli şekilde ödüllensek ne dersiniz?

Soru: 1; Dünyamızı eksenini etrafında da döndüren kuvvet durdurur ise ağırlığı kaç miligram gelir?

Biraz coğrafya bilgimizi, biraz fizik bilgimizi, biraz kimya ve biraz da astronomi bilgimizi kullanarak bu soruya evvela aklımızda kalmış olan bilgilerimizle bir cevap versek...

Sonra bilgimizi kaynaklarından genişçe araştırarak konuyu bir daha değerlendirek ve başarı durumumuza göre kendimize bir ödül versek... Mesela kendimize bir ziyafet çeksek...

Sonra eğer ilahi nizamla ilgili iyi bir cevabımız da var ise, büyük ödülümüzün verilmesini Rabbimizden dilesek.

Bu sorumuzu cevaplarken şunları hatırlayalım;

Biliyoruz ki dünyamız kendi eksenini etrafında 24 saatte bir tur dönmektedir. 40000 kilometre bölü 24 saat = 1667 km/saat hızla dönüyor.

Güneşimizin etrafında ise, bir yılda (365 gün 5 saat 46 dakika 47 saniyede) dönüşümüzü tamamlıyoruz. Dönüş hızımız saatte yaklaşık 117000 yüz on yedi bin Km/saat oluyor.

Güneşimiz gezegenleri ile beraber Samanyolu galaksisi içinde 252 milyon yılda bir aynı yere gelmektedir. Saman yolu galaksisi de içindekilerle beraber karar kılaçağı bildirilen yerine doğru dönerek gitmektedir.

“Dünyamızın kendi eksenini etrafında dönmesi ile meydana gelen şartlarda, yaşamımız için gerekli olan yapı oluşmaktadır. Yani: Atmosferimiz, Dünyamızın küresel şekli, Denizlerimiz, Nehirlerimiz ve diğer su kaynaklarımız, güneşimizden istifademiz, Yer çekimi ve Dünyamızdaki çok hassas dengelerle oluşan Bitki ve Canlı yaşamları.”

Şimdi büyük ödüllü sorumuzu soralım:

“Dünyamızı kendi eksenini etrafında çok hassas bir şekilde döndürmekte olan kuvvet döndürmez ve durdurur ise Ağrı dağımızın tümü kaç miligram gelir ve Dünyamızda ne gibi değişiklikler olur?”

Yukarıda bahsettiğimiz bilgilerimizle probleme cevap vermeye çalıştıktan sonra sizlere ışık tutması için biraz kopya verelim;

Kur'an-ı Kerim'in 70. suresinin 8-9-10. ayetlerine ve aşağıdaki surelerde belirtilen ayetlere bakınız. 79/6-7-8, 81/1-2-3-4-5-6-7, 84/1-2-3-4-5, 86/11-12-13-14, 89/20-21-22-23, 99/1-2-3-4 ve 101/4-5

S-2: Gördüğümüz her yıldızın var olduğunu söyleyebilir miyiz? Işığı milyonlarca yıl ötesinden geliyor ya...

ASRIN İDRAKİNİ NEDEN KULLANAMIYORUZ?

Mikropların varlığını “**Pastör**” buldu derken doğru söylediğimizden emin miyiz?

Yoksa **Akşemseddin Hazretleri**, mikroplara “hastalık tohumları” dediğinde mi mikropların varlığı bilinmişti?

Biz, “**1400 yıl evvel yaşayan insanların idrakine sunulan ifade şeklini**” neden hâlâ anlayamıyoruz.

Allah (c.c.)’nin “sorularına kesinlikle doğru cevap vereceksin” emri ile Resulullahımızla, sahabelerinden bir kısmının bulunduğu meclise gelen Şeytan, Peygamberimizin sorularına cevaplar verirken neler söylemişti?

Seytanın, “çocuklarını insanların uzamış tırnakları altında gölgeletmesi, kanlarına girip damarlarında dolaşması” mikropların özelliklerinin tarifi değil mi?

Taharette kullandığımız sol elimizle asla yemek yememiz emredildiğinde, zararlı bakteri ve mikroplardan korunmanın yolları bize telkin edilmiyor muydu?

Herkese ayrı bir tabak, kaşık verilemeyen zamanlarda, aynı tencerenin içinden, “çalakaşık beraberce herkes yemeğini yerken” sıcak yemeğe üflenmesinin yasaklanması size neyi ifade ediyor?

Bu talimatların açıklanması sayın tıp doktorlarımızın, mikrobiyoloji eğitimini almış olanların, sağlıkla uğraşanların asli görevi değil ise, kimin görevidir? Bilme duru-

munda olanlar ilâhi mahkemede sorgulanmayacaklarını mı sanıyorlar?

Bütün yükü imamların sırtına atınca, ilâhi mahkemede beraat edeceklerini mi sanıyorlar. Unutmayalım ki Suçu beraber işleyenler, cezasına da beraber katlanırlar. O mahkemenin yalancı şahitleri yoktur. Zaten başka şahide de gerek olmayacak. Çünkü herkesin kendi azaları, uzuvları gerekli açıklamaları doğru olarak yapacaklar. ***Dünya hayatımızla bize verilen fırsatları kaçırmayalım. Bana ne demek, cezama razıyım demektir.***

Meslek sahibi herkesin, şeytanın Resulullahımızla o günkü konuşmasını, iyice düşünerek, anlayarak okuması çok önemlidir. Düşmanı hakkında istihbaratı olmayanların mücadelelerini kazanmaları istisnai bir haldir. Enteresandır ki halen pek çok kişi şeytanı tek bir varlık olarak düşünme gafleti içindedir.

M.S. 632 yılında yüz bin'i aşkın müslümana irad ettiği "veda hutbesinde" Peygamber Efendimiz; *"Bu vasiyetimi burada bulunanlar, bulunmayanlara bildirsin! Olabilir ki bildirilen kimse, burada bulunup da işitenden daha iyi anlayarak muhafaza etmiş olur"* derken sizi kastetmiyor mu? Bu bir sayfalık hutbe herkesin elinde olmalı.

Umarım ki: Bana kızmak yerine yoruma açık konular da "ilgililer" kendilerine bir pay çıkarabilirler. Önemli bir boşluğu doldurmağa gayret ederek, ilâhi mahkemede sorgulanmaktan kurtulsunlar.

KÂBUS

Mümin bey ilkokulu bitirince İmam olmayı kafasına koymuştu. Derslerinden tuttuğu notlarını düzgün bir defterde saklıyordu. Çok doğru bir insan olarak yaşayıp, kazandıkları ile yetinecek, asla aç gözlülük yapmayacak kendisine öğütlenen örnek bir hayatı yaşayacaktı.

Eğitimini tamamladı. İmamlığa atandı. Gayet disiplinli bir hayatı vardı. Doğru bildiklerini uygular ve söylemekten de çekinmezdi. Okuduğu kitaplarda ihtikâr'ın caiz olmadığı anlatılıyordu. Enflasyonun azıttığı yıllarda yaptığı tüm vaazlarında cemaatini uyarıyor ve **“malı kaça alınsa o fiyatının üstüne kârını koy ve sat. Sonra aldığın pahalı ise onun üstüne kârını koy ve sat”** diyordu. Doğru söylediğinden emindi.

Maaşından, kazancından az az da olsa biriktirmeyi prensip edinmişti. Tasarrufları ile zaman içinde bir araba almış, bir daire alabilmişti. Çocuklarını okutmaktaydı. Hatta evlenmelerine yardımcı olabilmek amacı ile para biriktirip çeyrek altın alabilmeye çalışıyordu. Epeyce biriktirebilmişti de. 2003 yılında emekliliğini istemeyi, baba ocağına köyüne dönmeyi düşünmeye başlamıştı. Elindeki varlıklarını paraya çevirince köyünde bayağı büyük bir araziye sahip olabilecekti. Sakin bir köy hayatı burnunda tütüyordu.

O gün çok yorulmuştu. Yatsı namazını kıldırıp evine geldi. Salonda otururlarken uyukladığını fark etti. Yatağına yatar yatmaz derin bir uykuya daldı. Rüyasında mallarını paraya çevirmeye başladığını görüyordu.

Evvelâ altınlarını satmak üzere Sarrafa gitti. Altınları her aldığında fiyatlarını not ettiği defterini çıkardı. “Şu on dört taneyi 55 er liradan aldım. Şu 5 taneyi 73 er liradan aldım. Şu 9 taneyi 85 er liradan aldım. Bu 8 taneyi 5.350 liradan, şunu 33.000 liradan, şu 2 taneyi 110.000 liradan, bunu 199.000 liradan, bunu 3.400.000 liradan, bunu 9.800.000 liradan, bunu 28.050.000 liradan, bunları 96.000.000 liradan aldım. Her birinin alış fiyatlarına yüzde yirmi kâr koyabilirim. Toplam 46 altınım, 181 milyon 146 bin 700 lira ediyor. Yüzde yirmi korsam toplam 217 milyon 396 bin lira ediyor” diyor ve altınlarını satıyordu.

Arabasını galericiye peşin para ile aldığı fiyata, 35 milyon liraya hemen satıyordu.

Sonra 50 milyon liraya taksitle aldığı evini 60 milyon liraya satıyor ve böyle yaparak ihtikâr yapmadığını düşünüyordu.

Paralarını saydığında dörtyüz milyona yakın olduğunu gördü. Hemen köyüne gitti. Akrabası olan muhtara tarla fiatlarını sordu. Metrekaresi ellibeş veya altmış milyon liradan satılıyormuş. Bütün varlığını satarak elde ettiği para sekiz metrekare kadar bir yeri ancak alabilecek.

Ailesi durumunu öğrenince karakoldan yardım istiyor. Mümin beyi kelepçeli olarak tedavi için akıl hastanesine götürüyorlar. Tam hastanenin kapısından içeri giriyorlar-ken Mümin bey uykusundan kan ter içinde uyanıyor. Büyük bir şaşkınlık içinde yaptığının gerçek olmadığını, rüya olduğunu görerek Yaratan'ına şükr ediyordu.

Mümin bey mesut olmalıydı. Ancak yıllarca verdiği vaazlarla, zarar verdiği esnafları düşündükçe aldığı vebalin ağırlığı altında kalıyor keşke bu mesleğe hiç heves etmemiş olsaydım diyordu.

Bir yerlerde müthiş bir hata olmalı idi. Vaaz etmeden evvel ilgili konuyu sağlam dini kaynaklardan mutlaka okuyordu. Tekrar tekrar okudu. Anlattıkları okuduğu kitaplara uyuyor, ancak güne asla uymuyordu.

Uzun süren uykusuz gecelerden ve soruşturmalardan sonra ***hakikati öğrendi ki, vaaz verdiği kitaplardaki para birimi bizatihi değeri olan, altından veya gümüşten yapılan paralardı. Enflasyon denen belâ kâğıt paralarda değer düşmesi yapabiliyor, altın ve gümüşte yapamıyordu.***

Yıllarca yaptığı vaazlarla, enflasyon belâsının bedelini inançlı mümin esnaflara maddeten ve mânen ödetmişti. Bu kul hakkını nasıl ödeyecekti.

İstifa edip altınlarını, ve evini günün rayiç değerinden sattı. Cebine yüz altmış milyarını koydu. Baba ocağında köyünde çiftçiliğe döndü.

İmam Mümin

(Bilgi olarak sunalım. Enflasyonun yüzde yüzyirmilere ulaştığı zamanlarda iflâs eden esnafların resmi sayısı üç yüz binin üzerindedir. İşin ilginç yanı, orta sınıf diye adlandırılan bu kesim dindar insanların çoğunlukta olduğu kesimdir. İflâs etmelerinde mevcut yönetimlerin ve başka etkenlerin 'AVM ler gibi' etkisi de elbette vardır. O yıllarda sermayesini koruyabilmek için malını rayiç bedelle satan müminlerin çektiği manevi sıkıntıyı da asla gözden uzak tutmamak gerekir. E.B.)

ABDEST KONUSUNDA İLGINÇ BİR GÖZLEM

Dinimizin emirlerinin hikmetlerini, sebeplerini ve faydalarını çoğunlukla tam olarak bilemeyiz. Şunu iyi biliyoruz ki dinimizin emirleri mutlaka bizlerin menfaatinedir. Bizler için o emirlerde pek çok faydalar vardır. Bizlere düşen görev dinimizin emirlerini aynen uygulamaktır.

Meselâ şu şekilde abdest alın. Su yoksa şu şekilde teyemmüm edin diye emrediliyor.

Hikmetinin birazını olsun anlayabilecek kadar eğitimiz, bilgimiz yok ise kendi bilgilerimize göre bunları değerlendirmeye kalkarız. O zaman değerlendirmemize şeytan karışır ve bize yanlış değerlendirmeler yaptırır. Sonuçta kaybeden biz oluruz.

Abdest alırken, vücudumuzun açık ve en çok kirlenen yerlerini yıkayarak temizlemiş oluruz. Doğru. Peki, teyemmümde neyi temizliyoruz, farkında mıyız?

Statik elektrik hakkında kısa bir bilgi verelim. Naylon kazağımızı veya gömleğimizi çıkarırken, çıtırtı sesi duyarız. Hatta karanlıkta çıkarırken o çıtırtıların ışık verdiklerini görürüz değil mi? İşte o ışımalar birikmiş statik elektrikliğin diğer değdiği yerlere boşalmasıdır.

Kavgalı hırslı ve tartışmalı ortamlarda havanın elektrikliğini söyleriz. Doğrudur. Hatta hırslanıp, bağırp çağırın insanların yüzlerinin kızardığını ve kontrolsüz davranışlara girdiklerini de hepimiz biliriz.

Meşhur bir atasözümüz var “**Hırs gelir yüz kızarır, hırs gider yüz kararır**”

Biliyorsunuz, büyüklerimizin öğüdü, “**Çok hırslandığınız zaman gidip bir abdest alın. Sonra kavganıza devam edin**” dir. Çünkü abdest alınca sinirlerimiz iyice yatışır ve bizde aklımızı kullanarak davamızı savunmağa başlarız.

Bilhassa hareket halindeki cisimlerin uç noktalarında statik elektrik birikmesi olur. Bizim vücudumuzun uç noktaları neresidir? «Başımızın tepesi, Burnumuz, Kulaklarımız, çenemiz, hatta boynumuz ile Kollarımızın uca yakın kısımları, ayaklarımızın bilekten sonrası» oluyor değil mi?

Dikkat edersek vücudumuzda statik elektrik birikmiş olan bölgeleri yıkayarak:

- Oralarda biriken statik elektriği suya vermiş oluyoruz.
- Teyemmüm yaptığımızda ise biriken statik elektriği toprağa veriyoruz.
- **Teyemmümde** yaptığımız işe dikkatle bakarsak, ellerimizi “**statik elektriği boşaltmağa uygun bir zemine**” vuruyoruz. Uzuvarımızı sıvazlayıp, ellerimize yüklediğimiz statik elektriği tekrar o zemine vurarak boşaltıyoruz. Ve böylece imkân nispetinde uzuvarımızdaki statik elektriğin boşaltılmasını sağlıyoruz.

Bir arkadaşımızın yazıhanesinde, kablonun üzerine yaklaştırıldığında kabloda elektrik varsa ucundaki minik neon lambası yanmaya başlayan «Elektroskop marka pille çalışan faz kontrol kalemi» denen tükenmez kalem görüntüsünde, plastikten basit bir alet gördüm. **Abdest-sizken**, “Abdest alırken yıkadığımız uzuvlarımıza” dokundurduğumuzda **lambası yanıyordu**. Abdest aldıktan sonra aynı yerlere dokundurduğumuzda yanmadığını gördüm.

Konuyu elektrik ve elektronikle meslek olarak veya amatör olarak ilgilenenlerin ilgisine sunuyorum. **Hem düşündürücü ve hem de eğlenceli bir deney oluyor.**

Bu konuyu uygulayarak, “görenlerin dikkatlerini” (tefekküre) düşünebilmeye de çekebilirsiniz. Statik elektriğin bilinmesi her halde yakın çağımızın işi olsa gerek.

BİR KÜÇÜCÜK ÖZ ELEŞTİRİ YAPALIM MI?

Allah (c.c.) «Zatımızda gizli bir hazine idik, bilinmekliğimizi istedik, insanı yarattım» demektedir.

Bizim aklımızın sınırlı olduğunu unutmayalım.

Bilgisayarlarımızın belleklerinin de sınırları var ve hiç bir bilgisayar kendisini yapan kişiyi anlayamaz ve idrak edemez. Televizyonun veya benzeri bir teknolojik cihazın çalışma prensiplerini bir koyuna, bir kediye asla öğretemeyiz. Bizler de akıl sınırlarımızı ne kadar zorlarsak zorlayalım, bizi yaratanın varlığını, ancak yarattığı şeyleri görerek anlayabiliriz.

Allah (c.c.) aklımızı “kendisini bilebilmemiz için” bize verdiğini söylüyor. Demek ki bizim aklımızın sınırları Rabbimizi bilebilmemiz için yeterli kapasiteye sahip. Rabbim yarattıkları varlıkların yaratılmasındaki ince ve harikulâde sanatını görmemizi bizlerden istiyor. Bize “ilim müslümanın yitik malıdır. Onu nerede bulursanız alınız” denmektedir.

Kâinatta Allah'ın (c.c.) yaratmadığı hiçbir bilgiye, ilime hiç bir kimse asla ulaşamaz. **Bütün ilmi buluşlar, bizi yaratanın varlığını haykırmaktadırlar.** İster fizik, ister kimya, ister edebiyat, ister tıp, ister biyoloji vs olsun müslüman bu ilimlerden uzak kalmaz. Bu hakikati unutup sadece “şekli ibadeti” yeterli sayan son üç asrın müslüman toplumları o sebeple bu günkü zelil ve sefil hallere düşüp dünyanın maskarası oldular.

“Kişi noksanını bilmek gibi irfan olamaz” demesini biliriz. Acaba yüksek enflasyon yıllarında, iktisat bilimin-den habersiz ve yeteneksiz bazı kişiler yanlış konuşmaları, vaazlarıyla, kaç yüz bin inançlı esnafı iflas ettirdiklerini farkındalar mı? (**Mübadele vasıtası ve değer ölçme birimi olarak, bizatihi değeri olan, değerli madenden yapılan altın ve gümüş paraya göre konulmuş kaideleri, bizatihi değeri olmayan kâğıt parçasına, karşılıksız olarak basılan paranın ne anlama geldiğini bilemeden bağıra çağıra anlatmış olan kişiler, yaptıkları vaazlarının vebalini anlayabilecekler mi?**) Ümitsizim. *Ümitsizim.. ÜMİTSİZİM...*

Bu büyük vebalden, iktisat prof.leri ve diğer bilebilme ve uyarabilme durumundaki kişiler kendilerini kurtarabilecekler mi?

Bir taraftan ilâhi nizamı öğrenmenin neredeyse yasak olması, diğer taraftan dini okullarda okuyanlara alan dışı yüksek tahsilin nerede ise imkânsız hale getirilmiş olması her iki kesiminde dünya ve ahiretleri için ziyanda olmalarına sebep olmaktadır.

İlâhiyat eğitilmiş olanlardan alanları dışında pek bir şey istenemeyeceğine göre, diğer üniversitelerde eğitim görmüş insanların (*Örneğin; Tıp doktorlarımızdan Prof. Dr. Ayhan Songar, Prof. Dr. Halûk Nurbâki, Fizikçi Ümit Şimşek, Veteriner Mehmet Akif Ersoy ve diğerleri gibi*) ilâhi nizama ve var oluş sebeplerine karşı sorumluluklarını fark etmelerini ve kendi konularında bu açığı kapatmalarını istemek toplumumuzun bir hakkıdır.

“Her meslek bir ömür ister”. İlâhiyat eğitimi almış olanların, diğer bütün ilim dallarında üstat olmasını beklemek elbette ki yanlış bir beklenti olur. Ancak belirgin bazı konuları öğrenmeleri ve neyi ne kadar bildiklerini anlayabilmeleri çok önemlidir. **Diğer ilim dallarında üstat olmuş kimselerin ise, cenneti ümit edebilmeleri için, ilâhi nizamı yeteri kadar öğrenmeleri şarttır.** Kendi ilim dalında eriştiği bilgileri de değerlendirerek, o konuda ilâhiyatçıların ancak uzaktan temas edebildiği konuları en iyi anlayacak ve etrafındakilere anlatacak olanlar da kendileridirler. Aslında anlatmaları, âlimlerin topluma borcudur.

Bir kalp doktoru fizik bilmek zorunda değilse de ilâhi nizamı bilmek zorundadır. Bir fizik prof.ü beyin cerrahisini bilmek zorunda değilse de, ilâhi nizamı bilmek zorundadır. Hangi branşta üstat olmuş olursa olsun, ilâhi nizamın kendi branşında neler ifade ettiğini elbette ki o branşın üstadı diğerlerinden çok daha mükemmel anlayacak ve idrak edecektir. Bu bütün ilim dalları için geçerlidir.

Bunu şöyle bir misal ile belirtelim: Medeni kanunlarda ve Ceza Kanunlarında kasten insan yaralamanın veya öldürmenin cezası ve uygulanacak prosedürü bellidir. Bu fiillerden birini işleyen kişi “ben adam öldürmenin cezası olduğunu bilmiyordum” demekle kendisini kanunun yaptırımlarından kurtarabilir mi? Ben Allah'ın c.c. emirlerini bilmiyordum diyen kişinin mazereti de geçersiz olup karşılığını görecektir. Akli olmayanlar yani deliler müstesna. Onlar cehenneme de girmeyecekler.

Cennet ve cehennem sadece akıl sahipleriyle doldurulacaktır.

İki günü birbirine eşit olan ziyandadır diye uyarılmaktayız. Bize akledin, fikredin, zikredin, şükredin deniyor. İlmin yoksa ne kadar akledebilirsin. Ne kadar tefekkür edebilirsin. Bunu herkes kendisi için iyi düşünmelidir. Koyun sürüsünden bu şeyler istenmez. İnsan olmanın yüceliği olan bu konulardan herkes birazcık da olsa nasiplenmeğe gayret etmelidir. Rabbimiz o zaman bizleri hayal edebilmemizin dahi imkânsız olduğu mükâfatlarla ebedi cennetlerine koyacağını söylüyor.

Bilerek gayret edebilenlerimize müjdeler olsun.

EZAN, TÜRKÇE EZAN ve EZANIN ANLAMI

Ezanda geçen kelimeler:

1- Allah, 2- Resul, 3- Muhammed, 4- Ekber, 5- Eşhedü enlâ - enne, 6- lâ ilâhe, 7- İllellah, 8- Hayye ale's - l, 9- Salâh, 10- Felâh

Toplamı on adet kelime, (sözcük diyelim)

Bu kelimelerden (Allah-Resul-Muhammed) üç adedinin anlamlarını bilmeyenler bizi ilgilendirmez. Onlara herhangi bir söz söylemek gereksiz olur.

Geriye 7 sözcük kalıyor. Günde beş defa dinlediği 7 adet sözcüğün anlamını yıllarca dinleyip de öğrenemeyecek kadar akıldan yoksun olanlar hiç üzülmesinler.

Allah (c.c.) akıl vermediği insanları mükellef (sorumlu) tutmuyor. ***Yani akılsızlar cehennemden muaftırlar.***

Ana dilinden başka dilleri bile bülbül gibi konuşanlar 7 adet sözcüğü öğrenemedim diye lütfen kendilerini kandırmassınlar.

Ezandan şunları anlamalıyız;

Kendisinden başka ilâh olmadığına bilenlerce tanıklık edilmekte olan, Allah çok büyüktür.

Muhammet de şüphesiz Allah'ın elçisidir.

Sizleri namaz kılmaya dünya ve ahirette mutlu olmanız için çağırıyorum.

Biliniz ki Allah büyüktür ve ondan başka ilâh yoktur. [Sabah ezanında, (*uykunuz tatlı amma*) namaz uykudan hayırlıdır] cümlesi ile ayrıca uyarılmaktayız.

TAKVİMLERİMİZ

Bugün, zaman, takvim, dünya hayatımızda yaşadığımız vakit, yaşadığımız yıllar hakkında biraz düşünelim mi? (7 Kasım 2003 için hazırlanmıştır.)

“Bugün hangi yılın, hangi ayının, hangi günündeyiz” diye sorsam:

Çoğumuz, “7 Kasım 2003 Cuma” deriz. “12 Ramazan 1424 Cuma” da denebilir. Veya “25 Teşrin-i evvel 1419 Cuma” da diyebiliriz. Acaba bu ifadelerin hepsini tam doğru olarak kabul edebilir miyiz? Hem evet, hem hayır denebilir. Konuyu anlayabilmek için zamanın ne olduğuna, nasıl olduğuna çok kısa bir göz atalım.

Hazreti Âdem (A.S.) dünyaya indirildikten sonraki günlerini saysa ve bu sayma işlemi nesiller boyunca devam etse idi çok eski bir takvimimiz olacaktı. Muhtemelen bu sayma işlemi uzun yıllar yapılmıştır da. Sonraları sayı kayboldu. Aklımıza; Dünyamız yaratıldığı günden beri sayılsaydı diye gelebilir. O ise bizim haddimize değildir. Peki, nedir takvimler? Takvimler bizlerin yaşadığımız zamanların bir bölümünü belirtmeye yarayan, herkesçe kabul edilen bir sayıdır denebilir.

Ansiklopedik bilgi olarak takvimlerin başlangıçları hakkında şu bilgilere rastlıyoruz. Eski Mısır'da hazreti İsa'dan (A.S.) 5000 veya 3000 yıl evvel bir takvim denemesi yapılmış. Gökyüzünün en parlak yıldızı olan “Sirius” yıldızının iki doğuşu arasındaki zamana bir yıl demişler.

Bu süre 365 gün olarak kabul edilmiş. Babil'liler ve eski Yunanlılar ay takvimini kullanmışlar. Böylece yılı 12 ay, her ayı da yirmi dokuz buçuk gün sayıp yılı 354 gün olarak kullanmışlar. Mevsimleri aynı zamanlara getirmek için de Babil'liler her üç yılda, araya bir ay, Yunanlılarsa her sekiz yılda araya üç ay eklemişler. Takvimlerini doğrultmağa çalışmışlar.

Hazreti İsa'nın (A.S.) doğumundan 45 yıl evvel Roma imparatoru Julius Sezar, güneş takvimini biraz daha doğrultmuş, her dört yılda bir şubat ayına bir gün ekletmişti.

Biz bugün bir güneş yılının 365 gün, 5 saat, 48 dakika, 46 saniye olduğunu biliyoruz.

Halen, 365 günden artan bu 5 saat, 48 dakika 46 saniyeyi 6 saat olarak kabul ederek, 4 yılda bu artık zamanı 24 saat sayarak, dört yılda bir şubata bir gün eklemekteyiz.

Şubat ayı dört yılda bir 29 gün olarak takvimlerimize konulmaktadır. Ancak artık zaman tam altı saat değildir.

Yani kullandığımız takvimdeki yıllık hatamız, 11 dakika 14 saniyedir. Papa sekizinci Gregorius 4 Ekim 1582 de bu 11 dakika 14 saniyelik farkla meydana gelen kaymayı düzeltmek için takvimlerden 10 gün sildi. 4 Ekim 1582'nin ertesi gününe 15 Ekim 1582 dendi. Bu takvime Gregoryan takvimi denmektedir. Biz de 1926 da bu takvimi kabul ettik. Bu hesaba göre şu an kullandığımız takvimde üç gün on iki saatlik bir fazlalık birikti. İleriki yüzyıllardan birinde silerler herhalde.

Rumi takvim Gregoryan takvimi ile aynıdır. Tek farkı başlangıç yılının 584 milâdi yıl oluşudur.

Kameri hicri takvim ise, ayın hareketlerine göre hesaplanan ve başlangıcı peygamberimizin Mekke'den Medine'ye hicreti olan 20 Eylül 622 kabul edilen takvimdir.

Şems'i hicri takvim ise, başlangıcı gene 20 Eylül 622 kabul edilen takvimdir. Diğer güneş takvimleri ile aynıdır. 365 gün 5 saat 48 dakika 46 saniye bir yıldır.

DİKKATİNİZİ ÇEKTE Mİ ACABA: Ay takvimi buçuklu, küsurlu. Güneş takvimi de buçuklu, küsurlu. İkisi de tam değil. Amma biz biliyoruz ki kâinattaki sistemlerin, yıldızların herhangi birinde yılda bir saniyelik hata olsa idi, yıldızların hepsi birbirine çarpar dağılırdı.

Demek ki tek doğru zaman hesabı Rabbimizin indinde olan zaman hesabıdır. Rabbimiz zamanı ve mekânı yaratmıştır. Bilen sadece O'dur. Biz tam bilemeyiz.

Bu konuya girmemiz, ibadetlerimizde uymamız emredilen ay takvimine, konuyu derinliğine anlayamamış olan bazı kardeşlerimizin şüpheyle bakmalarındaki hareket noktalarının yanlışlığına işaret içindir. Rabbimizin her emrinin bütün hikmetlerini kavramağa bizim aklımız yetmeyebilir. Bizler Allah'ın (c.c.) emirlerinin doğru olduğunu tereddütsüz kabul edip uygulamaya çalışmakla görevliyiz.

DEĞİŞİK düşünürsek: Biz şimdi Ramazan orucunu Ekim / Kasım aylarında tutuyoruz. Gündüzler kısa, havalar serin. Terlemiyor, acıkmıyor, susamıyoruz. Yani çok rahat oruç tutuyoruz. Dünyamızın kuzey yarıküresinde kırk ikinci enlemdeki bütün ülkelerde bizim gibi oruç tutuluyor. 10 saat 29 dakika gündüzümüz var. 13 saat 31 dakikada gecemiz. Ya şu anda dünyanın güney yarıküresindeki kırk ikinci enlemde yaşayan müslümanlar nasıl günlerde oruç tutuyorlar. Şimdi oralar yaz günlerini yaşıyorlar. Aşırı sıcaklarla baş başalar. Gündüzleri 13 saat 31 dakika sürüyor. Geceleri ise 10 saat 29 dakika.

Rabbil âlemin dünyanın her yanındaki kullarına, her zaman ve her mevsimde oruç tutabilme, bayramlarını yapabilme, haclarını yapabilme imkânlarını veriyor. Her mevsimdeki yiyeceklerimizin de farklı olduğunu göz önünde tutalım.

Peki: “Ay takvimi yanlıştır” diyebilir miyiz? Diyemeyiz. *Güneş takvimi de Samanyolu takvimine göre yanlıştır.* Güneş Samanyolu sisteminin merkezi etrafındaki bir dönüşünü 250 milyon yılda tamamlıyor. Yani güneşin sistem içindeki bir yılı, bizim iki yüz elli milyon yılımız ediyor. Samanyolu takvimi de diğer galaksilere göre hesaplanabilecek takvimlere göre yanlıştır. **Tek sabit dayanağı bulmağa kadar uğraşılması gerekli ki; Orada ancak Rabbil âlemin vardır.**

Zaten sadece kâinata göre hesap yapmağa kalkarsak hem başaramayız, hem de katrilyon kere, katrilyon kere, katrilyonları yazıp anlamamız gerekir ki bu bizim beynimiz için imkânsızdır.

Kur'an-ı Kerîm “YAŞAM REHBERİ”dir.

Kullanım kılavuzu olmadan teknolojik bir cihazın ne kadarını ve ne kadar doğru olarak kullanabiliriz? Hatta o cihazı kullanabilir miyiz? Her teknolojik ürünü mutlaka kullanım kılavuzu ile beraber satıyorlar. İnsan denen harika yaratığın kılavuzunda, insanı yaratanın gönderdiği kitap ve kitabı kullanmasını öğreten peygamberler değil mi?

Dini ve yaradılışı kavramanın ana kaidesi, kuralı bilmektir. Bir öğretenden öğrenmeyen, Okuma yazma da bilmeyen bir kişi okuyamadığı kullanma kılavuzundan, broşüründen ne kadar faydalanabilir ki! Okuma yazma bilip de, kullanma kılavuzlarını okumadan çöpe atan ve o cihazı kullanmağa kalkışanın, okuma yazma bilmeyenden ne farkı kalır?

Meslek sahibi eğitimli, yüksek eğitimli arkadaşlara sesleniyorum; **“Lütfen mesleki bilgilerinizle, ilminizle dininizi tanıyarak”** inancınızı kuvvetlendiriniz. *Size <o imkânı veren ve ilmi yapmanızı sağlayan> sonra size çok müthiş hesaplar sorabilir.*

Hamileliğin altıncı haftasında cenine can veriliyor. Cenin, o güne kadar kendine özel canı olmayan, annenin vücudundaki bir çiğnemlik et durumundadır. Yâni, **sizi siz yapan ruhunuzun, şu andaki bedende olması yönünden, anne ve babanızın hiçbir rolü yoktur. Anne ve Babanız sadece maddi varlığınızın oluşmasında, o da çok çok az bir düzeyde role sahiptirler.** **Anne ve babalarına isyan edenler, aslında kime isyan ettiklerini farkındalar mı?**

DEĞERLİ GENÇLER!

Her insanın, Dünyaya gelmesinde bir amaç ve ulaşılması gereken bir hedefi kaideden vardır. ***Hedefsiz bir insan, Okyanusun ortasındaki dümensiz bir gemiye benzer.***

Herkes, yaşının ve imkânlarının ölçüsünde yakın ve uzak hedeflerine yönelmelidir.

- * Susayan kimsenin ilk hedefi, bir bardak su içmektir.
- * Acıkanın hedefi bir şeyler yiyerek açlığını gidermesidir.
- * İhtiyaçları aile ocağında karşılananların ikinci hedefi, kendi ihtiyaçlarını kendileri karşılayabilecek hâle gelmektir.
- * Öğrencinin hedefi, yakın gelecekteki hayatını bilinçli bir şekilde yaşayabilmek için gerekli bilgileri edinerek fikri sermayesini çoğaltmaktır. Çünkü ilerde kendisine sağlayacağı maddi sermayesini ve de mevcut sermayesini koruyabileceği silâhı kişinin akli ve fikri gücüdür.
- * İnsan yuva kuracaktır. Kendisini yetiştiren ailesini örnek alacaktır.
 - Yaşadığı toplumun bir parçası olacak ve Dünya hayatını tamamlayacaktır.

Şimdi şöyle soralım: doğan – büyüyen - yaşayan – ölen insanoğlunun hedefleri bitti mi?

Eğer “HEDEFLERİM BİTTİ” diyorsa, **sonsuz dayak yiyeceği bir hayatın** kendisini beklediğini bilmelidir. Kendisine bu hayatı bahşeden kudret, Cennet ve cehennem de yarattı.

Demek ki her insanın son hedefi cenneti kazanmaktır. Yoksa çok büyük, belki de sonsuz sıkıntılara girer.

Biraz da Meslek sahipleri olarak bizler ÖZELEŞTİRİ yapalım.

—“İki günü birbirine eşit olan ziyandadır” diyoruz. Acaba bizim günlerimiz değil de yıllarımız bile birbirine eşit olduğunda üzülmüyor muyuz, kaygılanıyor muyuz?

— Meslek hayatımız ne kadar verimli geçiyor. Kaç kişiyi bilgi beceri ve eylem yönünden ilerletebildik?

— Kendimizi sorgulayıp, Neden biz de falanca âlim, falanca velî gibi bir makama ulaşmanın çok uzağındayız dediğimiz oluyor mu? Yoksa bunu hiç mi düşünemedik?

* Eğer RESULULLAH İstanbul’un fethini müslümanlara hedef olarak göstermese idi, bu gün İstanbul’da kimler oturuyor olacaktı?

* Hele bir büyüyeyim, soğanın cücüğünü yiyeceğim diye kendisine basit bir hedef seçenin, elde edeceği şey hangi değerde olur?

Kısa bir öğüt olarak diyelim ki:

1 – Eğitim yaşlarımızda Dünya ve ahiret hedefimiz için zamanımız müsaitken Dünyamız için gerekli olan ilimlerle beraber, ahiret hayatımız için Kur'anı, diğer dini bilgileri yâni ilâhi nizamı da öğrenelim.

2 – Okullarımızda bizlere verilen bilgileri, kendimize mal etmeğe gayret edelim.

3- “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” uyarısını aklımızdan hiç çıkarmayalım.

4 – Nasıl ki bir ağaç fidanken meyve vermeğe zorlanırsa verim alınamaz, İnsan da yaşının kendisine tanıdığı avantajları iyi anlayıp, neyi ne zaman yapacağını ve neye ne zaman yöneleceğini bilemezse kaybedenlerden olur. Kışın yanlışlıkla çiçek açan bir meyve ağacı mutlaka aldanacaktır.

***Değerli insanlar; herkes, «ömür su gibi akıp gidiyor» diyor. Akıp giden bu ömrün hakkını verelim. Akıp giden ömrümüzden, burada kullandıklarımızla yetinmeyip, sonsuzluk yurdunda kullanmak için de kaplarımızı, depolarımızı doldurmayı unutmayalım. Bir atasözümüzde “İnsan ölür kalır eseri, eşek ölür kalır semeri” denmektedir. Yaşamımızın sonunda acaba bizler, arkamızda neyimizi bırakacağız?
(11.12.2007 E.B.)***

Çalgıcı – Müzisyen – Kemancı – Usta kemancı – VİRTİYÖZ KEMANCI

Nikolai Pagannini büyük bir keman virtiyözü imiş. Kemanına öylesine hâkimmiş ki bir konserinde, konser vermekte iken, kemanının bir teli kopmuş. Üstat hiç bir şey olmamışçasına çalmağa devam etmiş. Biraz sonra kendisi bir tel daha koparmış. Üstat yine konserine mükemmelen devam etmiş. Tek teli kaldığında bile devam ederek konserini tamamladığında salonda saatlerce alkışlanmış.

Marifet Pagannini'nin kemanında mı, yoksa kendisinde mi idi? Keman stradüvarius marka olsa bilmeyenin elinde nasıl sesler çıkarırdı?

Bazı kimseler, herkesi Pagannini zannetmek yanlışına düşüyorlar. Hele hele eğitimsiz acemi kemancıları, virtiyöz kemancı sananlara ne dersiniz?

Musiki ve keman eğitimini okullarda ve de özel kurslarda yasaklarsanız, alaylı kemancılardan virtiyöz çıkmasını bekleme gafletine düşersiniz. Kendi kendine bir şeyler öğrenmeğe çalışanlarla da dalga geçer, onları aşağılamağa çalışırsanız, ne yaptığınızı acaba ne zaman fark edebileceksiniz.

Birileri, eğitimleri engellenen insanları basitlik ile suçlarken, kendileri neden aynaya bakmasını bilmezler?

Ölülerine bir “Yâ Sîn” okutabilmek için, bileni arayıp zorla bulan muasır medeniler, işleri bitince o adamlarla alay etme hakkını ve ikiyüzlülüğünü içlerine nasıl sindirebilmektedirler?

İslâmiyet’e saldırırlarken, kullandıkları bazı cahil adamları örnek gösterirler. Be adam, kemanı eline alan insan kötü bir icracı ise stradivariüs marka kemanın ne kabahati var?

İslâmiyeti bilmeden kullananı örnek göstermekle ne demek istiyorsun?

Senin bilmen gerekenleri öğrenip uygulaman asli vazifen değil mi sanıyorsun? Seni varlık âleminde tutan, yaşatan, bütün ihtiyaçlarını karşılayan sana hesap soramaz mı sanıyorsun?

Yani, kabahat islâmiyetde mi, yoksa onu anlamayan ve anlamak ihtiyacını duymayan insanlarda mı?

İslâmiyete bilmeden saldıran bu kardeşlerimize diyoruz ki; Kendiniz için, “kendi hükmünüzü” lütfen düşünerek ve kendinize karşı samimi olarak, kendiniz veriniz.

(Ocak 2002 E. B.)

MUM ALEVİNDE KURU FASÜLYA PIŞER Mİ?

Ahmet ile Ayşe ikiz kardeşler olarak Dünyaya geldiler. Ayşe doğar doğmaz solo konserlerine başladı. Yarım saat kadar sonra Ahmet de geldi ve namelere katıldı. Ciyak ciyak korusu uzun süren konserlerini mışıl mışıl uykularına dalana kadar yaptılar.

Genç anne ve baba ilk defa bebeklerle tanışıyorlardı. Bu bebekler yıllarca beraber oynadıkları yapma bebeklere hiç benzemiyorlardı. Bunlar canlı varlıklardı. Ağlıyorlar, meme emiyor besleniyorlar, uyuyorlar, altlarını kirliliyorlardı. Kalıtımsal şifrelerinin yanında, başka hiçbir bilgiye sahip olmaksızın Dünyaya gelmişlerdi. Rabbimizin çok değerli bir emaneti olarak bu bebekler genç annebabaya emanet ediliyordu. Tek sigortaları, anne ve babalarının kalplerine Rabbimizin yerleştirdiği evlât sevgisi duygularıydı. O duygu o kadar güçlü bir duyguydu ki, evlâdı için anne-babaların katlanamayacağı çile yoktu.

Yalnız, anne ve babalar çocukluktan yeni çıkmışlardı. Elllerine, büyütüp terbiye edilmesi için emanet olarak verilen bu malzemeyi nasıl işleyeceklerdi. Zamanımızın insanları, anne ve babalarını, eğer sağ iseler büyük anne ve büyük babalarını hiç dinlemeyecek bir çevre, medya, zaman ve okul eğitiminden geçmişlerdi. Yılların tecrübesi ile elde edilmiş değerler olan, görgü, an'ane, âdet, milli harslar ve dinî eğitimden nereden ise üzerlerinde hiç etki kalmamış bu aile, çocuğuna nasıl bir hayat duygusu aşılacaktı. Maddi durumları bağımsız yaşamaları için yeterli idi. Sağlık sorunlarını çözebiliyorlardı.

ilerde dünyalıklarını kazanabilmeleri için eğitimlerini verebilecek okullar da sorun olmayacaktı. Ancak ruh ve maddeden oluşan bir varlık olan insan için, sadece maddi eğitim mutluluk vermeye acaba yetecek mi idi. Edindiği meslek ve mevkiler onun boş kalan tarafını ne ölçüde doldurabilirlerdi.

Genç annesini hayatta bekleyen beklenmedik olaylar ne de çok uğraştırıcaktı kim bilir. Başlarına kim bilir neler gelecekti. İnsan, ön bilgileri olmadan hangi problemleri çözebilir ki! Çözmeye çalıştığı her problem kendisine bir tecrübe kazandırdığında, hayat boyu öğrenmeye devam edecekti. Kazalarla, hastalıklarla, dertlerle, ölümlerle karşılaşacaklar ve bu mânevî ateşler onları pişirecekti. Öğüt almadan yaşadıkları bencil hayatlarında, hayatın sillesini yiyerek gerekli öğütleri alacaklardı. Sonunda ya teslimiyet duygularıyla ahiretlerini de kazanacaklar, ya da isyan duyguları ile sadece dünyalarını kazanacaklardı. Evet, bu anlamda herkes tamamen özgürdür ve hürdür. İsteddiği konumu ve yeri seçebilir.

Bir kuru fasulye yemeğinin kaç çeşit malzeme ile ve kaç çeşit kapta pişirildiğine bir dikkat edelim. Mükemmel hazırlanmış bu malzemeler, bir ateş, bir ısı kaynağı olmadan pişer mi? Bu malzemeleri çiğ yebilir miyiz?

Çiğ adam tabirini duymuşsunuzdur. Pişmemiş kuru fasulye tadında çiğ bir adam! İnsanlar kendilerinin pişmesini sağlayan sebeplere küfür edeceklerine, onlara sarılmayı öğrenmeliler. Bilinmelidir ki sebeplere küfür etmek, şeytanın tuzaklarından biridir. Akıllı adam o tuzaklara yakalanmamalıdır.

Erdinç Babacan 2010

KİŞİ NOKSANINI BİLMEK GİBİ İRFAN OLAMAZ

<< Kur'an-ı en iyi tanıttak bir kilo altın!

05.09.2007 günü bir gazetede bu yazıyı görünce çok, amma çok sevindim.

Klasik sistemimizle İslâmiyeti ve Kur'an-ı anlatamadığımız veya etkisiz olduğumuz çok açıkça belli. Birakalım yurt dışındaki gayrimüslimlere islâmiyeti anlatabilmeyi, vaizleri - imamları dinlemek zorunda olan cami cemaatine bile, ilâhi nizamı anlatabildiğimizi mi sanıyoruz?

Sistemin içindekilerin çoğunluğu ise uyarılara karşı duyarsız olmayı ve cepheleşmeyi seçiyorlar.

Sevinmemin sebebi, bu konuda önemli eksikliklerin olduğunu birilerinin fark edebilmiş olmalarıdır.

Yarışmaya katılmak isteyenler, fikirlerini “info@ahlulquran.net” adresine gönderebilirlermiş.

Daha geniş bilgi almak isteyenler Ehlu'l Kur'an Cemiyeti'nin resmi sitesi olan; “<http://www.ahlulquran.com>” a başvurabilirlermiş. >>

[Açılmış olan bu yarışmanın maddi ödüllü kısmı geçmişte kalmış olabilir. Ancak konu galiba çok uzun yıllar gündemde kalacak.]

EĞİTİMLİ MOSTRALIK BİR MÜNAFIK

Aşağıdaki yazım için bir açıklama yapmam gerektiğini sanıyorum.

İslâmi kimliğini aldatmak için kullanıp, ancak müna-fıkların yapabileceklerini yaparak beni zarara uğratan ve sıkıntıya sokan, Yurt dışından Hac ve Umreye yıllardır müslümanları götüren bir turizm firmasının sahibi olan adama, @ mail adresine de yolladığım duam;

[Olay şöyle oluyor; 31 Aralık 2007 saat 15.15 de Medine'den, Remzi Gökalp adlı değerli bir arkadaşım telefon ediyor. "Ağabey buraya 95 hacı getirmiş olan bir firmanın sahibi olan arkadaşım, Yeşilköy hava alanında dokuz saat kalıp, uçak değiştirip Almanya'ya gidecekler. Bu süre içinde Sabah namazını Sultan Ahmet camiinde kılıp, Eyüp Sultanı ve diğer sahabeleri ziyaret ederek zamanlarını değerlendirmek isterler. 95 kişi için Otobüsleri ayarlayabilir misin?" diyerek o ana kadar hiç tanımadığım bir adam olan İbrahim B.... beyi telefona verdi.

Pendik'te tanıdığım bir turizm firmasından iki büyük otobüs ayarlayıp fiyatını bildirdim. İbrahim B... cep telefonuma "abi teşekkür ederim. Uçuş numaramız tk5161" Medine'den diye 1 Ocak 2008 saat 23.48.58 de mesaj attı. Kendisine konuşulan paranın sadece otobüsçülere verileceğini, ben Allah rızası için yardımcı olacağımı bildirdim. Çok teşekkür ettiği bir mesaj daha cep telefona attı.

2 Ocak 2008 de sabah saat üçe doğru Pendik'ten yola çıkıp, dörde çeyrek kala Yeşilköy hava alanına vardık. Uçak gecikmeli olarak Yeşilköy'e indi. Kar yağıyor.

Hava buz gibi soğuk. Yüzümden de çok önemli bir ameliyat olmuştum. Buna rağmen oradayım.

Uçak iner inmez İbrahim B..... bana bir bayanın telefonundan **"Abi hemen geliyoruz" diye telefon açtı.** Meğer kafilelerinden 65 kişinin bagajları ile uçağın diğer yolcularının bagajları karışmış. Bagaj derdine düşen hacılar İstanbul gezisine çıkmayız demişler. **İbrahim B... arabaya geliyoruz derken yalan söyledi.** On beş kişi ile dışarı çıkıp bir minibüsle Eyüp Sultana gitmişler. Cep telefonuna telefon açıyorum. Telefonunu açıyor, **"burası Almanya diyor, İstanbul'la konuşun, ben oğluyum" diye yalan söylüyor.** Saat on bir oldu gelen giden yok. İçerden kafileden işin doğrusunu bana bir hacı hanım telefonla anlatıyor.

Çaresiz Pendik'ten getirdiğim, servislerini bıraktırdığım otobüslere gezi gerçekleşse bile bir tek lira menfaatim olmayacak bir hizmet için, (bir milyon üç yüz bin lira yerine,) sekiz yüz bin lira ödüyorum ve otobüsleri gönderiyorum.

Gelip vereceğim, İstanbulda Ümraniye'de de evim var diyen, İlahiyat Fakültesi mezunu olduğunu söyleyen bu adam hâlâ ortalarda yok. Şu an 2012 yılı 22 Şubat günündeyiz. Artık gelse bile helalleşmeyi çok az bir ihtimalle belki kabul edebilirim. Aşağıdaki duam için Rabbil âlemin benim vekilimdir. Ben 72 yaşındayım. Acelem yok. Şunun şurasında en fazla otuz kırk yıl sonra ilâhi mahkeme bu hesabı görecektir. **İmanında samimi ise** bu uyarımı hiç unutmasın. Ayinesi iştir kişinin! Bu adama diploması islâmiyet adına ne kazandırabilmiş? Herhangi bir kişi olsa idi, konu benim için o gün kapanırdı. Ayrıca yaptığı ticari işine de dikkat ediniz! Yazık!

İbrahim B..... ,

1984 evvelinde üç ayrı zamanda, üç ayrı kişiye beddua ettim.

*Birine beddua ettiğimde Remzi Gökalp yanımdaydı. “Ya Rabbi ibretlik eyle” dedim. İbretlik olduğunu Remzi Gökalp de gördü. Sana anlatabilir.

*Öbürüne, “İşinden, eşinden, aşından hayır görme-yesin” dedim. Üç ay kadar sonra ortağını öldürdü. İdamla yargılanıp hüküm giydi. İş dağıldı. Eş nerede, Aş nerede kaldı?

Bunları görünce çok üzüldüm. Sonra Ya Rabbi bir daha beddua etmeyeceğim, tövbe dedim.

Ancak bu senden maddi manevi haklarımı istememe engel değil.

*Sürmeneli olduğuna göre, Trabzon hurmasını iyi tanırısın. Ağacın üzerinde yetişmiş, koparılmaya hazır görünen ham hurma ısırının ağzını, boğazını nasıl burar. Hal bu ki o hurmanın olmuğu belki de dünyanın en güzel, tatlı ve lezzetli meyvesidir.

** Taklidi iman ham hurmadır. Tahkiki-hakiki iman ise doyumsuz lezzetli olur. Allah seni hamlıktan kurtarıp tahkiki iman sahibi yapsın. O zaman bana verdiğin sıkıntıyı ve hareketlerinin ne olduğunu idrak edesin ve için yansın.

*** Sen ölene kadar, yâni hayatın boyunca, Annen Baban ve geçmişlerin için dua edip başışlarken, bana ve benim geçmişlerime de duanı başışlamazsan Rabbim senin hiçbir duanı kabul etmeyip, hepsini senin yüzüne çarpsın.

**** Eğer hafife alırsan, bu dua borcun varislerine de kalsın.

Allah (c.c.) sana sağlıklı uzun ömür ve inançlı yaşamayı nasip etsin. Bana da kendine de, temasta bulunduğun insanlara da zararın değil, faydan olsun.

Sana süre verip, gelmezsen bedduamı kabul etmiş olacaksın diye @ mail attım. Taahhütlü mektup attım. Telefonla da söyledim. Sen beddua edilmesini zımnen kabul ettin. Haklarımı hafife aldın. Üstüne yattığın paranın ve diğer haklarımın sana kâr kaldığını sandın. Benim vekilim Allah (c.c.) dir. İlâhiyat mezunuymuşsun! Hadi davanı kazan bakalım. Bu mesajım sondur. Haydi, kolay olsun.

17.01.2008 perşembe saat 16.49 Erdinç Babacan

TRABZON HURMASININ DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Trabzon hurmasını hepiniz biliyor olmalısınız. Hani şu portakal büyüklüğünde, açık turuncu renkteki meyveyi konuşalım istedim. Sonbaharda ağacının üzerinde meyveleri tam büyüklüklerini ve renklerini alır. O zaman ağacın herkesin ilgisini çeken çok güzel ve alımlı duruşunu gıpta ile seyrederez, değil mi? Ağaç o meyvelerini yetiştirmiş olmanın heyecanını ve gururunu keşke duyabilmiş olsa idi. Bizler biliyoruz ki türlü türlü nebatatın, renkleri, kokuları, meyveleri, çiçekleri hakkında ilâhi programları dışında bir anlayışları yoktur.

Bütün o güzellikler Allah'ın (c.c.) biz akıl ve irade sahibi kullarına ikramıdır. Anlayabilen sâlih kullarına ne mutlu!

Bu Trabzon hurmasını ilk defa yemek isteyen biri, olgun meyve görüntüsüne aldanıp, yanlışlıkla henüz olmamış bir hurmayı ısırırsa, o kişiye yıllar yılı bir daha hurmayı zor tattırırınız. Hâlbuki o meyvenin olmuşu, fevkalâde güzel, lezzetli ve tatlıdır.

Hurma ağacı, meyvesini büyütüp, son olgunluk derecesine kadar getirir. Henüz yenmeye hazır halde değildir. Bizler meyveleri kopardıktan sonra bir süre bekletiriz. O ağzı buran, sevimsiz lezzetteki meyve dururken olgunlaşır ve belki de dünyanın en tatlı, sevimli meyvesi haline gelir.

Konfüçyüs, «Öğrenmeden düşünmek tehlikeli, düşünmeden öğrenmek faydasızdır» demekle, eğitimin ana kaidesini, olgunlaşması şartını yüzlerce yıl evvelinden insanlığın idrakine sunmuştur.

Yarım yamalak bilgileriyle, doğru dürüst bir şekilde konu hakkında bilgisi olmayan kişilerin, o konuyu bütün boyutları ile düşünmeye kalkması, çok tehlikeli ve yanlış sonuçlara varmasını sağlar. Konunun durumuna göre kişi aklını dahi kaybedebilir.

«Düşünmeden öğrenmek faydasızdır» derken, “acaba bizler bu konuda hangi konumdayız” diye bir öz eleştiri yapabiliyor muyuz?

Meselâ:

* Tavasında balık kızartmakta olan hanım efendi, yaptığı işin ne olduğunu düşünerek mi yapıyor? Yoksa sadece annesinden gördüğünü düşünmeden mi yapıyor? Yani bilgisini kendisine mal etmiş mi, etmemiş mi? Yeni bilgiler ve tecrübeler edinmeye gayret etmiş mi, etmemiş mi? Yaptığı işin ne kadar sıhhi olduğunu veya olmadığını farkında mı, farkında değil mi?

* Yüksek öğrenim yapmış birisi, düşünmeden öğrenerek, yani ezbercilikle mi sınıflarını geçip diplomasını almış, yoksa ne yaptığını bilerek, düşünerek öğrenerek mi diplomasını almış.

Meşhur siyaset bilimci **John Stuart Mill** “**Küçük adamlarla büyük işler başarılamaz**” derken kastettiği küçük adamların kimler olabileceğini düşündük mü?

* Sadece diploma ile bir unvan sahibi olabilmek için okul bitirenin, tatbiki hayatta ait olduğu toplumlara ne kadar büyük zararlar verdiğini zaman zaman hepimiz fark etmişizdir. İşinin ehli zannettiğimiz öyle diploma sahipleri bizleri çok büyük yanlışlara sürükleyebilirler değil mi? Bu kişi ister bir kimya mühendisi veya bir tıp doktoru veya bir iktisatçı veya bir hukukçu veya bir din adamı veya bir ziraat mühendisi veya bir öğretmen vesaire olsun. Bunların unvanlarının başında birde doçent, prof vesaire varsa yandık gitti demektir. Alim sanıp bir defa teslim olmaya görelim netice çoğunlukla hüsrân olacaktır.

* Bizim eğitilmiş dediğimiz kişiler, okulunu bitirdikten sonra kendi konusundaki gelişmeleri, yayınları takip ediyor mu? Yoksa artık bilgi edinmeye ihtiyaç hissetmiyor mu, **Diplomayı alan kendini allâme mi sanıyor?** Değerli şairimiz, mütefekkirimiz **Mehmet Akif Ersoy yüz yıl evvelinden “Dünya koşuyorken yolun üstünde yatılmaz” diye uyarıyordu. “Çiğnenirsiniz” diyordu. Öylesine çiğnenirsiniz ki bir daha ayağa kalkabilmeniz, ancak “surra üfürüldüğünde” mümkün olabilir diyordu.** Daha nasıl ikaz edilmemiz lâzım?

*Bizler kendi mesleğimizin dışında bilim dünyasındaki gelişmelere de ilgi duyuyor muyuz? Yoksa çok cahil ve az akıllıların yaşadıkları gibi mi yaşıyoruz ve bilimsel hayat ise bizleri hiç ilgilendiriyor mu?

* En önemlisi Dünya hayatımızdaki geçimliğimiz olan mesleklerimizin beraberinde, gideceğimiz sonsuzluk yurdu için sermaye biriktiriyor muyuz? Biriktirmiyor muyuz? Eğer ahiret yurdu muza geçer akçe bir şeyler götüremezsek bilelim ki orada hiç kimse bize bir kuruşluk yardım etmez. Herkes tanıdıklarından, hatta eşinden evladından, ana babasından bile kaçır. Sadaka bile vermezler. O derecede sefil hâle düşmek, bu dünyada varlık ve azamet içinde yaşayan insanoğluna ne kadar acı verir. Farkında mıyız? O halimize nasıl tahammül edebileceğimizi düşündük mü yoksa pekte önemsemiyor muyuz?

Ve Soralım: Allah (c.c.) İnsanları yâni bizleri niçin yarattı ve bizlerden neleri niçin istiyor?
Cennet - cehennem ve Allah'ın (c.c.) emirleri hakkında neler düşünüyoruz. Bu konunun ciddiyetinin boyutunu iyice kavrayabildik mi? Sonumuzu düşünebiliyor muyuz,yoksa Konfüçyüs'ün dediği gibi düşünmeden öğrendiğimizi sanmak gafletine mi düşüyoruz?

Ve yine soralım: Pozitif ilim ile din karşıt mıdır? Yahut şöyle diyelim; din bilimi reddeder mi?

Değerli arkadaşlarımız; çok iyi bilelim ki Allah'ın (c.c.) yaratmadığı hiçbir bilgiye insanoğlu kıyamete kadar asla ulaşamayacaktır. Allah (c.c.) her türlü yaratmayı hakkıyla bilendir. Ve Onun ilmi her şeyi kaplar. Bu günün akıllara durgunluk veren teknolojik gelişmeleri, hâlâ daha en küçük bir hücrenin, DNA'larının sırlarını çözmek için

uğraşiyor. İlim halen su molekülünün yapısını bile çözebilmiş değildir. Rabbil âlemin, kâinatın sırları çözülmenden kıyamet kopmayacak diyor. Yani, çözümüne müsaade ettiğini, o sırları insan beyninin çözebilecek kapasitede olduğunu bizlere söylüyor. **Şimdi soralım; beynimiz denen o muazzam cihazı kullanıyor muyuz, yoksa boynumuzun üzerinde bir ağırlık olarak mı taşıyoruz?** O beyni bize veren, “neden kullanmadın” diye sorup azarladığında vereceğimiz cevap ne olacaktır.

Allah (c.c.) “hiç kimseye götürebileceğinden fazla yük yüklediğini” söylüyor. **Bu günkü sözlerimiz daha çok lise ve lise üstü eğitimi olan kardeşlerimizdir.** Konumuzun sorumluluğunun bilincinde olmalısınız.

Ömür en çok seksen veya yüz sene diyelim. Çok hızlı bitmektedir. Takvimlerimizden neden her gün bir yaprağı koparıp atıyoruz. Çünkü o yaprağın da ömrü bir günde bitmiştir. **Rabbil âlemin “bilinmekliğimizi istedim ve insanı yarattım”** demektedir. Siz yaratana bilmek için hangi çalışmalarınızı yapmaktasınız? Bilmenizin yolu **«akıl – fikir – zikir – şükür»** basamaklarından gereklerini yaparak bir üst kata devamlı çıkmaktır. **Yetmiş bin katın** şu anda kaçınıcı katında olduğunuzu sanıyorsunuz? Ve sizce yeterli mi? (Kulu ile Rabbi arasında yetmiş bin perde olduğu bizlere bildiriliyor.)

Değerli kardeşlerimiz; Türkiye bilimsel ve teknik araştırmalar kurumu yani TÜBİTAK’ın çıkardığı BİLİM VE TEKNİK dergisinin Nisan 2008 sayısında **Fizik devrimin eşiğinde** diye bir başlık atılmış. Ve maddenin yapısı hakkında devrim sayılabilecek bilgilere ulaştıklarını bu

bilgiler ışığında fiziğin yeniden yapılandırılacağını yazmaktadır. Atomun, protonun, nötronun, elektronun yapılarını ve kuantum parçacıklarının yapılarını ve o zerreciklerden birinin 173 milyar elektron volt kütlesi olduğu vesaire anlatılmaktadır. Bu zerreciklerin ışık zerrecikleri olduğunu anlatmaktalar. **Bu muazzam buluşu gördünüz mü? Bin beş yüz sene evvel kur'an-ı kerimde anlatılan olayı keşfetmişler. Sağ olsunlar, yüzlerce yıl daha anlayamayabilirlerdi?**

Bu dergide anlatılanları anlamağa çalışmak, anlayabilecek kadar öğrenimli olanlarımız için çok önemli olsa gerek. **İşte size bir kur'an mucizesi daha!...** Ne diyor Rabbil âlemin **“biz evvelâ ışığı (Nur-u Muhammediyi) ve o ışıktan da güç ve kudretimizle (enerjimizle) tüm maddeleri ve âlemleri yarattık”** İşte bu konunun genişçe incelendiği dünyanın sayılı bir bilim dergisinden sizlere bahsettik.

Lütfen **bilim ve teknik Nisan 2008 sayısını** okuyunuz. Camilerimize getiremediğiniz eğitimli evlâtlarınıza ve eğitimli arkadaşlarınıza anlatınız. Belki onların iman etme konusundaki tereddütlerine bir çare sunmuş olmanın sevabını, yâni ahiret için geçer akçe ücretini almış olursunuz.

Esselâmu aleykum sevgili kardeşlerim.

23.04.2008 Erdinç Babacan

Sünnetlerin dinimizdeki yeri ve önemi.

Bismillâhirrahmânirrahîm

İLÂHÎ NİZAMI, İSLAMİYETİ ANLATMAKTA NEDEN BAŞARILI OLAMIYORUZ? Yanlışlık nerede, diye kendimize sorarak bir öz eleştiri yapalım.

Ayrıntılarla gereğinden fazla uğraşan, işin aslını anlayabilecek vakti ve imkânı bulamayacaktır. **İşe başlayanı başarısız etmek için onu ayrıntılarla meşgul etmek** yeter. Her mesleğin bir ömür istediğini göz ardı ederek, bir insana her şeyi öğretmeğe kalkarsak, o kişi artık tam olarak, hiçbir şeyi öğrenemeyecek demektir. Galiba işin püf noktası da burada oluyor. İlköğretimi bitirmemiş bir insana üniversite bilgileri yüklenemez. Her üniversite bitirmiş olana da bütün dalların bilgileri ayrıntıları ile yüklenemez. Sıradan bir insana bir bilim dalının bütün inceliklerini öğretmeğe kalkmak, aslında onu cahil bırakmakla eşdeğer oluyor.

Herkesin bilmesi gerektiği kadarıyla yaşamlarımızı sınırlayan ve düzenleyen, haklarımızı koruyan ve teminat altına alan, iki türlü nizam, yani kanunlar vardır.

1- İlâhi kanunlar, 2- Beşeri kanunlar.

Konuya beşeri kanunlara kısaca dikkat çekerek girelim. *Kanun koyma yetkisi "Ülkenin yönetim gücünü elinde tutanların" yâni demokrasilerde parlamentoların, bazı ülkelerde krallarındır değil mi? Kanunları hangi kuvvet

yapmış ise değiştirme yetkisi de o kuvvetindir. Değil mi? Yani parlamentonun yaptığı kanunu herhangi bir vali değiştirebilir mi? Değiştiremez elbette.

— Peki, kanunları kim uygular?

* Adalet mekanizması ve kolluk kuvvetleri uygular, değil mi?

— Peki, kanunların muhatapları kimlerdir?

* O konu ile ilgili şahıs ve kurumlardır. Değil mi?

— Peki, O kanunları herkes en ince noktasına kadar öğrenmeli midir?

* Hayır. Çünkü buna ancak o işin özel görevlileri, prof.lerin bazıları ancak güç yetirebilirler.

— Peki, Kanunları bilmemek, ona uymamayı mazur görür mü?

* **Asla görmez.** Kanunun yaptırım gücü ne ise ilgili herkes ona muhataptır.

Şöyle soralım. **Anayasa kitapçığı 100 yapraklık bir metindir.**

— Bu metni ezberleyen anayasayı öğrenmiş, bilmiş olur mu?

* **Asla olamaz.** Ya nasıl anayasacı olunur?

* Evvelâ ilköğretim, Sonra lise, Sonra Hukuk fakülteleri, Sonra Hâkimlik, savcılık veya avukatlık stajı veya evvelâ konunun Prof.üne asistan olunur. Kademeler bir bir başarılarak uzun yıllar sonra anayasacı olunur.

— Anayasacı olan her şeyi tam bilebilir mi?

* Hayır. Düşünelim ki neden Anayasa Mahkemesi var ve kanun bilenlerin yaptığı kanunları bazen anayasaya aykırı buluyorlar!

— Peki, **Anayasa yeterli mi**, başkaca hukuk düzenlemelerine ihtiyaç yok mu?

1- Efendim **yürürlükte on binlerce kanun var.** Otuz binin üzerinde deniyor.

2- Hukuk fakültelerinde, alt yapısı, yâni temel eğitimi verilmeden kanunların metinleri üzerinde fazlaca durulmaz. Evvelâ hukuk nosyonu verilir ve öğretilir. Ondan sonra anayasaya uygunluk şartı ile hazırlanmış hukuk dallarına girilir. Esas teşkilât yani teşkilât-ı esasiye hukuku, Medeni hukuk, Borçlar hukuku, Kara ticaret hukuku, Deniz ticaret hukuku, Vergi usul hukuku, Amme idaresi hukuku, İcra iflâs hukuku, Ceza hukuku, Hukuk muhakemeleri usul hukuku. Vs. vs. Her yaşam dalını nizamlayan kanunların dayandığı ve temel hukuk prensiplerinin anlatıldığı hukuk dalları içinde, o konulara ait yürürlükte olan

kanunların nasıl uygulanacağı hukuk eğitimi alanlara titizlikle verilir.

3- Gördüğünüz gibi insanların yüz senelik diyelim rahatları için, dünya hayatlarını nizamlayan kaidelerin öğretimi ve tatbikatı için ne büyük çabalar verilmektedir.

4- Son derece dar bir görüşle, dünya hayatımızda ve sonsuzluk yurdunda rahat edebilmemiz için bizlere sunulan dini yaşam tarzımız ve hukukumuz, sadece Kur'an-ı kerimle sınırlandırılmak istenmektedir. Hal bu ki **Kur'an-ı kerim sadece bir anayasadır. Uygulama kanunlarının sünnetler olduğunu birileri neden göz ardı etmeğe çalışıyorlar?**

O uygulama kanunları, Allah (c.c.) linin Habib'im dediği, risalet görevini verdiği kuluna ve arkadaş ettiği gelmiş-geçmiş en değerli insanlara, sahabe efendilerimize bütün ayrıntıları ile 23 senede öğrettiği kanunlardır. En büyük velînin bile herhangi bir sahabe efendimizin değerine ulaşabilmesinin mümkün olmadığını biliyoruz. Demek ki Anayasa olan Kur'an-ı kerim'in uygulama kanunları tüm olarak o değerli sahabe efendilerimize öğretilmiştir. Uygulama, yaşamın tüm ayrıntılarını tam olarak içermekte ve nizamlamaktadır.

5- Şöyle diyelim, **eğer uygulama kanunlarına gerek yoksa** «bu düşünceye paralel bir mantıkla» **Anayasamızın dışındaki kanunlara da**

gerek yoktur diyebilmeliyiz. Uygulama kanunları olmadan anayasayı nasıl tatbik edebiliriz ki?

— Peki, Sade vatandaşlar bütün bunları en ince teferuatına kadar öğrenerek tatbik etmek zorunda mıdır?

* Hayır. Bu mecburiyet o dalın uzmanlarına aittir.

—**Kanunlardan başka cemiyeti nizamlayan metinler ve kaideler var mıdır?**

* **Elbette.** Daha evvelki **kazai kararlar** (yani mahkemelerin aynı konuda daha evvel verdiği kararlar) ve **ilmi içtihatlar**. Sonra **örf ve adetler**.

***İlâhi nizamda da aynı durum var. Anayasası Kuran-ı Kerîm, Sonra Hadis-i kutsiler, sonra hadisler ve tatbikatı, sonra icma-ı ümmet, sonra kıyas-ı fukaha.**

Değerli kardeşlerim,

Kuran mealini okuduğumuzda ancak, anayasayı okuyanın anladığı kadar bir şey belki anlayabiliriz.

Tefsirine kalkıştığımızda, bilelim ki Hukuk fakültesine giren bir öğrencinin dört yıl çalışması gibi, öğretmenli, sistemli bir öğrenim dönemine ve çok uzun yıllar çalışmaya ihtiyacımız olur. Belki bu çalışmaya bir ömür bile yetmeyebilir.

Hadisleri okuyup hüküm çıkarmaya girmek gerekli eğitimi henüz almamış olanların harcı değildir. Bu noktada **“Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır” diye uyarılmaktayız. (Doğru anlayıp anlamadığımızı bilene, mürşide onaylatmalıyız.)** Bunlarla meşgul edilen sade bir vatandaş, artık hiç bir şey öğrenemeyecek duruma düşürülmüş olur.

O zaman ne yapmalıyız?

*Kuran-ı kerimi orijinal harfleri ile ana metninden okumayı öğrenmeliyiz. Kuran-ı Kerîm her harfi ile Allah kelâmıdır. Orijinal metni okuyana çok sevap verilir. Okuyan isterse sevabını dilediği kişilere usulüne göre bağışlar. Herkes hiç olmazsa namazına yetecek kadar bölümünü okuyabilmeli ve ezberleyebilmelidir. Orijinaliği hiç bozulmamış ve kıyamete kadar da bozulamayacak olan Allah kelâmını okumayı öğrenebilmeliyiz.

*En az bir defa mealleri okuyarak kitabımızın içinde neler, hangi konular olduğunu kendi lisanımızdan okuyup öğrenmeliyiz. Fakat yetersiz eğitimimizle, asla müfessirlerin sahasına girmemeliyiz. Gerektiğinde o konuların açıklamalarını yapmış İslâm âlimlerinin (yâni mürşitlerin) açıklamalarını zamanımız ölçüsünde okumalıyız.

Âlimlerin sohbetlerine kulak vermeliyiz. Kendi kafamıza göre tefsirlere girsek o zaman çok yanılabiliriz. Onun için konunun uzmanlarının sözlerini ve muteber kitaplarını kabul etmeden ben anladım diyenler “Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır” diye uyarılmaktadırlar. Günümüz bilgi çağıdır. İsteyen kolaylıkla sağlam bilgilere ulaşabilmektedir.

*Bizim için İslâmiyeti inceleyip, bize hazır olarak sunan değerli âlimlerimizin yazdıkları İslam **ilmihalini mutlaka defa defa okumalı ve bize tavsiye edilenlere gücümüz yettiğinde aynen uymalıyız.** İslâm'ın beş şartını ilmihallerde öğrendiğimiz şekilde yerine getirmeye gayret etmeliyiz. Bize lâzım olan konular hakkında ilmihal bilgilerini, ilmihal kitaplarından bulmayı öğrenmeliyiz.

*Ancak her an işin teffekkür boyutuna girebilmeğe çalışmalıyız. **Akledip, fikredip, zikredip, şükretmekte gafil olmamalıyız.**

*Cennet bu dünyadaki çalışmalarımızın karşılığıdır. Her işimizi, çalışmamızı, yememizi, içmemizi, beşeri münasebetlerimizi, Allah'ın (c.c.) rızasına uygun olarak yapar ve hayatımızı yaşar isek, karşılığını orada hazır bulacağımızı bilmeliyiz. **Allah (c.c.) her an yaratmağa devam ettiğini bildiriyor. Halifem dediği bizleri dünyada sırt üstü yatmak için göndermedi.**

***Unutmayalım ki Rabbil-âlemin insanları yeryüzünde halifesi olarak yaratmıştır. Yaradılış gayemize uygun olarak yaşamağa özen gösterip, bize uzaktan bakanlara “bu adam bu iltifata ve Allah'ın halifesi görevine lâyıktır” dedirtebiliyor muyuz?**

***Bir sözümüz de zamanımızın Dr. Doç. Prof. larından olan bazı din adamlarımıza! İslâmiyet yaşamımızın her noktasını kavramaktadır. Zamanın ilminden ve muamelatından habersiz, tekniğinden uzak konuşmaların faydası olsa idi sizler ve sizleri dinleyenlerin hepsi veli olurdu.**

Fatih Sultan Mehmet Han, Fatih camii ve külliyesini yaptıırınca, hocaları Akşemseddin ve Molla Gürani'den kendisini dervişliğe, yâni öğrenciliğe kabul etmelerini ister: **Hocalarının cevabı çok nettir. “Olmaz. Seni Rabbil-âlemin bu ümmeti yönetmekle görevlendirdi. Dervişlik senin işin değildir. Sen Allah'ın emrettiği şekilde bu ümmetin yönetimini yap, sana yeter”** demişlerdir.

Bilelim ki dünya hayatımızdaki tüm işlerimizi, Rabbimizin rızasını gözeterek titizlikle tam olarak yaparsak ve diğer ümmetlerden her konuda üstün olmağa çalışarak yaparsak, sonsuzluk yurdumuz için de en üstün kazanımları elde etmeğe çalışmış oluruz. Allah'a emanet olunuz.

E. B. 24.02.2006

FİKİR JİMNASTİĞİ YAPALIM MI?

Soru: ***Din akli reddeder mi? Yani din akıldışı mıdır?***

Cevap: Asla! Din 'akla' çok yüksek değer verir. Hatta “**aklı olmayanın, dini yoktur**” temel kaidedir. Yani akılsız bir insan mükellef değildir. Akılsızlardan bir şey beklenmez. Deliler Cennet ve Cehennem konularında mükellef değildirler.

Soru: ***Dinsizlerin hepsi akılsız mıdırlar? Mükellef değiller mi? İstedğini yapmakta serbest midirler?***

Cevap: Akılsız olmayan delilerle, aklını kullanmayanlar aynı statüde değildirler. Aklını kullanmayanlar mükelleftir. Cezasını mutlaka görecektirler. Akıllarını kullanarak, Rablerinin emirlerine uyamayanlar “depolar dolusu tonlarca altınları olduğu halde, becerip altınlarını kullanamayıp, yokluk içinde aç, çıplak, sersefil gezen” insanlara benzerler. Akıl en büyük sermayemizdir.

Soru: ***Kur'an-ı Kerimde akıldan bahsedilmekte midir?***

Cevap: Hem de pek çok yerinde bahsedilmektedir. Hatta “- Ne kadar az düşünüyorsunuz”, “-Hiç akıl etmez misiniz?”, “- Hiç tefekkür etmez misiniz?”, “- Bir saat tefekkür bin ay nafil ibadetten evlâdır.” vesaire gibi pek çok hatırlatmalar ve uyarılar vardır.

Soru: ***Allah-u Tealâ ne kadar büyüktür?***

Cevap: **Ayet-el kürsi'de <insan aklının sınırı olduğu> bildirilmektedir. Sınırlı bir akılla, sınırsız bir büyüklük nasıl kavranabilir?**

Ancak gene fikir jimnastiği yapalım ve zerreye bakalım. Sonra külle bakalım. Zerre dediğimiz, maddenin bozulmadan inilebilen en küçük parçacığdır. Yani, maddenin atomudur.

Meselâ: Demir atomuna bir göz atalım. Bir toplu iğnenin başında altmış beş milyar demir atomu vardır. Altmış beş milyar taneciğin ne kadar bir sayı değeri olduğunu düşünelim. Yeni doğan bir çocuk hemen bir iki üç dört diye altmış beş milyarı gece gündüz sayıp bitirmeğe çalışsa yüz senelik ömründe saymayı tamamlayabilir mi dersiniz? Atomlar ne kadar küçük taneciklerdir ki altmış beş milyarı bir araya geldiğinde, ancak bir toplu iğnenin başını meydana getirebiliyor? Daha da hayret verici bir inceliğe inelim. Bir demir atomunda 56 adet proton, nötron ve elektron denen tanecikler de var. Yarısı atomun çekirdeğinde küme halinde pozitif yüklü olarak duruyor, diğer yarısı çekirdeğin çok çok uzağından negatif yüklü olarak dönüyorlar. Saniyede en yakın yörüngedeki elektron on beş bin kilometre hızla, dış yörüngedekiler ise saniyede yüz elli bin kilometre hızla dönüyorlar. Ve bir toplu iğnenin başında birbirlerine çarpmadan, hızlanmadan, yavaşlamadan, hiç durmadan sonsuz zamandan beri aynı yönde dönüyorlar. Bunları böylesine durmadan kim döndürüyor dersiniz? Fizik ve kimya kitaplarında, “kendi kendine dönüyorlar” diye yazmaktadırlar. “Kendi kendine dönüyorlar” diyenler akıllarını binlerce defa yoklasınlar, akla sığacak tarafı var mı diye. Cevabı Kur'an-ı kerimde buluyoruz. “Biz her yarattığımız zerreyi tayin ettiğimiz ömrü içinde her an rızıklandırıyoruz” diyor Cenab-ı Hak. Şimdi “kim döndürüyormuş” anladık mı?

Soru: *Rabbim, dön dediği bu parçacıklara, elektronlara dur derse ne olur?*

Cevap: Saniyenin milyonda biri kadar zamanda, katrilyon çarpı, katrilyon çarpı, katrilyon atom bombası patlaması olur. Dünyamız büzüşür, bir portakal kadar kalır. Sonsuz diyebileceğimiz bir ışık ve ısı enerjisi çıkar. Portakal kadar küçülen dünyamızın üzerinde, şimdiki koskoca şehirlerimizi iğnenin ucu ile zor gösterebiliriz. Bizim vücudumuz da aynı oranda büzüşmüş olsa, milyar

larca insan bir topluluğunun başına rahatça sığar.

Soru: *Açığa çıkan enerji ne kadar olur?*

Cevap: Dolmakalemlerle bir kâğıda attığımız imzanın mürekkebindeki maddecikler enerji haline dönüştüğünde, on bin kilogramlık bir kamyonu, iki bin beş yüz metre yükseğe kaldırabilen bir kuvvet olur. Einstein, <Enerji eşittir maddenin kütlesi çarpı ışık hızının karesi> olarak enerji hesabını formüle etmişti. Dünyamızın tamamı enerji haline dönüştüğünde çıkacak enerjiyi hesaplayıp idrak edebilmeye kim güç yetirebilir? Kâinattaki, trilyon kere trilyon kere trilyon adet yıldızlardan, gezegenlerden sadece biri olan küçücük Dünyamızın hesabında görüyorsunuz ki aciz kalıyoruz.

Bütün bilinen, bilinmeyen her şeyi gücü, kudreti ve sonsuz büyüklükteki ilmi ile yaratan Allah'ın (c.c.) büyüklüğünü hangi beyinle idrak edeceğiz? Bize huşu ile teslimiyet düşer.

Böylesine büyük ve güçlü bir yaratıcıya Dünya'da halife ve kul olabilmenin şerefi, lezzeti, tadı her şeyin üstündedir. Duamız, "Allah'a (c.c.) kul ve Resulüne ümmet olalım" dır.

Allaha emanet olunuz. Erdinç Babacan 05.04.2002

[Not: Bir insan saniyede bir sayı sayabilse dakikada altmış kadar sayar. O halde **şöyle bir hesap yapalım. 65.000.000.000** Bölü 60 saniye = 1.083.333.333 dakika gerekir. Bölelim 60 dakikaya= 18.055.555 saat gerekir. Bölelim 24 saate = 752.314 gün gerekir. Bölelim 365 güne =2.061 yıl gerekir. **İki bin altmış bir yıl gece gündüz durmadan saymak gerekir.]**

Ahirette Rabbil âlemin, insanlara dese ki –“Ben dünyayı sizler için hazırladım. Toprağını, suyunu, havasını, ısını vs. sizler için en mükemmel şekilde yarattım. Dünyayı türlü çeşitli canlılarla, bitkilerle, hayvanlarla çiçeklerle bezedim. Halifem olarak sizleri dünyada misafir ettim. Sizler ne yaptınız? Benim yaratışıma saygı gösterdiniz mi? Özenle yarattığım o varlıkları korudunuz mu? Yoksa kıymetini bilmeyip, anlamadan beğenmeyip bazılarını yok mu ettiniz?” Acaba ne yüzle ne cevap verebileceğimizi düşündünüz mü?

Erdoğan Babacan 05.04.2002

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Günahlarımız konusuna değişik bir açıdan bakalım.

Büyük günahlar nelerdir? Diye sorsalar neleri sıralarsınız?

Hemen başlarsınız; **1-Allahı inkâr etmek, 2-Allaha şirk koşmak, 3- Kat'iyyen sâbit olan dinî bir hükme inanmamak.** (bu üçünü işleyen küfre düşer. Yâni kâfir olur.) Sonrasında saydığımız yedi büyük günah ise büyük cezayı gerektirir. Allahın Rahmetinden ümidini kesmek, Allahın cezasından, mekrinden ve azabından emin olmak, Anne ve babaya asi olmak, Zina yapmak, İçki içmek, Faiz yemek, giybet etmek, Namaz kılmamak, Oruç tutmamak vs. vs sıralarsınız değil mi? Doğrudur, ancak; **Acaba eşref'i mahlûk olarak, mükemmel bir surette özenle ve sevgiyle yaratılmış, halifem hitabına mazhar olmuş olan bu ruhu ve bu bedeni cehenneme götürmek küçük bir suç mudur?**

Bazıları diyebilirler ki “bu beden benim ve ben onunla istediğimi yaparım”. Sevsinler o adamın sözlerini. Yahu bedeninin neresi senin? Beynin senin mi? Emin misin? Onu tamamen sen mi kullanıyorsun? Rüyada da sen mi çalıştırıyorsun? Diğer organlarına, hücrelerine gerekli emirleri sen mi verdiğini sanıyorsun? Kalbine çalışma emrini ve düzenini sen mi programlayıp kontrol ediyorsun. Mideni, karaciğerini sen bilerek mi çalıştırıyorsun? Aklın senin mi? Emin misin? Kendi ruhunu hiç gördün mü? Yahu yüzde yüz senin tasarrufunda olan nerelerindir?

Be adam, sana kullanma kılavuzu ile beraber, fevkalâde bir makine emanet edilmiş. Emanet eden ayrıca yapmakta veya yapma istidadında olduğun yanlışlar için devamlı seni ikaz da etmekte. Bu makineyi en iyi şekilde kullan. Hadi göster kendini diye sana akıl da vermiş. Sen bütün bu imkânları ve ikramları görme, makine benim, istediğimi yaparım de. Talimatları uygulama hatta reddet. Makine eskiiyip de veya takdir edilmiş bir zamanda oyuncağın elinden alındığında, Rabbini hatırla ve Ey Rabbim, beni cennetine koy de? Değerli arkadaşlar, bu ne büyük yüzüzlüktür değil mi? Ve sen böylesine değerli bir ruhu ve vücudu cehenneme götür! İmtihanı isteyerek kaybet! Be adam senin buna ne hakkın var. Kimin malını cehenneme attırıyorsun? Bu büyük günahın boyutunu düşünabiliyor musunuz?

Kolay anlaşılması için şöyle bir misal getirsek: Özene-bezene yapılmış çok değerli bir otomobili <kendi imkânlarıyla alması olanaksız bir yakınınıza> hediye etseniz, kullanma talimatını da ona verip ayrıca biraz da yardım etseniz, O yakınınız hiç kıymet bilmeden bunu berbat bir şekilde kullanıp çarpsa, devirse, sizin dediklerinizin tersi-

ni devamlı yapsa ve sizi ciddiye almasa, arabasına ve onu verene sövse saysa, binek arabasında taş veya hayvan gübreleri taşısa ve aracı çürütse hurdaya çıkar-
sa, sonrada çaresiz bir şekilde sizin yanınıza gelse ona nasıl davranırsınız? Saraylarda mı oturtursunuz? Hüc-
reye mi hapsedersiniz? Her gün ona sopa mı attırırsınız? Asar mısınız, keser misiniz, yakar mısınız? Değerli kar-
deşlerim, Allah (c.c.) aynayı da yarattı. Kendi yüzümüze arada bir aynada bakmamız gerekmez mi? Ne yaptığ-
ımızı sanıyoruz?

Her şeyin yegâne sahibi olan Rabbim bizlere imtihanı-
mızı kazanabilecek kadar akıl da verdi. Akıl vermedikle-
rini mesul tutmuyor.

Hiç akıllı adam cehenneme gider mi demeyiniz? Eğer
aklını kullanmıyor veya berbat bir şekilde fenalık için
kullanıyor ise bu adam sizce nereye gidecektir?

***İnsan kendini ve yaratılış gayesini anlamağa başla-
yınca, kendisine emanet edilmiş olan makinenin
prospektüsünü, kataloğunu, kullanma talimatını arar
ve bulur. Onu en iyi şekilde muhafaza eder. Onu
kendisine bağışlayana da memnun ve razı eder.***

***Ne mutlu “onlar Rablerinden razı, Rableri
onlardan razı” olarak huzur-u ilâhiye çıkabilenlere!***

Allahın selâmı üzerinize olsun, değerli kardeşlerim.
03.06.2008 Erdiñç Babacan

KUTLU DOĞUM DEYİNCE NE ANLIYORUZ?

12 Nisan pazartesi günü Peygamber efendimizin milâdi takvime göre doğum günüdür. *(Ancak milâdi takvim dahi ay takvimi gibi tam bir yıl olmadığından 4 Ekim 1582 de papaz Greguryus tarafından takvimlerden 10 gün silinmiş ve 4 Ekim 1582'nin ertesi gününde takvimlerden 10 yaprak kopartılarak 15 Ekim 1582'den devam edilmiştir.)*

*Kutlu doğumla “âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber (A.S.) ile” **insanlığın yönü cehennemlerden cennetlere doğru döndürülmüş oldu.**

*Rabbimiz iyice sapıklığa düşmüş insanlık âlemini bu durumdan kurtarmak üzere **571 yılında, ezelde ruhunu Peygamber olarak yarattığı kulunu dünyaya gönderdi.** Zaman ve mekândan münezzehe olan Rabbimiz dileyseydi biz hâlâ daha son peygamberin gelmesini bekliyor olabilirdik.

Dünyaya o günlerden sonra, gelmiş geçmiş olan bütün insanlık ve bizler İslâm ile şereflenmeseydik ancak cehennemlere kadar gidebilirdik. Kutlu doğum ile Rabbimiz bizlere kurtuluş müjdesini verdi. Artık insanlığa cennetlere girebilmek imkânı sunulmuş oldu.

Bu nimetin büyüklüğünü çok iyi düşünerek anlamalıyız.

*Anneliğin kutsallığını veya değerini diyelim, acaba farkında mıyız?

***Artık Peygamber doğurabilmek imkânsız diye üzülen annelerimiz, varisleri olan âlimleri doğurabileceklerini unutmasınlar.** Dünya ve Ahiretini iyi bilen ilim adamlarını da sizin gibi anneler doğuruyor. İmam-ı Gazali'ler, Abdülkadir Geylani'ler, Seyyidet Nefise'ler, Rabiâtül Adeviyye'leri de sizin gibi anneler doğurmuştu. **O imkân kıyamete kadar var.**

*İyi mahsul alabilmek için bahçemizi nasıl belleyip, otlarını ayıklayıp, gübreleyip büyük bir ihtimamla hazırlarız değil mi? Ancak işimiz bitti mi? Hayır! Bahçemizin üzerinden geçilip çiğnenmesin diye onu uygun bir çitle veya duvarla çeviririz. Bahçemizi hırsızlardan, yoz kişilerden de korumağa çalışırız. İyi, sağlıklı, verimli tohum bulup itina ile ekeriz. Gerektiği gibi bakımını yaparız bahçemizi koruruz ve Allah'ın izniyle mahsulümüzün olgunlaşmasını bekleriz.

****İtina ile hazırlanmış ve korunmuş bir tarladan veya bahçeden iyi mahsul alınabilir. İsmet sahibi, eğitilmiş ve bilinçli annelere ne mutlu.***

****Aile ocakları İslâmiyet öncesi, cehenneme insan gönderen istasyonlar iken, İslâmiyet'in gelişi ile fonksiyon değiştirip, cennetlere insan göndermeğe çabalayan, Kâbe'nin de birer şubesi olan temiz yuvalara dönüştü.***

*Anne sevgisini hangi değerle değişebilirsiniz? İnsan annesinin değerinin ne olduğunu idrak etmeli değil mi?

*Eğer insanoğlu annesinin kıymetini bilemiyor ise unutmasın ki Rabbil âlemin o değerli anneleri çok çok iyi biliyor. Ve cenneti de onların ayaklarının altına seriyor.

*Dağlarda birçok akarsular, gözeler, çeşmeler görmüşsünüzdür. O çeşmeler kendisinden su içmek isteyen herkese cömertçe suyunu ikram eder. Susayan gider içer. Su almak isteyen kabını getirir ve suyunu doldurur alır. Kabını geniş tutan çok su alır. Ufak kap getiren de o kadar alır. İlim sahiplerinden, herkes ancak kabı kadar istifade eder. İlim Çin'de de olsa gidip alınız. İlim müslümanın yitik malıdır diye uyarılmaktayız. Kalbini geniş tutup istifade edebilenlere ne mutlu.

*Mevlid-i Şerifin yazarı Süleyman Çelebi kutlu doğumu "vilâdet bölümünde" çok güzel anlatmaktadır.

Rabbim bizi tefekkür edebilenlerden eylesin. Âmin.

17.04.2010 Erdinç Babacan

DANİMARKA'DA İLK DEFA ORTAYA ÇIKAN KARİKATÜR KRİZİ ve bizim tutumumuz

En etkili silâhımız olan aklımızı kullanmakta ne kadar da beceriksizmişiz!

İlâhi nizamdan habersiz bir zavallı, karikatür yaparak âlemlerin Rabbi'nin son elçisine hakaretler yağdırdı.

Kendilerini, Allah'ın sondan bir evvelki elçisinin dinine mensup sananlar da bunu çılgınca alkışladılar.

Yahu son peygamberi de Allah (c.c.) gönderdi. Artık buna uyacaksınız dedi. Evvelki elçiyi beğenip, sonraki elçiyi alaya almakla kimi kızdırdığınızı acaba fark edebilecek misiniz?

Ateistlere sözümüz yok. Hristiyan veya musevi Dünyalı dostlarımıza soruyoruz. Sizler yoksa, maddeye tapıyorsunuzda farkında mı değilsiniz. Allah'a inanmıyor musunuz?

Aslında, ister Allah'a inanın, ister inanmayın, bu hâliniz (Müslümanların tebliğ sorunu dışında) sizin sorunuzdur.

Hiç gerek yokken, durup dururken kendinizi cehennem cezasına çarptıracak bir fiili işlemeniz, o fiile ortak olmanız akıl kârı mıdır?

Suç işleyen cezasını çeker. Bizden sadece uyarması

DÜNYA İMTİHANIMIZDA SORULANLAR

Dünyaya gelen her bebek, dünyadan gideceği son anına kadar pek çok sınav sorularına “doğru cevap” vermek durumundadır. Doğru cevap verebilmenin ilk şartı, “doğruları iyi öğrenmeye” bağlıdır. Bu hususta bizler; “beşikten mezara kadar durmadan bilgilenin, ilim öğrenin” tembihi ile uyarıyoruz.

Bebek ilk önce nefes almayı, sonra annesinin memesini nasıl emeceğini, beslenmeyi öğrenir. Aylarca altını kirleten bebek, öğretenlerden çişini, kakasını söylemeyi öğrenir. Sonra tuvalet ihtiyacını kendi başına nasıl yapacağını öğrenir.

Öğrenme işine gözlemleri ve soruları ile hız vererek okul çağına ulaşır. Bir an bu çok basit konuları öğrenememiş yirmi-otuz yaşlarında bir insan düşünelim! Çok kötü bir durum değil mi? Kim böyle biriyle arkadaş olmak ister! Böyle birisini liseye, üniversiteye alırlar mı? Böyle bir insan, ancak toplumun çok uzağında yalnız başına, hayvanlar gibi yaşayabilir değil mi?

Öğretenlerden öğrendiklerimiz ile değerimiz artar. Toplumda saygın bir insan olarak yerimizi almaya başlarız. Hem bu dünya hayatımızda hem de ahiret hayatımızda saygın bir kişi olarak yaşarız.

Okullarda öğrencilere verilen bilgilerin mümkün olduğunca iyi öğrenilmesi istenir. Sınavlar öğretilenlerin ne kadar öğrenildiğini belirlemek için yapılır

Üst sınıfa geçebilmenin şartı, belirlenen notların alınmasına bağlıdır.

Bizi yaratan Rabbimiz bizleri dünyada iken imtihan etmekte, sınava tabi tutmakta ve başarı durumlarımıza göre de hem bu dünyada, hem de sonrasında bizlere ikramlarda bulunmaktadır. Sonsuz bir hayatla tüm güzellikleri bizlere vermeyi vaat ediyor. Ebedi cennetlerine bizleri koyacağını söylüyor. Tek şartı dünya imtihanımızdan geçer not almamız.

Bazı sınav soruları yüksek puanlıdır. Toplamda ne yapa bileceğimiz, kaç puan alabileceğimiz, yani geçer not almış olmamız önemli. Geçer not alanlar cennetlerde sefa sürecekler.

Yoksa öbür dünyadaki ikmal imtihanları “ceza” olarak karşımıza çıkıyor. Ahiretin ceza evleri cehennemler oluyor. Cehennemler; acıya, sopaya, hakarete, ateşte ölemeden, yok olamadan çok uzun süre dayanabilmeyi göze alabilenler için bir ceza evi diyelim.

İslamiyet’te Allah’ın (c.c.) bizden istedikleri belli. Cezasına dayanabileceksen, İnsanlara zulmet, haksızlık yap, İşlerinde bencillik yap, yalan söyle, iftira at, haksız yere cana kıy, içki iç, açık saçık gez, zina et, hırsızlık yap, anne ve babana isyan et, başkalarının hakkını zarara uğrat vb. Her bir olumsuzluk, yaptığın doğrulardan önemli bir kısmını siliyor. Eğer sonunda kazandığın doğruların hepsini bu yanlışlarla sildirirsen yazık olmaz mı onca doğru cevaplara.

Yalnız Allah (c.c.) insanların çok yanlışlar yapabileceğini bilerek, bizlere bir tövbe kapısı açtı. Ölmeden evvel hatalarımıza tövbe edersek kabul edeceğini bize müjdeledi.

Hatta gereği gibi tövbe edenlerin hatalarını sevap olarak kabul edeceğini bildirdi.

Rabbim yarattığı insanları en şefkatli bir annenin evlâdını sevmesinden çok daha fazla sevdiğini söylüyor.

İlâhi nizamı, yaratılış gayesini, nasıl sonsuz büyük bir ilimle kendisinin var edildiğini, ahsen-i takvimde yaratılmanın ne olduğunu gereği gibi idrak edebilen bir insan için, Rabbini sonsuz bir sevgi ile sevmesi imkânsızdır. Rabbimiz hatalarımızı bağışla amin.

İnsanların neler öğrenmesi ve hangi sorulara doğru cevaplar vermesi gerektiği bizlere peygamberler aracılığı ile öğretilmektedir.

Doğrular ve yanlışlar öğrenilince herkes ne yapması gerektiğine kendisi karar vererek yolunu çizer. Çizdiği yolun kendisini nereye götüreceğini aklı ile bilir.

Not: Delilerin medeni kanunlar karşısında sorumlulukları yoktur ve de deliler cehenneme de girmeyeceklerdir.

Aklını kullanmayarak cehenneme giren akıllıların dikkatine sunulur.

KÂİNATIN ŞİFRESİNE BİRAZ KAFA YORALIM MI?

Yeni doğan bir bebeğin dünyası, “doğum evindeki odası, anne - baba - yakınları ve bakıldığı ev” ile sınırlıdır. Dünyanın tamamını o kadorcık zanneder. Zamanla bu algısı genişler. Evinin civarını, yaşadığı semti, yaşadığı şehri dünyanın tamamı olarak algılar. Öğrendikçe bu çevre genişler. Gökteki güneşi, ayı, yıldızları ve üzerimizi kaplayan havayı fark eder. Dünya üzerindeki bitkileri, suları, hayvanları ve insanların yaptıkları yapıları görür. Her şeyi görüp bildiğini sanarak, o kadar bilgide kalırsa işte bu noktadan itibaren kaybetmeye başlamış ve imtihanını kazanması zorlaşmış demektir.

Gerçi bu noktadan sonrası için iyi bir öğrenime, gözlemlemeye ve tefekkür edebilmeye ihtiyaç vardır.

Dikkat edilirse çevremizde gördüğü olayları iyi algıladığını sanan, fakat koca bir konunun ancak belki de sadece yüzde birini fark etmiş kişilerin “ben her şeyi çok iyi biliyorum” diye ortaya çıktıklarını kolayca görebiliriz.

İnsan bilgilendikçe araştırmasını derinleştirir. Algıladığı çevresini genişletir. Her gün yeni bir şeyler öğrenmeğe gayret eder. “İki günü birbirine eşit olan ziyandadır” hadisi şerifinin sırrını anlamağa başlar.

Gün gelir düşüncelere dalar; yaşam nedir ve niçin var. Ben nereden geldim ve nereye gideceğim. Ben bir tesadüf ile mi var oldum, yoksa beni inşa eden, yaratan, programlayan, bir güç ve irade sahibi mi var. Benim için bu dünya ve tüm kâinat hizmet ettiğine göre bunları

bana hizmet ettiren güç kimdir? Akıl denen şey nedir ve bana niçin bahşedilmiştir. Bana bu üstün vasıfları veren acaba benden neleri istemektedir.

İnsanoğlu hayatı boyunca işine yarayacak makineleri, teşkilatları yapmağa çalışır. Yaptığı işlerin bir amacı vardır. Çok üstün vasıflarla mücehhez olarak yapılan, yaratılan insan hangi gaye için yaratılmıştır!

Eğer ilâhi dinlerle bilgilenmese idik, büyük çıkmazların içinde bunalımlarla boğuşup duruyor olacaktık. Dünya hayatımız da çekilmez olacaktı.

Peki! İlâhi nizamı öğrenmeye ne kadar gayret ediyoruz?

Taklidi imanda kalmak bize kaç puan kazandıracak ki? Bize “tefekkür ediniz, beşikten mezara kadar ilim öğreniniz” diye tembih edilmedi mi?

İlim konusunu son derece dar bir çerçevede sanmak ne büyük bir gaflettir. Tefekkürden nasipsiz kişilerin kendilerini âlim sanarak rahatlıkla konuştuklarını akli erenler üzülenek dinlemektedirler.

“Kişi noksanını bilmek gibi irfan olamaz” atasözümüz ne kadar da değerli bir söz imiş. Noksanını bilen ancak haddini bilir.

Çok güzel öttü diye ne bir horoz, ne de kusursuz çaldı diye bir teyp cennete girmeyecek. Cennet ve cehennemi yaratan, onları sadece akıl sahipleri ile dolduracağını söylüyor. Horozun veya teybin akli yok ki.

Rabbil âlemîn kâinatı neden yarattığını bize şöyle anlatıyor. “Zatımızda gizli bir hazine idik, bilinmekliğimizi istedik, insanı yarattım. Ben bütün âlemleri güç ve kudretimle yoktan var ettim.” “Evvelâ Nur-u Muhammediyi yarattım ve bütün varlık âlemini ondan yarattım.” “Ben ins ve cinsi bana ibadet etsinler, (beni tanıyıp şükretsinler, bilsinler) diye yarattım.” “Benim ilmim her şeyi kaplar.” “Denizler mürekkep, ağaçlar kalem olsa ve yazılmağa çalışılsa, denizler biter, benim ilmimin yazılması bitmez.”

Teknolojinin ve bilimin bu gün gelmiş olduğu seviye, bizlere tefekkür ufuklarını çok geniş bir yelpazede açmaktadır. Bu gün bing-bang diye batılı ilim adamlarının vardığı kanaat, “iğne ucu kadar bile olmayan çok küçük bir zerreden, müthiş bir enerjiyle meydana gelen patlamayla” kâinatın var olduğudur.

Büyük Patlama ile sonsuz küçüklükte bir noktacıktan, yüz milyarlarca gök adanın, glaksilerin, yıldızların çıkmış olması zihnimizi çok fazla zorluyor.

Evrenimizin yaratılmasındaki sırlardan, biraz daha bilgilenebilmek için, dokuz kilometre çapında teknoloji harikası bir tünel yapılarak, çok büyük masraflar yapılarak, binlerce bilim adamı ile deneyler yapılmakta, bu deneyler için milyarlarca Euro'luk masraflar yapılmaktadır. İsviçre'nin CERN şehrinde 2008 yılında 14 milyar Euro harcanarak 0,00002 miligramlık iki proton demetinin çarpıştırılmasına çalışılmış ve milyonlarca görüntüleri kaydedilerek üç binden fazla mühendisin uzun yıllar uğraşarak ancak çözebileceği bilgilere ulaşılmıştır.

Maddenin yok denecek boyuttaki parçacığının sırları bizleri ne kadar çok uğraştırıyor ve heyecanlandırıyor. Türkiye'mizin bu projeye üç yüz bilim adamı ile katıldığını da belirtelim. Bu deneyler kâinatın Allah c.c. Tarafından yoktan var edilmiş olduğunu açıkça göstermektedir.

Her biri milyarlarca yıldızdan oluşmuş yüz milyarlarca gökada var. Görebildiğimiz evrenin çapı yaklaşık 14 milyar ışık yılıdır. Bize en yakın yıldızın uzaklığı yaklaşık 40 trilyon kilometre yani 4 ışık yılıdır. Bize en yakın komşumuz Andromeda Gökadası ise 2,4 milyon ışık yılı uzağımızda.

«Beynimizle bu büyüklükleri anlamada çok zorluk çekiyoruz. [Saniyede üç yüz bin kilometre hızla giden ışık x 60 saniye x 60 dakika x 24 saat x 365 gün eşittir bir ışık yılı.] x 2,4 milyon eşittir Andromeda galaksisinin dünyamıza uzaklığı. Bu çarpımları yapıp okumayı ve idrak etmeyi bir deneyelim mi?».

Bizim için birisi bize bir ev yapsa, bir çiftlik bağışlasa, yaşamımız için imkânlar sunsa, ona saygı duyarız, her dediğini yaparız mı dediniz? Rabbimizin bizim için yaratıldığını söylediği ve hizmetimize verdiği âlemlerin biz boyutunu bile idrak etmekten acizken, bunca isyanlarımız bizi cennetlere mi götürür!

Kâinatın en küçük bir zerresinin sırlarından bir şeyleri anlayabilmek için ne büyük çabalar gerekiyor. Yaratancımız, yoktan güç ve kudreti ile bir ışık zerresi yaratıp o zerrelerden, yine sonsuz güç, kuvvet ve ilmiyle sonsuz sayıda ve büyüklükteki âlemleri var ettiğini bildiriyor.

İlk oluşum anında, (10 üzeri 32) milyon santigrat derecede bir ısı ile ışık zerresinin çok şiddetli patlamasıyla evrenin on dakika içinde meydana geldiğini alimler hesaplıyorlar. Galaksilerin yapısını inceleyen bilim adamları gaz kütlesi şeklindeki süpernovalarda meydana gelen ilk maddenin hidrojen atomu olduğunu ve süpernovadaki milyarlarca derecedeki ısı ve basıncın hidrojenin bir kısmını helyuma dönüştürdüğünü ve bu dönüşümlerin devam ederek karbon atomunu, sonra oksijen atomunu ve devam ederek bildiğimiz 109 çeşit elementin meydana geldiğini tespit ettiklerini söylüyorlar. Dünyamızın yapısında bulunan 109 çeşit maddenin; içtiğimiz su, üzerinde yaşadığımız toprak, her çeşit bitki ve canlının yapı taşları, etimiz ve kemiğimiz olduğunu biliyoruz.

Bu 109 çeşit maddenin ilâhi emir ve ilimle sayısız canlı ve cansız oluşturduğunu ve her oluşumun insanoğluna hizmet için yaratıldığını ah bir gereği gibi anlayıp idrak edebilssek!

Bir de üstüne üstlük bu maddelerin birleşiminden Rabbimizin yarattığı canlılara, mahiyetini dahi bilemediğimiz bir canlılık, bir ruh verdiğini iyice anlayabilsek! O zaman ibadetimizin lezzetini fark edip içten ve gönülden secdelerimize kapanabilsek!

Ancak o zaman eşref'i mahlûk olabilmenin vakarını yaşayabiliriz.

Tedbirdeki kusurlarımızı fark edip tövbelerimize Şu eksiklerimizi de katarak;

*“Ya Rabbi, biz tembellik ettik, ömrümüzü israf ettik, medeniyet yarışında çok gerilerde kaldık, hatalarımız yüzünden maskara olduk, gücümüz kimseye yetmez hale geldi, **halifem** hitabınıza gereği gibi lâıyk olamadık, bizleri af et. Kabahatimizi bildik. Çok çalışıp eksiklerimizi gidermenin kaçınılmaz bir görev olduğunu anladık. Bizlere ve neslimize bundan sonra uyanmayı, gayreti ve insanlık yarışında dünyamızın en ileri seviyesinde olabilmeyi ve o hedef için gayret gösterebilmeyi nasip et”*

dememiz gerekmiyor mu?

TEŞRİK TEKBİRLERİ

Kurban bayramında, arefe günü sabah namazından, bayramın dördüncü günü ikindi namazına kadar toplam yirmi üç vakitte, farz namazlarının selâmından sonra getirilen tekbirlere **teşrik tekbirleri** denir. “**Allahu ekber, Allahu ekber**”, “**Lâ ilâhe illâllâhü vAllahü ekber**”, “**Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd**” diyoruz.

Bu teşrik tekbirleri bize ne zamandan ve nereden kalmıştır?

Allah'ın (C.C.) çok zor bir imtihanını, Hazreti İbrahim'in (A.S.) tereddütsüz olarak yerine getirmeye, Sevgili oğlu İsmail'i (A.S.) Mina'da kesmeğe götürürken yaşadığı ruh halini, düşünebilmek için kendimizi (*asla haddimiz değil amma*) onun yerine koymayı deneyelim.

İssız çölde, kızgın güneşin altında, İsmail'i kurban olarak kesmek üzere, yanında ipi, bıçağı ile bu zor imtihanı için gitmektedir.

Hiçbir kimsenin olmadığı o ıssız yerde, Şeytan önüne çıkararak kendisini bu fiilinden kandırarak vazgeçirtmeğe, böylece asi olmasını sağlamağa çalışıyor.

O an belki de Hazreti İbrahim'in (A.S.) sınırlarının en zayıf olduğu düşünülen andır.

Ancak İbrahim (A.S.) hiç tereddütsüz yerden kaptığı 7 adet taşı büyük şeytana savuruyor ve gözüne isabet ettirdiği taşla onun bir gözünü ebedi olarak kör ediyor.

Yolda ilerledikçe önüne çıkan diğer iki küçük şeytani da aynen o şekilde taşıyarak kovuyor.

Hepimizin bildiği gibi, Oğlu İsmail'i kesmek üzere hazırlanıp, keskin bıçağını boynuna sürtüyor.

Ancak bir türlü boynunu kesemiyorken, yukarıdan Cebrail'in (A.S.) gür bir sesle «**Allahu Ekber, Allahu Ekber**» dediğini duyuyor.

Kafasını kaldırdığında, Cebrail'in (A.S.) yanında bir koç getirdiğini görünce, İbrahim (A.S.) «**Lâ ilâhe illâllâhü vAllahü ekber**» diye sesleniyor.

Kesilmeyi bekleyen Hazreti İsmail'de (A.S.) «**Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd**» diyor.

Bizler de bu olayı aynı sözlerle anarak, Rabbimizin bize acıyarak bahşettiği bu kurban nimetini iyi anlayalım.

Parasına kıyamayan, keseceği hayvana acıdığını söyleyerek kurban kesmeyenlerin evlatları acaba daha mı değersizler?

AÇIK SAÇIK GEZMEMİN NE ZARARI VAR.

Mayıs ayı olmalı, ılık bir bahar günüydü. İlâç almak için bir eczaneye girdim. Eczacı, <boy lu bos lu, güzel endamlı, cazip ve şık bir hanımefendinin> reçetesindeki ilâçları hazırlıyordu. Hanımefendi evli olduğunu, memuriyetinden emekli olunca da o semte, biri üniversiteye giden iki çocuğu için taşındıklarını anlattı. Eczanede sırasını bekleyen tesettürlü iki hanımefendiye bir göz atıp sonra eczacıya dedi ki;

— Ben böyle açık giysi giyiniyorum. Böyle giyinmemin bana bir zararı var mı? Neden örtüneyim?

Eczacı herhalde müşterilerini incitmemek için sözünü ağzında gevelerken ben söze karıştım.

— Hanımefendi; yoldan geçen kişilerden herhangi birisi bu güne kadar size “Şu boynunuzdaki kolyenizi kaç a satıyorsunuz?” Diye sordu mu?

— Hayır, sormadı.

— “Kulaklarınızdaki küpelerinizi kaç a satıyorsunuz?” diye soran oldu mu?

— Hayır olmadı. Hem ne hakla sorabilir ki? Üstelik küpelerim Babaanne'min yadigârı. Onları hiçbir bedelle satmam.

- Hanımefendi, vitrinlerde gördüğün, beğendiğin güzel bir kolyenin fiyatını sorabilir misin?
- Elbette sorabilirim. Satılmayacak malın vitrinde ne işi var?
- Farz edelim ki Sizin paraya ihtiyacınız oldu. Kuyumcuya küpelerinizi bıraktınız, kuyumcu da vitrine koydu. Birilerinin küpelerinizin fiyatını sormasını yadırgamazsınız ve kuyumcu ile belirlediğiniz değeri verene malınızı satarsınız değil mi?

O küpeler satışa arz edilmek üzere vitrine konmadan evvel maddi değerine ilâveten, manevî değeri de olan bir meta idi. Satışa arz edilip vitrine konduğunda, küpeleriniz artık sadece maddi değeri nazara alınabilecek, değerini verenin alabileceği bir mal olmuştur.

Sorunuzun cevabını vermek sizin kendi elinizde! Evvelâ bir karar veriniz. Kendinize sorunuz “ben mal mıyım, yoksa meta mıyım” diye, deyince:

Hanımefendi bana dikkatlice bakarak;

- ***“Beyefendi, yıllardır cevabını bulamayıp hep kendimi haklı çıkardığım bu konuda siz bana tam tatmin olduğum bir açıklamayı yaptınız. Çok çok teşekkür ederim”*** dedi.

Mayıs 2003 E.B.

ŞERİATİ YAŞARKEN, "ŞERİATA KARŞIYIM" DİYEN BİR ARKADAŞIMIZA

Meşhur 28 Şubat post modern! darbesinin ilk günlerindekiydi. Vakit namazlarını camide kılan, yetmiş yaşlarında cemaatten bir arkadaşımız ile yatsı namazı sonrası her zaman olduğu gibi evlerimize doğru yürüyorduk. Yolda konuşmaya başladı.

“Biliyorsunuz, ben yıllardır namazlarımı tam olarak kılıyorum. Oruçlarımı tutuyorum. Ancak şeriat asla, şeriat asla, şeriatı asla kabul etmiyorum” deyince cevaben dedim ki;

“Bey efendi, leş yememek şeriatın bir emridir. Yiyen ortalığı kokutmadıktan sonra bana ne. Annesini, bacısını veya kızını karı olarak kullanmamak şeriatın emridir. Evinde birisi bu haltı yiyorsa bana ne. Kıldığı namazında söylediklerinden haberi yoksa ve ne dediğini de bilmiyorsa, namazlarında Allaha vermekte olduğu sözleri farkında bile değilse bana ne. Oruç tuttuğunu sanıp, sadece aç kalıyor ve kendisini aldatıyorsa bana ne.”

Bu yürüyüşlerimiz o andan sonra bitti. Bir gün musalaya bir tabut getirdiler. Kim diye sordum. O şeriatı asla kabul etmeyeceğini söyleyen kişi imiş. Hayret, yine camiye şeriatın uygulanması için namazı kılınmak üzere getirilmişti. Durumunu bile bile cenaze namazına iştirak edemedim. Toprağı bol olsun diyebildim.

Şiirsel anlatımlarımdan örnekler:

MEKKE ve MEDİNE'DE BİZLER (2001 yılında)

Üç ablası, bir kendi, Hanımı da yanında
Hacı Erdiñ koşuyor, Kâbe'nin yollarında.

Su şişesi, mendili, seccadesi torbada
Başında takkesi var. Şemsiyesi havada.

Herkesin ayağında tek atkılı Tokyolar
Kimse çorap giymiyor. Yanlıyır topuklar.

Kimi kemer sarıyor, para için beline.
Üstte para taşıyan, acaba deli mi ne?

Bir riyale bir ayran, iki riyale bir su
Zemzem var iken içmem, para verip doğrusu.

Mart ayında erikler, satılıyor manavda
Uzun beyaz karpuzlar dolu arabalarda.

Manavlarda muz dolu, kilosu dört riyale
İçi yanan dalıyor, sarı portakallara

Domatesler dört riyal, beş riyale biberler
Dört riyal salatalık, üçe de veriyorlar.

'Hamse' riyale takke, 'aşera'ya üç tane
Bir riyale bir ekmek, sandviçten dört tane.

Başörtü 'işruun' riyal, 'selâsuun'a inciler
Hurmalar çeşit çeşit, bal gibi, yeniyorlar

'Erbaa'dan bahsetsen, orda dört anlıyorlar
 'Kitap, defter, kalem'i onlar da biliyorlar.

Hıyarın adı hıyar, "tamam" de, anlıyorlar.
 Hastane ye 'müştefa', büro ya mektep derler.

Kibrit, orda da kibrit, 'züccac' diyorlar cama
 Elmas orda da elmas, 'zeheb' derler altına

'Hacer' orda taş demek, siyaha 'esved' derler
 Güneş orada 'şems'tir, câmiye 'mescid' derler

Güneşte kullanılır, şemsiye denen alet,
 Güneşte biraz dursa, yumurta olur omlet.

Ha gayret İsmet Varol, Nenen sana emanet,
 Hayır duasını al, mekânın olsun cennet.

Fedakâr Abdülvahit, anne ve yengesiyle
 Yardım etti hüccaca, belki de fazlasıyla.

Hasan'a Kolukısa deseler de inanma,
 Selvi gibi boyuyla, bir tat verdi ehrama.

Selâhattin Yıldırım, sakın, sessiz, kızmadan
 Tamamladı haccını, yılmadan, yorulmadan.

Hamdi Aydın en fazla gezenlerden biriydi
 Bir gece Nur dağına ve Hira'ya çıktıydı.

Salonda yatak yeri becayişle satıldı.
 Vahit duvar dibine, cama Hamdi atıldı.

Recep Yılmaz, gayretle tamamladı Haccını,
Orda midesi sığı, en çok onun canını.

Çay işleri sorulur, Hacı Eyüp Başaktan,
Nadi Öztürk geç yese, belki ölür açlıktan.

Mustafa Parıldar'dı yatakhane imamı,
Orda da bırakmadı ellerinden kitabı.

Karşı yatakhane, Ferhat, Mustafa, Cevdet
Fehmi, Ümit ve Ömer, çaya ederler davet.

Zühtü Koçak nerede, bizim o tatlı hoca,
Zaman ne çabuk geçti, konuşamadık bolca.

Hâsılı ey hacılar, Allah kabul eylesin,
Erdiñ bu kadar yazdı, bilmem daha
neylesin.

***(Mart 2001 de Mekke ve Medine'de idik.
Dönüşümüzde bu şiiri yazdım.)***

MEKKE'de GEÇEN GÜNLERİMİZDEN

Kâbe'nin yollarında, haydi gayret arkadaşı
Yürüyerek gidelim, sen ol bana ayaktaşı

Mesfele'den yukarı çıkalım yavaş yavaş
Akan hacı seline katılalım arkadaşı

Dökülmüşler yollara, beyaz beyaz hacılar
Herkes gayret ediyor, hele hele bacılar

Beyazları giyinmiş Endonezya kızları
Sıcaktan hiç korkmuyor Sudan'ın uşakları

Nijeryalı hacılar, boyları iki metre
Güneşte geziyorlar, yok başlarında takke

Kömür tenli Sudan'lı yaşlı bir pir-i fâni
Ak saçı sakalıyla şaşırtıyor insanı

Pırıl pırıl gözleri, inci gibi dişleri
Allah ona da vermiş, öyle güzellikleri

Kâbe'de buluşuyor, bütün davetli kullar
Dünya'nın her yerinden geliyor Müslümanlar

Tavaftaki güzellik mest ediyor insanı
İsteyene veriyor, Rableri çok ikramı

Çok susadık, girelim zem zem kuyusuna biz
O çok mübarek sudan içti peygamberimiz
İçmeğe doyamadık, o ne mübarek sudur
Rabbimize hamd ettik, Rabbim bizi sevindir.

Bu bölüme şiirlerimden ve açıklamalarından birkaç tane daha koymak istedim.

ORMAN YANGINI TÜRKÜSÜ

Ormanın ortasında, ateşi yakıyorlar
 “Yangın çıkar” diyene, kötüğü basıyorlar
 Her zaman sakın olmaz, bu yaylada havalara
 Bazen bir rüzgâr eser, peşinden fırtınalar.
 Fırtınayla o ateş, yakar koca ormanı
 Yeşillikle beraber yakar sayısız canı
 Allah yasak eyledi, canlıları yakmayı
 Ya deli - ya çok yiğit ki Allahtan korkmuyor.
 Azrail boğazına, gelip basınca onun,
 Yiğit midir - deli mi, sonuna bakın onun.
 Kim kurtaracak onu Zebaninin elinden,
 Yüz üstü sürükleyip, çirince irinden.
 Türlü zulüm yaparsın, hem çalar hem çırparsın,
 “Allah'a kulum” dersin, yoz nefsine taparsın.
 Doğruları sevmezsin, “çok doğrucuyum” desende,
 Sende merhamet yoktur, Haram dolu kesende.
 Zebaninin yanında bir tüy kadar hükmün yok,
 Kral olsan ne yazar, defterinde cürmün çok.
 Bir gün ömrün bitecek, Dine gazez münafık,
 Mezarının içinde, çok ararsın sen azık.
 Akrepler seni yerken, ne de uslu durursun,
 Münafık dillerine, dersin “dilim kurusun”.
 Rahat etmez âlemde, Dine gazez münafık,
 Hesaba çekilince, cezan çok büyük. Yazık.
 Dünya malına sebep, sen sattın namusunu
 Sana güvenenlerin, aldattın hepisini

Şahit yok mudur sandın, o herzeyi yiyorken
Meleği mi kaçırdın, aklını mı yedin sen
Cehennemde toplanır, bütün münafık kullar,
Birbirinin haline, bakıp da cırlıyorlar.
YÜZYİRMİDÖRT BİN elçi geldi geçti dünyadan,
Hepside yalan mıydı, seni nasipsiz nadan.
Melek yazdı deftere, "Dine garez münafık"
Mahkeme-i Kübra'da oldun idamlık sanık
Cehenneme giderken, "gitmem" de, dirensene,
Münafık, "âmâlini" becerip gizlesene.
5 Ocak 2000 E.B.

Çocuklara bir küçük hikâye ve anlatım

Biz daha evvel cennette oturuyorduk.
 Çok itibar görüyorduk. Çok zengindik.
 "Bir tek sabır sorusu" ile imtihan edildik.
 Sabredemedik. Beceremedik. Asi olduk
 Dünyaya indirildik. "Hadi çalışın, kazanın.
 Çalışmadan yemek yok, rahat yok size" dendi.
 "Sabır ve söz tutma" imtihanı soruları çoğaltıldı.
 Geçer not alan tekrar cennete çıkacak.
 Sınıfta kalana bütünleme şansı verilmeyecek.
 Doğru cehenneme sürülecekler.
 Orda kaç yıllık cezası varsa çekecek.
 Hüküm kesinleştikten sonra af yasası çıkmıyor.
 Aklını kullan ve istediğin yere git. Serbestsin.
 İster cennete, ister cehenneme git.
 Tam anlamıyla özgürsün.

07/08/2003 E. B.

DÜNYA BİR İMTİHAN SALONUDUR

Bu gün bir kardeşin gelmiş dünyaya.
Bağırıp çağırıp ağlamaktaymış.
Ne don ne gömleği varmış üstünde.
Garip parmağını yalamaktaymış

Aç mı? Üşüdü mü? Utanıyor mu?
Bizler sevinirken o niçin ağlar!
Neden ağlatıyor dersiniz Dünya?
Gelen ağlar, gidene ağlanırmış.

Misafir etse de yıllarca bizi,
Bir gün belki kalmaz yaşamın izi.
Toprağa verirken bedenimizi
Terk edip gideriz her şeyimizi

Anılmak duygusu kaplar sa sizi
Kalmalı geriye bir yaşam izi
Bırakıp gidince eserinizi
O kalan belirlere değerinizi

DÖVME YAPTIRAN GÜZEL GENÇE

Dövme mi yaptırdın, güzel tenine
O akrep deseni uymadı sana
Bir gün pişman olup silmek istersen
Kalıcı o leke, nikâhlı sana

TEK KANATLI KUŞLARIMIZA

Cahilce saldırıp bilmediğine,
İrtica diyorsun öz kimliğine
Yanlışlar dolmuş, ta iliğine
Bir gün yanacaksın Gambi'liğine

ZALİM YÖNETİCİLERE

Atın üstündeki zalim suvari
Yeter haksız yere kırbaçladığın
Bindiğin millete küfr etme bari
Bilesin arslandır fare sandığın

Dayak atmak için kullanıldıkça
Kırbaç plâtinse yine iğrençtir
Sev deyip dayatma o plâtini
Dayak yiyen ondan iğrenecektir
(Mayıs 1999)

TEŞEKKÜR ETMEMEK

Sağlık ve sıhhati ikram edene
Teşekkür etmeyi bir denesene
Kabızlıktan dertli büyük kıralın
İbret ile bir bak özendiğine

ABDEST AL

Babam derdi; kızdırırlar sa seni
Aniden parlama, git bir abdest al
Yatıştır gazabın, kullan aklını
Hemencek parlama git bir abdest al

Öfkeyle kalkanlar hep zarar eder
Hemencek parlama git bir abdest al
Sonu pişmanlıktır, yüklenme keder
Hemencek parlama git bir abdest al

Yatıştır siniri abdest alanın
Hemencek parlama git bir abdest al
Abdest suyu alır kızgınlığını
Hemencek parlama git bir abdest al

Derler ki <Hırs gelince göz kararır,>
Sonunda <Hırs gidince yüz kızarır.>
Yanlış yapanlar her dem utanır,
Hemencek parlama git bir abdest al

Denedim, doğruydu söyledikleri
Abdest suyu aldı gerginlikleri
Olumlu hallettim, saçmalıkları
Bıraktım kenara ahmaklıkları

PARTİZANLIK

Övünme yaptığın işle X Y P
Marifet değildir saraylar yıkmak
Başarı saydın sa düzen bozmayı
Ulu ormanı da yakar bir ahmak
28/04/2007

SOBE

Sevdiğim, saklanma kaçıp ta benden
Aha yakalandın, göründün sobe.
Kırmızıya dönen o pembe tenden
İnciler düşüyor, farkettim sobe.

Kaçmak saklanmakmış oyunun kuralı
Yakalanmak için saklanırmışsın
Kendimi bir avcı sanar iken ben
Avlanan ben mişim, aldanırmışım

GELDE ŞU KERİZE KIZMA ARKADAŞ

YeŐili beklemez, sabırsızdır O
 Seni kr zannedip kornaya basar
 Dudakları oynar, acep ne diyor
 Gel de Şu kerize gülme arkadaş

Sabahın krnde çıkar da yola
 Ter temiz giyinir, yrr kol kola
 Hağkk deyip tükürür, bakmadan sola
 Gel de Şu kerizi övme arkadaş.

Alarmlar taktırır arabasına,
 Hiç tozda kondurmaz ki cakasına
 Yüz defa zırlatır patlarcasına
 Gel de Şu kerizi övme arkadaş.

Grgszler tef çalarmıŐ ayıya
 Otosunda davul çalan dayıya
 Müzik çaldığını sanan ayıya
 Gel sabır göster de kızma arkadaş.

Ayıya tef almak gerilikmiŐ pek
 Otomobilinde davullar gerçek
 Kulakların patlar, zarlarına dek
 Gel de o kerize gülme arkadaş.

İllâ geçecektir yollarda seni
 Rallide sanıyor keriz kendini
 Sol boŐken sağından geerde ani
 Gel de Şu kerize sabret arkadaş.

Kendi yönü kapalıdır geçemez
Yolu tıkar, asla idrak edemez
Sorarsan kimsenin hakkını yemez
Gel de şu kerize sabret arkadaş

Uyanıklık sanar o gaffetini
Ahmakça sergiler de tiynetini
İyi söze tam kapalıdır beyni
Gel de o kerize sabret arkadaş

Medeniyet sanmış tüm hainliği
Marifet zannetmiş bütün hinliği
Aptal sanır, sevmekzi insanlığı
Gel de o kerize sabret arkadaş

Hayvan gibi yaşar, sanır yaşadım
Ömür boyu ilerlemez bir adım
Bilgiçlekte taslar, bilmez bir gıdım
Gel de şu kerize sabret arkadaş.

Banklara oturur, çekirdek yer de
Yandaki kutuyu görmez ki nerde
Her yeri pisletir, kirletirler de...
Gel de o kuşları övme arkadaş

Gör ki akıl satar ahlâka dair
Sanırsın bu adam insandır zahir
Lüks içinde yaşar, çalmakta mahir
Gel de şu kerize sabret arkadaş

KARADENİZ TÜRKÜSÜ DENEMELERİMDEN

Yüroğuma ne oldi, takır takır atayı
Aşkın yaktı içimi, duman göğe çıkayı

Oğlan gelip geçerken, bir kere bak bu yana
İki gözün körmidur, halumdan anlasana

Çok şey istemeyirum, sen bağıli ol evune
Ben kanaat ederum, eve haram geturme

Çelik çomak oynama, yaşın geldi geçeyi
Ey uşak biraz gayret, zaman boşa geçeyi

Ey uşak çalışsana, bilmeyisen git öğren
Kabak hamali olma, iki göz lâzım gören

Oğlan sana şartım şu, kılacasun namazi
Mehir olarak senden, ben isteyirim hacci

Avare geçti günün, ne işin ne hayrun var
Cebin delik, kalbin boş, sopaluk bi halun var

Oğlan gelip geçerken, bir kere bak buyana
İki gözün körmidur, halumdan anlasana

Erdiñ Babacan 1990

Sünnet ve benzeri özel günlerde verdiğim şeylerle beraber, arka sayfasına birkaç satır yazarak mutlaka bir kitap vermeyi de çok seviyorum. Bu yazılarımdan birkaç örneği buraya almayı uygun gördüm.

18/08/1984 B.....'ın sünnetinde, Süleyman Ateş Hoca'nın B.....'a hediye ettiğim namaz kitabına yazdığım yazı.

Tatlı B.....,

18/08/1984 te Anneciğin ve Babacığın Senin sünnetini tarif edilmesi ancak "Anne ve Baba olanlara mümkün olan" büyük bir zevkle yaptılar. Baban çocukluk sayılacak yıllarından beri devamlı birlikte olabildiğimiz, Annen, Babanla tanıştığı günlerden beri tanıdığımız, kalpleri huzur ve sevgi dolu arkadaşlarımız, hatta kardeşlerimizdirler. Dünya telâşı sık sık beraber olmamızı engellese de hakikat budur B.....'cığım.

Annen ve Baban sana hilton'da düzenledikleri geceye, mutluluklarına ortak etmek niyeti ile bütün dost ve arkadaşlarını davet edip mükemmel ağırladılar.

O gece Anneciğin bir kelebek kadar güzel, Babacığın sa prensler gibiydi. Mutluydular. Huzurluydular. Sevgi doluydular.

Gün gelir yaşamın tabii akışı devam eder, bizler de büyük annelerin ve dedelerin gibi öbür aleme göç edersek, B.....'cığım, senin küçük bir mutluluğunu, kendi mutluluklarından kat kat üstün tutmuş olan Anne ve Baba'cığına birer fatiha hediye göndermeyi sakın unutma!... Göndereceğin üç beş dakikada okuduğun bir fatiha, Anne ve Baba'cığının bu sünnet düğünü dolayısıyla tatmış oldukları lezzetin çok daha fazlasını ebedi âlemde onlara tattıracaktır.

Bütün Dünyanın hafızlarını toplatıp Kur'an okuttursan, göçmüşlerine hediye ettirsen, senin okuyacağın bir fatihanın yerini tutamayacağını bilesin.

Biliyorsun, Peygamberimizin yaptığı ve bize yapmamızı bildirdiği şeyler sünnettir.

Faydası olacağını umduğumuz bu kitapçıkları sana armağan ederken, Hayat boyu mükemmel bir yaşam sürmeni Allah'tan dileriz. Seni öz evlâdımız gibi sevgi ve muhabbetle kucaklarız.

Nurten - Erdinç - Dîdem ve Ergin Babacan

***Hitan sünnetinde 7 yaşındaki bir çocuğu verdiğimiz
Kur'an-ı Kerim'e yazdığım yazı;***

Sevgili evlâdımız Y.....!

İnsanların misafir edildiği dünyamızda, bizlere sonsuz güzellikler ve sonsuz nimetler ikram ediliyor.

Ailelerimiz, çocukluğumuz, gençliğimiz, olgunluk çağımız ve yaşlılığımız da bize verilen ikramlardandır.

Bizleri var eden ve varlık âleminde tutan, bizlerden kendisini bilmemizi, tanımamızı ve bize sunduğu verdiği tüm nimetlere şükretmemizi, teşekkür etmemizi istiyor. Ve teşekkür edenleri de dünyadaki misafirliğimizin sonrasında ölümsüz bir ahiret hayatı ile rızıklandırıyor, mükâfatlandırıyor. İnsanlar aile ocaklarında anne - baba ve büyükleri tarafından yetiştirilip bilgilendiriliyor.

Hayatın gagesini bilemeyen, var oluş nedenini anlayamamış insanlar “Zahirde çok büyük servet ve bilgi sahibi olmuş görünseler de” aslında çok sıkıntılar ve çaresizliğin acıları içinde kıvranırlar.

Yalnız müslümanlara - Türklere değil, bütün insanlığa, düzgün, doğru yaşama ve bir hidayet rehberi olan Yüce Rabbimizin son talimatı Kur'an-ı Kerim'i anlamak ve bilmek dünyaya gelmiş her insan için farzdır – şarttır.

Nasıl ki insan yapısı bir cihazın, bir makinenin kullanma talimatı vardır ve o talimata uyulmazsa o cihaz verimli kullanılamaz; İnsanların yaşama talimatı da “Kur'an-ı Kerim olarak” yaratıcımız tarafından bizlere sunulmuştur. Akıllı adamın işi bu talimatları okuyup - anlayıp uygulayarak dünya ve ahiret saadetine kavuşmaktır.

İnsanların genellikle yaşlılık sonrası bu dünyadaki misafirlikleri bitiyor. Sizler geldiniz, önünüzde çok uzun sandığınız yıllarınız var. Sevgili oğlum, bizler gittikten sonra, “Bir Hacı Nurten Babacan teyzemiz vardı. Allah rahmet eylesin” diye içten bir istekte bulunursan ne mutlu bana.

Allah C.C.nin emrine uyarak, ailen seni sünnet ettirdi. Ömür boyu sünnetlere uyabilenlerden olmanı dilerim. Es-selâm-u aleykûm.

Hacı Nurten Babacan 15.06.2001

**Sünnet olan adiger bir çocuğa hediye ettiğim
«Namaz Rehberi» kitabına yazdığım yazı.**

Allah-u tealâ ile görüşüp konuşmak ister misiniz? Peygamberimiz çok istemiş, arzu etmiş. Allah c.c. de onu huzuruna getirip onunla görüşmüş, konuşmuş. Peygamberimiz bu görüşmeden çok mutlu olmuş, sevinmiş. Allah c.c. ye yalvarmış “ümmetim de seninle görüşebilsin Ya Rabbi” demiş. Allah c.c. kabul buyurmuş; Nasıl ki miracın ile seninle görüştüm, ümmetin ile de günde beş defa görüşeceğim. Namaza duran benim karşımdadır. Yalnız o beni şimdilik göremez. Ümmetine miraç olarak namazı verdim.

Annen, Baban ve Halan günlerdir senin hitan sünnetini yaptırmış olmanın mutluluğunu yaşıyorlar. Mutlaka Deden de Babanın sünnetinde bu mutluluğu yaşamıştı.

Sadece özverinin olduğu bir mutluluktur bu. Allah c.c. sana da, kardeşine de tattırsın.

Eğer ailenden o günlere erişemeyecekler olursa, onlara da dualarınla davetiyelerini ve hediyelerini gönder emi! ...

15.06.2001 Erdinç Babacan

***Bir arkadaşımızın kızının düğün merasiminde
okuduğum yazım,***

Sevgili misafirlerimiz, hoş geldiniz. Bizler Dünyaya gelirken çok ağlamışız. Feryat etmişiz. Annelerimiz öyle söylüyorlar. Sonsuz güzelliklerle, hislerle, duygularla, nimetlerle dolu Dünyaya gelirken neden “feryadı figan” ağladık !...

Derken anne ve babalarımızın kurduğu yuvalarında büyüdük, birer genç olduk. Bizler de bir yuva kurmanın telâşına girdik. Bu delice telâşın kendimizden kaynaklandığını sanırız. Öyle sanaduralım. Bizi bir sevgi bağıyla delicesine bağlayan kuvveti fark eden şair, kendi ruh halini şiire şöyle dökmüş. Sevgilisinin ipek saçlarını Dünyadaki her şeyden üstün tutuyor. Bunun bir delilik olduğunu bildiğini de söylüyor. Sevgilisinden ayrılığın, ölümden beter olduğunu sanıyor.

Yâr'ine bir şeyler yazmak isteyince aşırı heyecanlanıyor. Masasını aydınlatan fitilli gaz lambasına gözü takılıyor. Alevinin titreyerek yanması kendisini öyle duygu sellerine götürüyor ki, sonunda bir şey yazamamış olduğunu fark ederek, “Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban” diyor.

*İpek saçlarına, deli gönlümü, bağlamışım çözülmüyor
Mihriban.*

*Ayrılıktan zor belleme ölümü, çekmeyince bilinmiyor
Mihriban.*

*Yâr, deyince kalem elden düşüyor, gözlerim görmüyor,
aklım şaşıyor*

*Lâmbada titreyen alev üşüyor, Aşk kâğıda yazılmıyor
Mihriban.*

* Yıllar gelip geçiyor. Birde bakıyoruz ki 50–55 yaşlarına gelmişiz. Evlâtlarımızı büyütme ve geçim telâşları içinde kendimizi düşünebilmeye hiç vakit ayıramamışız. Yaşadığımız günlerde geçmişe doğru bakmamızı sağlayan bir şeyler olunca,

*Nasıl geçti habersiz, o güzelim yıllarım,
Bazen gözyaşı oldu, bazen içli bir arzu.*

*Her anını eksiksiz dün gibi hatırlarım
Dudaklarımda tuzu, içimde durur aşkım*

*Hani o saçlarına taç yaptığım çiçekler
Hani o güzel gözlü ceylânların pınarı*

*Hani kuşlar ağaçlar, bin bir renkli çiçekler
Nasıl yakalamıştım saçlarında baharı.*

Diyerek, anılarımızı tazelemeye çabalıyoruz.

*Gün geliyor, hayatın verdiği şeylerin bizleri terk ettiklerini fark edip hüzünleniyoruz.

*Geçti hayâl içinde bunca yıl bir gün gibi
En eski hatıralar daha henüz dün gibi*

*Neden gönül "bu içli hayata" küskün gibi
En eski hatıralar daha "henüz", "dün" gibi
Diyoruz.*

* Zaman su gibi akıp giderken hâlimize bakıyoruz. Yaşımız kemâle ermiş. Çok güzel günler yaşamışız. Hayata küsmeğe hiç hakkımızda yok hani. Yaşadığımız günlere bir bakıverirsek, neler neler bıraktığımızı görürüz.

*Ömrümüzün son demi, son baharıdır artık.
Mâziye bir bakıver, neler neler bıraktık*

*Küserek ayrılırsak olur inan ki yazık.
Mâziye bir bakıver, neler neler bıraktık.*

*Konuşmamızı Nasreddin Hocamızın bir öğüdü ile tamamlayalım. Hani kızını gelin edip, ata bindirip giden gelin alayı biraz uzaklaşınca, arkalarından "**Durun kızına bir şey diyeceğim var**" diyerek koşup, Yetiştğinde de; "**Kızım iğneye ipliği geçirdiğin zaman ucunu düğümlemeyi sakın unutma! Sonra iplik çıkar ve iğne elinde kalır**" diyerek, "**gittiğin aile ile iyice kaynaş. Yoksa açıkta kalırsın**" öğüdünü Nasreddin Hoca'mız 800 yıl evvelinden beri bizlere çok anlaşılır bir şekilde vermektedir.

Bu vesile ile genç çiftimize mutluluklar, dolu dolu yaşanacak yıllar, saadetler dileriz.

Erdoğan BABACAN

BU KİTABIN İSMİ HAKKINDA

Bu kitabımı basıma hazırlarken, zaman zaman otobüs kiralayıp şehir içi ve bazen şehirler arası beraberce gezdiğimiz arkadaşlardan bazıları birer sayfada biz yazsak dediler.

Fikir hoşuma gitti. Memnuniyetle dedim. Yazı hazırlayıp vermelerini istedim.

Yakınlarımdan da yazı istedim. "Çok güzel, bizde yazalım" dedilerse de ihmalkâr davrandılar.

Hatta camide beraber olduklarımızdan da yazı istedim. Verenlerin yazılarını aşağıda sizlerin beğeninize sunuyorum.

Bir hatıra olarak yazılarıyla kitapta kalmaları iyi bir şey olsa gerek.

Kitabıma bu teklife uygun olarak «**1940-2012 Beraber Yaşadık Biz Bu Yıllarda** » ismini koydum.

*Pendik, Kurtköy'de kendilerinden razı olduğum işyerimin bitişliğimdeki kırk yıllık değerli komşum hacı **HANİFE KOYUNCU'** nun bir hatırasını sunuyorum.*

UNUTULMAYAN ÇOCUKLUĞUM

Anadolu diyarlarının bir bucağında, Yurdumuzun insanı denen, saklambaç, körebe ve köşe kapmaca oynayan çocuklardandık. 6 kardeştik. Bazen ayağı tozlu, saçları dağınık şekilde, yüzünde biraz çamur ve biraz ürkeklikle hep gülümseyen ve yağmurlu havalarda görünen gökkuşağına sevinçle bakan güneş yüzlü çocuklardık.

Yaz akşamlarında keyfimize diyecek yoktu. Akşam namazından sonra bahçede asmalarımızın altında çaylarımızı içerdik. Evimizin tam karşısındaki sokak lâmbasının aydınlığında seyrettiğimiz huzurlu ay ışığı evimize vurduğunda içimizi tatlı bir sükûn kaplardı.

Gece olunca odamıza giderdik, bütün kardeşler aynı odaya yataklarımızı sererdik ve hepimiz yan yana yatar-dık. Hey gidi günler... Özlediğimiz o mübarek günler, belki anne belki de bir baba duası hürmetine bize ikram edilmişti.

Bizleri bu güzel iklimlere o günler getirdi. Ya Cemil, Ya Allah'a dilimiz dönmeye başladığından beri Rabbimiz Namaz vakitlerimizi gülşene çevirdi. Tespih çekerek söylediğimiz tevhitlerle olgunlaştık. Allah için sevmeyi de öğrendik.

Esmâ-i Hüsna'larla gönüllerini coşturan, yoksul Anadolu çocukları idik. Memleketin her köşesi bizim diyerek kuş uçmaz diyarlarda yol alıyorduk.

Çocuk yaşımda iken bir gün, zikirlerimi yaparken de ağzımda olan sakızımda acaba zikirlerimin, tespihlerimin bir bölümü olabilir mi diye düşünmüştüm. Ben sakızımı ve tükürüğümü gelişigüzel bir yere atabilir miyim diye düşünmekten kendimi alamamıştım. Sakızı koyacağım

yeri seçerken bile hassas davranıyordum.

Biz islâmı çocukken, hatta beşikteyken bile hep annelerimizin, büyüklerimizin ninnilerinden dinlemiş ve öğrenmişiz. Beşiklerimizin gıcirtılarında onu duymuş, annelerimizin göğsünden onunla beslenmiş ve onunla soluklanmış İslâm çocuklarıyız.

İslâma saldıranlar bilsinler ki, İslâm bizim içimizdeydi ve hiç bir zaman bize yabancı olmadı.

Gün geldi, öğrendik ki hicret sadece Mekke'den Medine'ye göçmek değilmiş. Bazen yuvadan gurbete hicrette varmış...

Bazen bizim Erdiñ Babacan ağabeyin amatör olarak düzenlediği tarihi, kültürel ve dini turlara da hicret ibadeti diyebiliriz sanıyorum. Bir şehir, bir savaş meydanı, bir şehitlik, bir evliya, bir sahabe, bir müze gibi ziyaretlerimiz bizlere çok şey kazandırıyor. Görerek düşünmek çok farklı bir şey. Erdiñ Babacan, kendisine saygı duyduğum bir ağabeyimiz.

El açıp Rabbimize yalvaralım. Ya Rab; günah bana yakışmıyor amma af Sana çok yakışıyor. Sen bizlere güzellikleri yaşattıkça, bizler sana iltica ettikçe sevaplarımız artsın ve hasene defterlerimizi gülden bir demet gibi Sana sunabilelim.

Kardeşliği öğrendiğimiz Efendiler Efendisi S.A.V. ve onun himayesinde bütün kardeş dediklerimizle el ele, lebbeyk diyelim Rabbimize. Lebbeyk, Allahümme Lebbeyk. "Emirlerine uyararak sana geldik, Allah'ım emirlerine uyararak sana geldik" diyebilelim. Âmin.

Allah'ım kıyamet günü onlarla konuşmayacağın, onlara bakmayacağın, onları temize çıkarmayacağın ve onlara can yakıcı bir azap vereceğin o üç zümreden bizleri uzak eyle. Bizleri sâlih kullarınla beraber eyle. Âmin.

Hacı Hanife Koyuncu - Kurtköy 22.10.2010

Komşumuz HAYRİYE BİLGİN hanımefendiden hatıralar

1927 Yılında Alaşehir’de doğdum. 16 yaşımıdayken, D.D.Y. Harekât dairesi müdürü olan Hilmi Bilgin ile evlendim. Kocam sonra D.D.Y. Umum Müdürü oldu. Memuriyeti gereği olarak Dünyanın birçok ülkesinde katıldığı toplantılara beni de götürdü. Amerika hariç hemen hemen her ülkeyi gezdim.

Açık saçık giyinmenin zararlarını bilmediğimden, o şekilde gezebiliyordum. 43 yaşıma doğru orijinalinden Kuran-ı Kerimi okumayı öğrendim. Bir yandan da Türkçe meallerini okuyordum. 43 yaşımıdayken kendi arzum ile tam kapandım. Kocama hacca gitmek istediğimi söyledim ve böylece o sene ilk defa kocamla beraber hacca gittik. İki defa uçakla hacca bir defa da otobüsle umreye gittik.

Benim eksikimi komşularım yaşamamasın diye düşünerek, birçok komşuma kuran okumasını öğrettim. Onları incitmeden nasihatler verdim. Şu anda 83 yaşındayım. Çok kültürlü bir insan olan rahmetli kocamdan son derecede razıyım.

Dedem Mehmet Kâmil Bey’in yüzbaşı rütbesindeyken, Erzurum’da bir harpte atının üstünde gözleri donmuş. Malûlen emekli olarak Alaşehir’e dönmüş. Hareketsiz bir hayat kendini çok sıkıyormuş. Alaşehir’e 20 dakika uzaklıktaki Yeniköy’den bir çiftlik satın almış. Eşine “Hanım, hiç olmazsa köyün Mehmet Efendisi olurum. Burada pek bir işe yaramayacağım” demiş ve çiftliklerine taşınmışlar.

Ben 7 yaşımda ilkokulun ikinci sınıfına geçince dedem o yaz beni yanına aldırdı. Hem o yaz, hem de sonraki aylar, yıllar her cumartesi ve Pazar günleri bana hukuk kitaplarını okutturmağa başladı. Dedem benim okuduklarımı mükemmelen hafızasına kaydediyordu. [*Çocuk yaşımda okuduğum o kitapların benim hayatımda da çok olumlu etkileri olduğunu, evlendikten sonra iyice fark ettim. Çok küçük yaşta evlenmiş olmama rağmen kocamın yanında uyumlu olmuştum.*]

Bir süre sonra birçok kişi dedemi ziyaret etmeğe ve müşküllerini anlatıp çarelerini sormağa başladılar. Bazen odası gelenlerle doluyordu.

Bir gün “Dede bunlardan neden para almıyorsun” diye sormuştum. Kızım, benim yetecek kadar maaşım var. Bunlar “Allah razı olsun Mehmet Kâmil efendiden desinler. O bana yeter” demişti. Nur içinde yatsın.

Galiba 1990 yılı idi. Erdinç Babacan beni de arabasına alarak Beykoz’da Yûşa (A.S.) hazretlerini ziyarete götürmüştü. Büyük ıhlamur ağacının altında oturup getirdiğimiz simitlerden yiyerek bir çay içecektik. Babacan oğlum eski şadırvana inen merdivenlerin başındaki bankta oturmakta olan, daha evvelden tanıdığım yaşlı bir hocayı gördü. Bize “siz bize müsaade edin, oğlum Ergin ile beraber şu hocanın yanına gidip elini öpelim. O hanımların ayrı oturmasını tercih eder” dedi ve Karadağlı olarak bilinen Mustafa Turâbi Hoca’nın yanına gidip elini öptüler ve oturdular. Mustafa Hoca pardösüsünü çıkardı. Ergin’in kucağına koydu ve ben aptes tazeleyeceğim diyerek aşağıya indi. O sırada Hoca’nın pardösüsü dayanılmaz bir güzellikte kokuyordu.

Nurten Hanım ile beraber kalktık biz de onların yanına oturduk. Turâbi hoca dönünce bizi kovacak ise, O kovsun dedik.

Hoca merdivenlerden çıkarken bir yandan mendili ile kurulanıyordu. Eli ile bize oturmamızı işaret etti. Pardösüsünü giyip oturdu. “Simidinizden de yiyeceğim, çayınızı da içeceğim. (Gelişi güzel birinin ikramını kabul etmediğini bildiğimizden sözlerine sevindik.) Resulullah Mirac’dan dönerken, amener resulu’nün son iki ayetini hediye olarak getirmişti. Ben size şu kır çiçeklerinden hediye vereceğim” dedi. Bize sol elinin işaret ve başparmakları arasından oralarda olan otların minik çiçeklerinden tek tek hazırlayıp birer adet hepimize verdi. O gün yanımızda olmayan kızımız Dîdem için de bir tane verdi. Kızımız olduğunu bilmiyordu. Şaşırmiştık. Çaylarımızı ve simitlerimizi yedik. Turâbi hoca gideceğini söyleyerek kalktı ve gitti.

İşin ilginç yanı, bizim aldığımız o kuvvetli kokuları ne Ergin, ne de babası hiç almamışlar. Ayrıca bize beş tane çiçek vermişti. Sol elinde her seferinde sanki bir tek çiçek görüyorduk.

Verdiği çiçekleri hepimiz saklamıştık. Ben Kuran-ı Kerimimin içinde kurutmuştum. Yıllardır, sabahleyin Kuranımı okurken, o çiçek sabah namazının son vaktine kadar buram buram kokmaktadır. Sabah namazının vakti çıktığında çiçeğin kokusu da bitiyor.

Rahmetli olan, Üsküdar Küplüce kabristanında med-fûn, Karadağlı Mustafa Turâbi hoca efendiye Rabbim gani gani rahmet eylesin. Himmetleri üzerimize olsun.

20 Aralık 2010 Hacı Hayriye Bilgin

HASAN DEDE'den bir anı;

K. Merkez Camii cemaatinden arkadaşlar anlatıyor.

1993 – 1994 senelerinde olmalı. Güneşli ve güzel bir günde öğlen namazını kılmak üzere caminin bahçesine geldik. Namaza 20 dakika gibi bir zaman vardı. Caminin avlusundaki banklarda arkadaşlarla oturarak güneşleniyor ve namaz vaktinin gelmesini bekliyorduk.

Cami görevlisi normalde namaz vakitlerine bir saat kala caminin kapılarını açıyordu. O gün kapıyı açmayı unutmuş. Bizimle beraber oturuyordu. O arada 122 yaşlarında olduğu söylenen, ihtiyar bir adam olan Hasan Dede'nin camiye girmek üzere yürüdüğünü gören cami görevlisi İmamımız Şuayb Beka hoca, cami kapalı olduğundan koşarak lojmanına çıktı ve caminin anahtarını alarak aşağıya indi. Kapıda kimse yoktu. Kapıyı anahtarla açtı. İçeriye bakınca ihtiyar adamın mihrabın önünde oturduğunu görünce çok şaşırıldı. Şuayb Hoca, Hasan Dede'nin yanına gitti. Elini sırtına koyarak, "Hasan Dede, sen içeriye nereden girdin" diye sordu. "Kapıdan girdim oğlum" cevabını alınca çok şaşırıldı. "Kapı kilitli değilmiydi dede" deyince; "Yok açıldı" cevabını aldı. Vakit öğlen namazı vakti olduğundan bu olaya pek çok kişi şahit olmuştu. Meselâ eski emekli imamımız Fikret Türkkân Hoca'da olaya şahit olmuştu. Bu olayı kimseden duymadık. Gözlerimizle gördük. Hasan Dede koruluğun oradaki evlerinde oturuyordu. Evden camiye herhalde bin metreden fazla bir mesafe var. Sabah namazlarına ve yatsıya gelemezdi. Ancak muntazaman öğlen, ikinci ve akşam namazlarına camimize gelir cemaate katılırdı.

Şuayb Hoca diyor ki: Namazı kıldırımdım. Duayı yaparken Hasan Dede önümde, birinci safta oturuyordu. Bütün namaz boyunca bu olay aklımı kurcalamıştı. Namaz sonrası Hasan Dede ile konuşmalıydım. Hızla cüppemi, sarığımı çıkarıp kapıya geldim. Kapıda, Hasan Dede'yi göremeyince cemaate sordum. Buradaydı dediler. Yola bakındım, yolda yok. Herhalde tuvaletlere girmiştir diye düşünüp, çıkmasını bekledim. Uzun süre çıkmayınca tuvaletlere girip baktım, kimse yok. Bir kere daha, çok şaşırdım. 1993–1994 Şuayb Beka

Şuayb Beka Hoca'dan ve cemaatten dinledikten bir iki gün sonra, Ben Hasan Dede'ye Pazar günü olan bu olayı sordum.

Şöyle anlattı: Aptesimi aldım. Giyindim. O gün kendimi biraz yorgun hissedince Abdullah'ı uyandırdım. "Beni arabanla camiye götürür müsün?" dedim. "Götürürüm. Bekle giyineyim" dedi. Ben ayakkabılarımı giydim. Holdeki kapının arkasındaki sandalyeye oturup beklemeye başladım.

Sandalyenin üstünde uyumuşum. Oğlanda içeride uyuyakalmış. Rüyamda camiye gittim. Şuayb Hoca ile konuştum. Cemaatle öğlen namazını kılıp camiden çıkarken uyandım ki, sandalyemin üzerinde uyuya kalmışım ve namazı kaçırmışım.

Gümüşhane, Şiranlı olan rahmetli Hasan Dede'nin doğum tarihi kesinlikle belli değildi. Kendisi o zamanlarda yüz yirmi iki yaşında olduğunu söylüyordu. Kanal 7 televizyonu kendisi ile bir röportaj yapıp yayınlamıştı.

Birkaç yıl sonra rahmetli oldu. Allah rahmet eylesin.

09.01.2011 Erdinç Babacan

ŞEVKET ÖZEL'in anılarından

1947 yılında İstanbul Şile'de doğdum. 1967 senesinde Kırklareli Merkez Komutanlığında inzibat olarak askerliğime başladım. 1968 yılında şehitlikte, Kırklareli'nden Pınarhisar'a giden yolda askeri araçları kontrol için kontrol noktamızda nöbet tutuyoruz. Oradaki nöbet kulübesinde bilhassa gece nöbeti tutan arkadaşlar korkudan nöbet tutamıyorlar. Ben inançlı bir ailenin çocuğu idim. Arkadaşıma beni gece 1–3 nöbetine yazmasını istedim.

Nöbete gittim. O gece çok soğuk ve diz boyu kar vardı. Sobama odunları bastım. Sıcaktan uykuym gelmiş, uyumuşum. Birden kuvvetli bir sarsıntı ile uyandım. Şiddetli deprem olduğunu sandım. Sivillerin evlerine doğru baktım. Hiçbir fevkalâdelik yoktu. Herhalde rüya gördüm diye düşündüm. Bir süre sonra tekrar uyku bastırdı. Yeni dalmıştım ki aynı şekilde şiddetli bir sarsıntı ile uyandım. Kulübenin camları, tahta çerçeveleri zangır zangır ötüyor.

Benden evvel nöbet tutup bu sarsıntıları yaşayan arkadaşlarım gibi ben de çok korktum. Herhalde burada bir yatır var, rahatsız oluyor diye düşündüm. Hemen bütün bildiğim duaları durmadan okumaya başladım.

Sabah olunca baktım. Nöbet tuttuğumuz kulübenin altında bir buçuk metre yüksekliğinde bir boşluk var. Orada rakı şişeleri, bira şişeleri, insan pisliği ne ararsan var. Orayı adamakıllı temizledim.

Ertesi gece gene 1 – 3 nöbetine geldim. Kar kış kıyamette sobayı yakınca gene uyku bastırdı. Sandalyemde uyuyorum.Sırtımın sıvazlanması ile uyandım. Bir baktım, nur yüzlü aksakallı bir amca. Selâmın aleyküm. Aleyküm selâm. Ne yapıyorsun evlât burada dedi. Baba, Kırklareli’nde inzibatız. Tümen den çıkan araçların kaydını yapıyoruz.Bu gece diz boyu kar var. Tümeden nereden araç çıkacak. Ancak askerlik bu, nöbet tut diyorlar, tutuyoruz dedim. Arkamı tekrar sıvazladı. “Oğlum, Allah bu dünyada sana darlık yüzü göstermesin” diyerek üç defa sırtımı sıvazladı.Sen nereden geliyorsun baba dedim. “Pınarhisar’dan geliyorum. Kırklareli’nde hastanede hastam var, onu ziyarete gidiyorum” dedi. Çıktı gitti.

Ben o kadar gaflete kapılmışım ki, diz boyu karda hangi araç yoldan geçebilir. Dışarı çıkıp adama bakmak istedim. Karda hiçbir ayak izi yoktu. O adamın duasının faydasını hayatım boyunca gördüm.

Evlendiğimde eşime, Allah bana bir araba verirse, imkân verirse seni o nöbet yerine götüreceğim dedim. Allah nasip etti, gittik, ziyaretimizi yaptık, dualarımızı ettik.

1970 senesinde elektrikçi olarak P.T.T.’ ye girdim. Santralın elektrik işlerini, enerji tesislerinin bakımını yapıyorduk. Maaşımın bereketini gördüm. Hiç darlık yaşamadım

Kırk yaşında aldığım ikramiye ile çocuklarımı evlendirdim. Kızımı üniversitede okuttum, en ufak bir sıkıntı çekmedim.

P.T.T.’de **Karamürsel Ereğli’de çalışırken** yanıma bir vatandaş geldi. Bana biraz çelik tel lâzım dedi. Bizim kablolarımızın içinde birde çelik telleri olur. Biz binaların

işlerini yaparken o çelik teli sıyırarak çıkarırız. Şu anda yok, yarın yapacağımız işten çıkacak olan teli ben sana getiririm. Nerede oturuyorsun dedim. Evini gösterdi.

Ben adamın kim olduğunu bilmiyorum. O gün yirmi metre kadar bir çelik tel çıktı. Aldım, evine götürüp kapısını çaldım. Hanımı çıktı. Orhan Albay'ı mı istiyorsun, şu anda namaz kılıyor, biraz bekler misin? Dedi. Bahçede, kapıda sandalyede oturdum. Az sonra geldi. Nerden emeklisiniz albayım, Eşiniz namaz kıldığınızı söyledi, her zaman kılabilirdiniz mi? Dedim.

“Ben hava kuvvetlerinde filo komutanı idim. Kıbrıs harekâtında bir uçağımız havada duruş süresini yarım saat aşmıştı. Yakıtı bitmiş olacağından o kadar zaman havada durması mümkün değildi. Biz uçağı kaybettiğimizi düşünürken baktık uçağımız geliyor. Uçağa koştuk. Pilota oğlum sen nerdesin dedik. **“Komutanım uçakta bir yaşlı adam var. Senin depona ben kefilim dedi. Bana hedefleri gösterdi ve bombalattı. Çok isabetli atışlar yaptım. Yakıt göstergem hep full gösteriyordu. Bir konvoyun tamamını bombaladım”**dedi.

Ben ve yanımdakiler heyecanla koşup uçağa baktık, ne ihtiyarı, uçakta hiç kimse yok. Namaza o zaman başladım ve hiç bırakmadım.”

Şile'nin Gabagoz köyünden, bir arkadaşımın oğlu olan Saffet anlatıyor.

“Kıbrıs savaşında bir adam bize devamlı cephe getiriyordu. Baba sen kimsin dediğimde, sen işine bak diyor-

du. Allah aşkına baba sen kimsin dediğimde, ben Üsküdar'da Kaymakamlığın yanındaki caminin imamıyım dedi. Adını söyledi.

Amca sağ salım kurtulursam ben seni ziyaret etmek isterim deyince, beklerim, buyur dedi.

Savaş sonrasında o camiye gidip o imamı sordum. Görevli bana 'Seni ona götürüyüm amma O konuşamaz' dedi. Hasta mı, ağır mı dediğimde, 'gel seni ona götürüyüm' dedi. Beni caminin avlusundaki bir mezara götürdü. İşte aradığın imam dedi. Nerdeyse kafayı yiyecektim."

Manevi dinamikler, ancak ehlinin anlayabileceği şeylerdir. Allah'ın nasip vermiş olması lâzım.

10.01.2011 Şevket Özel

Pendik'te HACER ANNE diye geniş bir çevrede tanınan, Kendini dine hizmet için adanmış 15/04/2011 de vefat etmiş, Kurtköy mezarlığında 5164 nolu kabirde medfun olan hanımefendiden bir anı. (Bize buna benzer birçok anlatımlarını sır olarak söylüyordu. Rahmetli olduğuna göre açıklamakta bir mahzur görmedim.)

Sanıyorum 1985 yılı idi. Bir kış günü Küçükçekmece Cennet Mahallesinde sohbete gitmiştim. Sohbetim uzadı ve gece saat 23,45 oldu. Ev sahipleri yatıya kalmamı istediler. Ben ise ertesi sabah için birçok hanımefendiyi Pendik'teki evime sabah namazına ve kahvaltıya çağırmıştım. O yıllarda telefon ve cep telefonu imkânımız yok. Uzaktan gelecekler çok müşkül durumda kalabilirlerdi. Ne olursa olsun evime dönmeli idim. Hemen hazırlanıp yola çıktım. Londra asfaltına indiğimde saat gece yarım olmuştu. Hiç vasıta geçmiyordu. Önümde şehirlerarası çalışan büyük bir otobüs durdu. Bana hiçbirşey sormadan, on iki yaşında var yok muavin çocuk elimden tutup beni arabaya bindirdi. Konuşmağa başladı. Arabada, şoför, muavin ve ben vardık. Yollarda hiç durmadı. Nasıl olduğunu anlayamadan otobüs Karaköy'de Kadıköy vapur iskelesinin önünde durarak beni indirdi. Cebimden jetonumu çıkardım, turnikenin deliğine sokup yolcu salonuna girmeye çalışıyorum. Jetonu sokmağa uğraşırken, bir an nasıl oldu ise turnikeye değil de, Pendik'te Neyzen Tevfik caddesindeki apartmanın altıncı katındaki evimin kapısına anahtarımı sokmakta olduğumu fark ettim. Kapıyı açıp girdim. **Beni misafirlerime mahcup etmeyen Rabbime hamd-ü senâlarda bulundum.**

[Bu olayı Hacer anne 1999 da bize bir sır olarak anlatmıştı. E. B.]

MUSTAFA KOYUNCU'nun anılarından:

60 hanelik bir köy olan Kurtköy'ün her tarafı mera idi. Herkes birbirini tanırdı. Yardımlaşırdık. Koyunculuk, çobanlık yapıyorduk. Biz sürülerimizi Harmandere Çataldağ'da bakıyorduk. 1600 – 1700 küçükbaş hayvanımız vardı.

Tepeören'de mandıra vardı.Mayıstan ağustosa kadar sütlerimizi oraya götürürdük. Ağustosan sonrada Pendik'e muhallebicilere vesaire götürürdük.

Babam bilinçli idi. Hayvanlarımızın vergisini tam verir, vergiden hiç kaçmazdı.

Biz çobanlık yaptığımız o yıllarda ekin ekmezdik. Zahi-reyi satın alırdık. O yıllarda (1940 – 1942) piyasalarda zahire bulamıyoruz. Yok. İkinci dünya savaşına girmedik amma gerekli hazırlıkları yapmağa Devletimiz mecburdu. Devletimiz, tahıl stoku yapıyordu.

İstanbul'da Piyasalarda, çarşıda pazarda da yiyecek bir şey yok. Un yok, ekmek yok. İzmit tarafında biraz serbestlik vardı. Rahmetli babam çobanlara yedirebilmek için, İzmit tarafından Pendik'e getirilen arpa, buğday, ne varsa bulabilirse alır, anam öğütür ve çobanlara ve bize yiyecek ekmek yapardı.

Bizim on, on iki tane çobanımız, kapalı binalarımız vardı. Hayvanlarımız meralarda devamlı yayılarak karınlarını doyurabiliyorlardı.

O yıllarda Kurtköy'de hayvancılık yapan bizim gibi dört, beş kişi daha vardı

1940–1942 yıllarında olmalı. Aniden kuvvetli bir kış olmuştu. Kış çok. Bir buçuk – iki metre kalınlığında kar var. Daha evvel böyle bir kış görmediğimizden hazırlığımız yok. Hayvanlara birkaç günlükten fazla verebilecek otumuz yok. Hayvanlarımız aç kaldılar. Bir bakarsın 30 tane yavru doğmuş. Alır getirirsin. Sabahleyin kalkarsın ki açlıktan 30 yavru da ölmüş, anaları da ölmüş.

Karın şiddetle bastırması karşısında çareler aradık. Hayvanları satmak istedik. Hiç alan yok. Etini alan yok. Derisi para etmez. Devletten yol gösterecek kimse yok. Ölen hayvanları hep çopullara, çukurlara attık. Kar kalınca gömebilecektik.

Dedem Babama, “Oğlum Kadir, köyüne baba ocağına dön” dedi. Babam o yıl çektiklerinden bıkmıştı. Kalan koyunlar dört kardeş arasında kurt bölmesi ile pay edildi. Yani sayı ile değil de sürünün arasına doğru girerek göz kararı hayvanları evvelâ ikiye ayırdılar, parçaları bir daha ikiye ayırdılar ve böylece bölüştüler. Herkes malını aldı.

Ayrılan mallarımızı bakmaya çalışıyoruz. Şarbon hastalığı köyde baş göstermiş. Ahmet ağanın bütün hayvanları ölmüş. Babamın yeğeninin bir hayvanı da hastalanmış, ne yapayım diye babama sordu. Babam “Baytar Mektebi'ne git. Onlar hastalığı tespit etsinler. Bir veteriner gönderirler. Veteriner hayvanlara derece vurur. Ateşlerine göre hasta olanları ve olmayanları ayırır. Ateşi yüksek olanlara serum vurur, sağlıklılara şarbon aşısı yapar” diyor.

Getirilen Veteriner, Ahmet Köse'nin bütün hayvanlarına şarbon aşısını vurunca, hastalığa yakalanmış olan yüksek ateşli hayvanların tamamı telef oldu. Adamın bir kaç yüz hayvanı ölmüştü. Adam iflâs etti.

Babam bilinçli ve çok dikkatli biri idi. Bizim şarbondan hayvanlarımız ölmedi. Ben askere gittiğimde babam küçükbaş hayvanlarını sattı. Büyükbaş birkaç hayvan aldı. Sonra kasaplığa başladı. Millette para yok, ancak yarım kilo veya iki yüz elli gr olarak etleri satıyorduk.

Gebze'den bu tarafta karne vardı. Ötede yoktu. O taraftan zahire bulabilir isek, Kurtköy'de mazotlu bir değirmen vardı orda öğütürdük.

Babam bir ara bakkallıkta yaptı. Fakirlik vardı. Müşteri, yarım kilo, bir kilo un ancak alabiliyordu. O kadar unla alan ekmek mi yapsın, çorba mı? Veresiye defterine yazardık. Bir süre sonra babam veresiye defterlerini fırına atar, yakardı.

Şimdi tonlarca ekmeğin çöpe atıldığını görmek zoruma gidiyor. Gençlik, bu günkü refahın değerini bir bilebilse.

Kurtköy, 31.12.2010 Mustafa Koyuncu

MUSTAFA KÖMÜRCÜ'nün anılarından:

Yurt dışına işçi olarak gitmek için müracaat etmiştim. Henüz kâğıdım çıkmamıştı. Fatih camiinde namaza gittim. Namaz sonrası ilk defa gördüğüm bir piri fanidireğin dibinde sohbet ediyordu. Uzaktan onlara bakarken eliyle işaret ederek beni yanına çağırırdı. Elini öpmek istedim. Öptürmedi ve elimi de bırakmadı. Sohbet sonrası herkes giderken bana “Senin işin kısa zamanda, bir hafta içinde hallolacak” dedi. Ben anlatacaktım. “Anlatma biliyorum” dedi. Bir hafta sonra iş ve işçi bulma kurumundan, müjdeli haberimi aldım. Avusturya’da işim hazırды.

1978 veya 1979 senesinde Avusturya’dan İstanbul’a tatilimizi geçirmeğe gelmiştik. Tekrar Avusturya’ya işimize dönme günümüz geldi. Sarıyer’de Ahmet adında bir arkadaşımız vardı. O da kararlaştırdığımız gün Fatihe gelecekti. Sabah namazımızı Fatih Camiinde kılmayı kararlaştırmıştık. Ancak gecikmesinler diye Eşimle beraber erkenden arabamıza atladık. Sarıyer’de arkadaşımızı bulduk. O da arabasını hazırlamış. Erken davranmamız gerekiyordu. Hemen yola vurduk. Maslak yoluyla yaklaşıırken sabah ezanı okunmağa başladı. Deniz kenarında bir cami görüp, namaz için o camiye gittik. Caminin ışıkları yanmıyordu ve kapısı da kapalı idi. Ancak dışında namaz kılınabilecek yeri vardı. Oraya doğru hep birlikte yönelirken, sakallı, beyaz elbiseli yaşlı bir hocanın elindeki anahtarı sallayarak camiye doğru geldiğini gördük. Adamla selâmlaşttık. Camiyi açtı. Hepimiz sünnetleri kıldık. Ben kameti okudum, adam sabah namazının farzını kıldırdı. Namazı kıldırdıktan sonra duayı yaptı. Ben hocanın elini aldım. Öptürmedi. Ahmet yavaş davrandı. Camiden çıktık, Hoca kapıyı ki-

litledi. Son cemaat mahallinin kapısını kilitlemedi. Anahtarını aldı öteye doğru gitti. O sırada karşıdaki evde oturan uzun boylu, sakallı bir adam koşarak geldi. “Size caminin kapısını kim açtı. Ben yirmi senedir burada oturuyorum. Bu camide namaz kılındığını hiç görmedim” dedi. Ben de “Caminin imamı bile var, bize kapıyı açtı, namazı kıldırdı, konuştuk, tokalaştık dedim.” Biraz sonra, birkaç kişi daha geldi aynı şeyleri söyledi. “Demek ki camiye imam vermişler, bizim haberimiz yok herhalde” dediler. Biz yola gideceğiz hiç zamanımız yok deyip oradan ayrıldık.

Sonraki yıllarda izine geldiğimizde o caminin uzun yıllardır hiç açılmamış olduğunu öğrendik.

Avusturya’da 24 sene kaldık. Konuşup anlayacak kadar dillerini öğrendik. Kablo fabrikasında çalışıyoruz. Fabrikanın mühendisleri bir süre sonra bizleri fabrikanın servis arabaları ile gezdirmeye başladılar. Bir gün bizleri Türklerin Viyana kuşatması sırasında kaldıkları bölgeye götürdüler. Orası taşlık bir yer imiş. İmar etmişler. Sebzelik, meyvelik bir saha olmuş. Oradaki Türk şehitliğine bekçi bile koymuşlar. Bekçiyle konuştuğumuzda ***“ilk zamanlar gece yarısından sonra mezarlıktan gelen seslerden, konuşmalardan çok korkuyordum. Zaman içinde alıştım. Her gece anlamadığım bir dilde konuşmalar duyuyorum. Burada görev yapmağa başladıktan sonra çok huzurlu bir hayatım oldu”*** diyordu.

MURAT TOPÇU'nun anılarından:

1972 senesinin 12. ayında vefat eden babamı Zonguldak Kozlu'da defnettik. Bir seneden biraz fazla bir zaman sonra, mezarını yaptırmak için biraderimle beraber yanımıza birde usta alıp babamın mezarına gittik. Temellerini eştirirken, mezarın üzerinde yedi sekiz kilo kadar bir taş gördük. Taşı alınca, güneş mezarının içine vurdu. Babamın Na'şısı ve kefeni sanki yeni gömülmüş gibi bembeyaz ve tertemizdi.

Sonra babamı yıkayan ve gömen Hüseyin hoca'ya gidip sordum. Hocam, bu nasıl bir şey dedim. Hüseyin Hoca, Murat dedi, babanı ben yıkarken sanki kendi kendine dönüyordu. Ben hiç çevirmedim desem inan. Bilesin ki baban çok iyi bir insandı. Bunu böyle biliyorum. Sende böyle bilesin dedi.

Sonra yemek ikram ettiğimiz bir mevlit yaptık. Kuranlar okundu. Mevlidi de babamı yıkayan Hüseyin Hoca okudu. Allah kabul buyursun.

1963 senesinde Zonguldak'ta iş bulma kurumuna gittim. Belçika yabancı işçi istiyormuş. 20 gün sonra çağırıldılar. Bir hafta içinde Ankara'da olacaksınız. Muayenede kazanırsanız Belçika'ya gideceksiniz dediler. Muayeneden geçtik. Sadece dişlerimde eksik tespit ettiler. Bir hafta içinde tamamlayıp, otobüsle Belçika'ya hareket ettik. Avusturya'da (Viyanada) otobüsümüz arıza yaptı. Avusturya'nın polisleri bizi aşağı indirdiler. Otobüsümüz

tamir olana kadar orada bekledik. Ayaklarımız şişti.

Otobüsümüz tamir olunca bindik ve Belçika'ya çalışacağıımız kömür ocağıına vardık. Elimize hilti gibi bir şey verdiler. Galeride iki kişi beraber çalışılıyormuş. Ben Zonguldak'ta kömür ocaklarında çalışmışım. Belçika'daki gibi berbat bir çalışma şeklini hiç görmemişim. İki kaya arasında kırk, elli santim kalınlığında kömür madeni var. Kömürü çıkartıyorsun, kısa kısa odun gibi direkleri araya vurup devam ediyorsun. Bir ara üstündeki kaya çatırdadı. Ben hemen geriye çıktım. Şefimiz İtalyan Mişel, "Türko Türko travay travay" deyince, elime odunu aldım ve ona vuracakmış gibi sallayıp, hemen kuyunun dibine geçtim. Amirimiz olan yunanlıya telefon ettiler. Asansörle aşağıya kuyuya indi. Ben çalışmayaçağım, Türkiye'ye döneceğim dedim. Yanım yamalak Türkçesi ile "biraz sabret sana başka bir iş ayarlarım, biraz sakın ol" dedi. Asansörle kuyudan çıkardı.

Oradan Liege şehrinde yunanlıların kahvesine gittim. Türkçe biliyorlar. Orada, bir köşede yalnız başına çok üzgün bir vaziyette oturan bir adam vardı. Harun ismindeki Nevşehirli olan bu adamın işten atıldığını, parası da olmadığı için çok mağdur kaldığını konuşuyorlardı. Çalıştığı yerde izinsiz bir otomobili kullanmış. Kaza yapınca da işten atmışlar. Hemşerileri dahi bir kuruş yardım etmemişler ve çok mağdur olmuş. Ben bizim arkadaşların kaldığı lojmanlara gittim. İki bin frank topladım. Bin frankta ben kattım. Gidip Harun'a verdim. Ağlamağa başladı. "Bana hemşerilerim bir kuruş vermediler. Ben seni tanımıyorum bile" dedi. Bende bu el memleketinde hepimiz kardeşiz dedim.

Bir hafta sonra Harun bana; “Murat, ben Hollanda’da cam fabrikasında iş buldum. Beraber gidelim. İnşallah sen de işe girersin” dedi. Beraber gittik. Cam fırınlarında çalışırken, aşçıya ihtiyaçları olduğunu duydum. Babam aşçıydı. Ben Kozlu’da, iş çıkışlarımda babama yardım ediyordum. Bu bilgilerle cam fabrikasında aşçılık yaparak 26 sene çalıştım. **Rabbim hiçbir iyiliği karşılıksız bırakmıyor.** Emekli oldum ve Türkiye’ye döndüm. Çok şükür, şimdi rahat bir hayatım var.

Kurtköy – 28.12.2010 Murat Topçu

REMZİ GÖKALP’ten;

1946 yılında Erzurum, Hasankale’de doğdum. İlk okulu bitirdikten sonra İstanbul’da marangozluk mesleğini öğrendim ve yaptım. 1975 yılında işçi olarak çalışmak üzere Almanya’ya gittim. Çocuklarımı orada okuttum. Halen oradayım. Allah nasip etti, Köln’den Hacca giden kabilelere rehber olarak katıldım. Bu sene on üçüncü defa Almanya’dan Hacca kabile götürmek ve on üç defada hac yapmak nasip oldu. Nereden nereye... Elham-dülillâhi Rabbil âlemin.

Uhud’daki savaş yerini ve şehedayı ağlayarak seyrederken o anda gelen bir ilham ile dört mısralık bir şiir yazdım. **1400 yıl evvel cihada katılıp şehit olanları her yıl Müslümanların milyonlarcası ziyaret ediyorlar. Onlara fatihalar gönderiyorlar. Bu ne büyük bir nasiptir.**

Uhut şehitliğinde:

Hakk'tan esirgeme asla bir damla gözyaşını

Hakk için ihlâs ile sen koy secdeye başını

Ne zaman cihat ederken bırakırsan na'şını

Varınca huzur-u Hakk'a dik tutarsın başını

Almanya'da bizler:

Dünyadan habersiz gezersin burada

Bin bir hayallerle dönersin Yurda

Sorarsın dostlara ecdadım nerde

Gösterirler sana, şu ıssız yerde

Sadık bekçim:

Benim sadık mezar taşım, Bekler beni yazın kışın

Kurda kuşa vermez beni, Benim sadık mezar taşım

Yaz demeden kış demeden, Bekler beni mezar taşım

İstanbul, 14.01.2011 Remzi Gökalp

Hacı ASIM GÜLTEKİN'in anılarından;

Erzurum'un Oltu ilçesinde 1934 de doğdum.

Rahmetli Babam, Rusların Erzurum'u işgalinde yaşadıklarından bir anısını şöyle anlatmaktaydı;

Seferberlik sırasında Ruslar bizim köy Nüdürcük'ü de işgal ettiler. Karargâhlarını bizim köye kurdular.Yiyeceklerimizi ve mallarımızı elimizden aldılar. Köylüyü esir olarak bir meydana topladılar. Yerlerde diz boyu kar vardı. Köylüye, "isteyen burada kalsın, isteyen gitsin" dediler.

Benim doksan yaşlarında bir ihtiyar babam, hasta bir anam ve altı yaşında bir yeğenim vardı. Üç yaşında bir atımız vardı. Zaruri eşyalarımızdan o tayın götürebileceği kadarını ona yükledik. Anamı sırtıma aldım ve köyü terk etmek üzereydim ki Rus paşası anamı sırtımdan alıp karın üzerine attı. Beni de Sibirya'ya süreceklere esirlerin toplandığı yere götürmesi için iki silahlı Rus askerine teslim etti.

Beni Urut köyüne götürdüler ve esirleri doldurdıkları bir camiye beni de kapattılar. Kapıya silahlı nöbetçilerini diktiler.

Karların içindeki anamı düşündükçe kaçabilmenin yollarını arıyordum. İmsak vaktinde bir ara kapıdaki nöbetçinin uyuduğunu gördüm. Sessizce dışarıya çıktım. Uzaklaşırken baktım iki kişi daha kaçmış benim peşime doğru geliyorlar. Önümüzde bir dere var. Gece geçsek su bizi

zorlayacak. Geçmesek gündüz olursa görüneceğiz. Elbiselerimizi soyunup başımıza bağladık. El ele tutunup baharın suları coşan Dereye vurduk. Ortasına geldiğimizde Rus'un askerleri bize silahlarını doğrulttular. Silahsız olduğumuzu görünce bizi vurmadılar esir aldılar ve birliklerine götürdüler. Birlikteki Rus kumandanı bir kâğıt yazıp silahlı askerine verdi. Yanına bir asker daha vererek bizi Rus paşasının bulunduğu karargâha yani bizim köye götürmek üzere gönderdiler.

Geçtiğimiz yollarda, yerlerde vurulup öldürülmüş, silahları ellerinde birçok asker cesedi vardı. Birisinin silâhını alabilmemizin imkânı yoktu. Bize aşığıya eğilirseniz sizi de vururuz diyorlardı.

Aslında biz de köyümüze gitmek için toplama yerinden kaçmıştık. Ancak şimdi mevcutlu götürülüyorduk. Ben çok güçlü, kuvvetli biriydim. Bir ara bizi götüren iki eri birden kucaklayıp altına aldım ve sıkmağa başladım. Arkadaşım Mürsel'e, Rus askerinin tabancasını alıp onları vurmasını söyledim. Tabancayı aldı. "vurayım mı – vurmayayım mı" diye söylenir ve oyalanırken erler elimden kurtuldular. Ayağa kalktılar. Bende imkânları varken bizi öldürmeyen bu iki askeri öldürmeyip, iyice dövüp sersemlettim bayılttım. Birinin üstündeki gocuğunu alıp giyindim.

Bizim köye doğru yaklaşırken Kürdiken köyünde bir birlik gördüm. Acaba bizim asker mi, yoksa Rus'un askeri mi? Neyse bizim askeri birliğimiz olduğunu anlayınca yanlarına gittik. Bir yüzbaşımız benim üstümdeki gocuğu istedi. Hava çok soğuk ve benim çok ihtiyacım olduğun-

dan vermedim. Yüzbaşı da benim casus olduğumu bir kâğıda yazıp, iki erle beraber beni Narman'a kumandana gönderdi. Olayı Narman'da paşamıza anlattım. Gocuğu üstümden çıkarttırdı ve ceplerini arattırdı. Tesadüfen Rus komutanın, bizim köydeki toplama kampına esir olarak gönderildiğimizi yazdığı bir kâğıt gocuğun cebinden çıktı. Ve ben böylece kurtuldum.

Ağabeyim savaşta şehit olmuştu. Köyüme varıp tekrar anamı sırtladım. Babamı ve yeğenimi alıp oradan ayrıldım. Anam Narman/Hasankale arasındaki dağın tepesindeyken öldü. Oraya gömdük. Babam yollarda öldü. Cücün'de defnettik. Üç yıl sonra ancak köyümüze dönebildik.

Dağ başında, ıssız köylerde yokluk içinde vatan müdafaasını yapmanın ne demek olduğunu rahmetli babam bizim belleklerimize böylece anlatarak sokuyordu.

Kurtköy, Asım Gültekin 18.01.2010

MASALLAR VE MUCİZELER

Masallarla büyür çocuklar.

Hani; “kötü kalpli insanlara karşı Robin Hood’ların, üvey annelere karşı sihirli perilerin, canavarlara karşı atlı süvarilerin savaştığı kahramanların” olduğu masallarla...

Bunlarla işlenir çocukların yarınlarnını örten perdeler.
Tül tül, ince ince...

Nice yıllar boyunca çocuklar;
Kahramanlarının isimlerini vermişlerdir, gece korktuklarında onları koruyacağını umup sarılarak yattığı oyuncaklarına,
Masum yaramazlıklarına kurban giden eşya kırıklarının, sihirli perilerin eski haline getireceğini umarak ittirmişlerdir kapı arkasına ya da halı altına.
Kılıçlarını kaldırmışlardır oyunbozanlara karşı sokak oyunlarında, bulutlar ötesinden gelen ateş ya da su tanrısı oldukları iddiasıyla.....

Böyle böyle geçer masal çocuklarının yılları.
Masallarla da olsa BÜYÜR masal çocukları.
Ve yıllar geçtikçe fersah fersah uzaklaşmakta olur çocuklukları.
Masal çocukları büyür ya, masal kahramanları da sanki yaşlanır;
Hayatla yüzleştikçe pıt pıt pıt yok olur sanki bütün sihir ve güçleri. Ve artık kötülerini yenmeye, dağları aşmaya gücü yetmez olur kahramanlarının.

Çocukken dinlemek yeterdi inanmaya güvenmeye ya,
Büyüdükçe
Görmek ister, yaşamak ister insanlar.

İşte tam da bu yüzden
Masal kahramanlarının yalan olduğunu anlayınca,
Çocukluk kahramanlarına karşı duydukları coşkunun
yerini yalanlara inandırılmışlığın kızgınlığı alır.
Daim olan bu kızgınlık,
yalnızlık, güvensizlik, korku ve isyan duygusunun da
beşiği olur zamanla.

Masallarla büyür ya çocuklar, benimse hiç böyle
masallarım olmadı.

Çocukluğumdan; babaannemin anlattığı hikâyeler kalmış
yüreğimde.
Kısa kısa.

Akşamları yatarken içtiğim ballı süt tadında... Masallarla
büyür ya çocuklar, bense yaşanmış küçük hikâye ve
hadislerin kollarında bağlandım umutla yarınlar.
Masal kahramanlarım olmadı ama onların ötesinde
teslim ettim gece ve gündüz korkularımı yaratarıma.

Nasıl derler; “gel zaman git zaman” masal çocukları da
büydü ben de büyüdüm.

Çatımın altındaki nice sırlarla yeri geldi benim de
yüreğim ağırlaştı,
Ama gönül gözüm hep açık kaldı.
Kimden istemem gerektiğini,
şer – şerde hayır aramayı,

Dar demlerde “imanın sınavı” olduğunu
 En makbul duanın başkasının senin için ettiği dua
 olduğunu
 Elhamdülillah kadar estağfurullah
 Estağfurullah kadar elhamdülillah diyebilmek gerektiğini
 öğrendim
 Bütün o hikâyelerin
 Her biri küçük küçük fenerler olmuştur hayatımda.
 Çıkışını bilmediğim yollara düştüğümde dağıtıvermiştir
 bu kısa hadis ve hikâyeler korkularımı.
 Çünkü her bir hikâyede bizi seveni sevmenin huzuru,
 Rahman ve Rahim olanı bilmenin güvenci vardı.
 Bu yüzden ezeli ve ebedi olan Rabbimin mucizelerinin
 sevenleri için daim olduğunu,
 Sen O’ndan geçmezsen, O’nun da senden
 geçmeyeceğini nice mucizeyle görebildim.
 Mucizeler sadece babaannemin anlattığı hadis ve
 hikâyelerde değildi.
 Nice kitapta derlenen bu hikâyeler, sayfalarıyla nihai
 değildi.
 Bakmayı bilirsen, nasıl ki Rabbim her yerde ise
 Gönül gözünü açık tutup görmeyi bilirsen O’nun
 mucizeleri de her yerdedir.

Gönül gözünü nasıl mı açık tutarsın; her şeyde O’nu
 dileyip, her şeyi O’ndan dileyerek ve
 Her gelenin <iyi ya da kötü olsun> O’ndan geldiğini
 bilerek bakarsan görürsün.

Çok fazla lâf etmeden izniniz olursa kitaplara girmiş eski
 hikâyeler ile benim yaşadığım birçok olaydan birini
 sizlerle kısaca paylaşmak isterim.

Eski bir hikâye;

Vakti zamanında çocuklarıyla beraber yaşamakta olan dul bir kadıncağz varmış. Bu kadının başına kötü amelli ve kötü emelli adamlar musallat olmuş. Akşam karanlığında kadının evine girmeye niyetlenip, evin etrafında pusuya yatmışlar. Kadın ise tüm bunlardan habersiz, Çocuklarını yataklarına yatırdıktan sonra çocuklarının ve kendi namusunun korunması temennisi ile tek sığınağı olan Rabbine dua etmeye başlamış. Ayın gökyüzünü bile aydınlatmadığı, Kadının evinin alacakaranlıkta kendi yalnızlığı ile baş başa gözüküğü, o anda, haydutlar harekete geçmiş. Kapının eşiğine vardıklarında dul kadın ayet-el kürsi duasını okumaktaymış. Tokmağa elini uzatan haydutlar tam da o anda ne görsünler, Ne kapı kalmış, ne tokmak. Kafalarını kaldırıp pencere aranmışlar ama kapıyla pencere olmuş bir duvar. Haydutların içeri girebileceği hiçbir giriş noktasının kalmaması olayının hayret ve korkusu ile haydutlar hemen dul kadının evinin oradan uzaklaşmışlar ve bir daha da kadını rahatsız etmemişler.

Benim yaşadığım bir olay;

Annemin ameliyat olduğu Zeynep Kâmil hastanesinde ben, yanında refakatçi olarak kalıyordum. Bizim kaldığımız katın bir alt katında doğumhane vardı. Onun altında da yeni doğan bebek bakım katı. Bir gün bahçeye

çıkmaq için asansöre binmişim. Bir alt kat olan doğum hanede asansör durdu ve kapıların açılması ile tekerlekli küvöz yatağı ile doğum hemşiresi asansöre bindi. Küvöz yatağında yatmakta olan yedi tane yeni doğmuş bebek doğum hemşiresi nezaretinde bebek bakım ünitesine götürülmekteydiler. Yedi bebeğin altısı mışıl mışıl uyumaktaydı. Dünyaya gelme yolculukları esnasında yorgun düşmüş bu küçük bedenler öylesine tatlı bir uykuya kendilerini bırakmışlardı ki o masum tenlerinin Üstünde sanki tüm ninniler söylenip bir örtü serilmekteydi. Oysa yedinci bebek etinden et kopartılı-yormuşçasına bir feryat içindeydi. Avaz avaz ağlayışında parçalayıcı bir acı vardı. Kundağından taşan küçük elleri havada kıpırdaşırken sanki yardım istiyordu. Öylesine küçük ve öylesine çaresiz. Diğer bebekler derin derin uyurken onların yanında onun değil uyumak, iç çeke çeke ağlayışı daha bir yürek parçalayıcı oluyordu. O an hemen Rabbimden bu masuma huzur ve sükûnet vermesi dileğiyle bir ayet-el kürsi okumaya başladım. Ve daha ilk ayetini okuduğumda bebeğin ağlaması bıçak gibi kesildi küvezi paylaştığı diğer bebeklerle aynı tatlı uykuya daldı.

İşte iki hikâyede de ayet-el kürsi'nin mucizesi var.

Şükürler olsun ki Rabbimiz 99 ismiyle biz kullarını karşılayandır. Ve yine şükürler olsun ki biz kullarına duaların gücünü bağışlamıştır. Yeter ki kimden ne isteyeceğimizi bilelim. Ve gönül gözümüzü açık tutup, geleni görebilelim. Yani her birimizin yaşadığı ancak bazılarımızın görebildiği mucizeleri görüp O'na erebilelim.

Yanlış anlaşılmasın, çocukların o hayâl dünyalarında, masum masallara karşı değilim.

Mübalâğalara karşıyım.

Yanlış telkinlere karşıyım.

EN GÜZELİ varken başka şeylerin süslenip önlerine yalan yanlış konmasına karşıyım.

Tüm o yalanlardan sonra yanlış yerde yanlış şeyler arayan insancıklar yaratılmasına karşıyım.

Çocuklar melektir.

Gönül gözleri açıktır.

Gözlerini yalanlarla bağlayıp, ömür boyu sürececek bir körlükle onları bir başına bırakmayın.

İşte tam da bu noktada ben babaannemi rahmetle anıyorum.

Yüzümü döndürdüğü tarafta hiç bitmeyecek bir gücü, Rabbimi görmeme sebep oldu.

Teşekkürler babaanne.

Pendik, 25.01.2011 Fulya Aras Koca

HAKKI ÇAYIR'ın anılarından;

20 Mart 1945 yılında, Gümüşhane ili, Şiran ilçesi, Akyayla köyünde doğdum. 1958 yılında İstanbul Cevizli'ye geldim. Sonra Zonguldak'ta birkaç yıl kaldım. Hayatın bazı tatsız cilveleri ile mücadele ettim. Nihayet Ağustos 1971 de Almanya'ya gittim. Hayatımın bahar zamanlarını geçirdiğim Almanya'da 14 yıl kaldım. 1984 yılı martında vatana döndüm. Bir kamyon aldım. Kamyonunda çalışmak bana çok zor geldi. Kamyonu satıp bir otobüs aldım. Otobüsü sekiz ay çalıştıran yakınım beni borçlu çıkarınca otobüsü sattım.

Geriye baktığımda 65 yılı yaşadığımı görüyorum. Allah cc ahiretimizi hayırlı etsin. İki defa Hacca gittim. Bir defa da umreye gittim. Elhamdülillâhi Rabbil âlemin. Bir defa da Annem için umre yapmayı arzuluyorum. İnşaallah Rabbim bu ibadetlerimizi makbul eyler.

Oğullarımın ikisi Amerika'da, biri Almanya'da yaşıyorlar. Üç defa Amerika'ya da seyahatim oldu.

Kurtköy'de Ankara caddesindeki kendi binamda oturuyorum. Dünya hayatım şu veya bu şekillerde geldi geçti. Yaşamım boyunca ibadetlerimi yapmağa ve ilâhi nizama uymağa gayret ettim. Ebedi kalmağa gideceğimiz yerde Rabbim bizi utandırmasın. Hoş geldin dediği kullarından eyesin, hatalarımızı bağışlasın. Âmin.

Kurtköy, 08.02.2011 Hakkı ÇAYIR

ASLAN KOYUTÜRK'ün anılarından;

1955 yılında Giresun/Bulancak/Küçükdere köyü, Ardahan mahallesinde dünyaya geldim. İlköğrenimimi Bulancak Uçarlı ilköğretim okulunda bitirdim. Sonra 2 yıl Giresun Manaroğlu Kur'an kursu'nda okuduktan sonra Giresun'dan kaçıp İstanbul'a geldim. 1974'te eniştemle inşaat işine başladım. Askerliğimi yapmak üzere 1977 yılında Dağ Komando Okulu'na gittim. 4 ay acemi eğitiminden sonra Kıbrıs'ta usta birliğime katıldım. Kıbrıs'ta Dağ komando okulu gurup komutanlığına teslim oldum.

Kıbrıs'ta unutamadığım bir anım vardır. Beş Parmak Dağı'nda ancak halatlarla çıkılabilen bir zirvede, 500 metre kadar kayalıklardan yol alarak yukarı çıkan bir tankımız duruyordu. Kıbrıs savaşı sırasında bu tankımız, Kıbrıs Rum Kesimi'nin cephane yüklü 128 tane araçlarını oradan ateş edip, yakarak imha etmiş. Savaş bitene kadar orada görev yapan tankı kimse aşağıya indirememiş. Tankı oraya çıkaran çavuş terhis olup Sivas'a gitmiş. Biz oradayken çavuşu tankı aşağıya indirebilmesi için getirdiler. Çavuş tankın üzerine çıktı. İleri – geri tankla bir manevra yaptı. Tanktan aşağıya fırlayıp, o zamanki savaşta yüzbaşı olan İsmet Bey'e, "Komutanım bu tankı aşağıya indiremem" dedi.

Yüzbaşı: - "Oğlum bu tankı buraya sen çıkarmadın mı?"

"Evet Komutanım. Ben sadece Beş Parmak Dağı'nın dibine geldiğimi hatırlıyorum. O anki heyecanı yaşamakla buraya çıktım. İkinci bir Kıbrıs Savaşı yaşamam lâzım ki bu tankı aşağıya indirebileyim" dedi.

Bizim mangamız orada görevliydi. Hepimiz bu konuşmaları duyduk. Kulaklarımıza inanamadık. Başımızdaki üsteğmenimiz Selim Yetiş ile beraber karargâh binasına indik. Üsteğmen Selim Yetiş bize, “işte öyle asker olun oğlum” dedi.

Bu anımı hiç unutamıyorum.

İkinci bir anımı da yazmak istedim. 1995 yılında Kurtköy'de oturuyorum. Kurtdoğmuş köyünde inşaat işleri yapıyorum. Bir gün Kurtdoğmuş'tan telefon geldi. “Buraya gel, senin burada bir hemşerin var. Hasta ve cami odasında kalıyor. Hastayı al” dediler.

Allah rızası için henüz tanımadığım hasta bir adama yardım yapmayı düşünerek, Arkadaşım Mustafa Ekşi'yi yanıma alarak Kurtdoğmuş'a gittim.

İnce Ahmet'e “hasta kim ve nerede” diye sordum. “Halil adında yaşlı bir adam” dedi ve Cami odasına götürdü. Odanın ışıkları yanmıyordu. Karanlıkta seslendim. “Halil Amca! Halil Amca!” Halil amca'dan inleme sesi geldi. Halil Amca'yı kucakladığımda üzerimde bir ıslaklık hissettim. Dışarıya çıkarıp üzerine baktım ki Halil Amca'nın altı üstü berbat halde. Arabanın arka koltuğuna naylon serdim. Arkadaşım Mustafa ile beraber Halil Amca'yı Pendik hamamına götürdük. Kötü halde olduğu için hamama almadılar. Tekrar yola çıktık. Kartal hamamına gittik. Orada da almadılar. Tekrar Pendik hamamına geldik. Görevliye rica ettim. Hamamın tuvalet bölümüne götürüp yıkadım. Saçını sakalını tıraş edip yeni elbiseler aldım ve giydirdim. Mustafa bey'le Halil

Amca'yı alıp Pendik Şifa Hastanesine götürdük. 12 günlük ücretini peşin istediler. Bizde verdik ve hastaneye yatırdık.

Sonra Pendik Belediyesine, İstanbul Büyükşehir Belediyesine, Pendik Kaymakamlığına ve de, İstanbul Valiliğine başvurduk. Hiç kimse kabul etmedi. Sadece “yol parasını verelim, memleketine yollayın” dediler. Bize bu arada Şifa Hastanesinden telefon ettiler. “Hastanız altını ıslatmış, gelin alın” dediler. 12 günlük ücretini yatırdığımız için almadık. 12 gün boyunca Halil Amca'ya yer aradık. Ekşioğlu vakfına başvurduk. “Halil Ekşi sizin akrabanız ona yer ayarlayalım” dedik. Kabul etmediler. Arkadaşım Mustafa Ekşi Üsküdar'da Darülaceze'ye yatırdı. Halil Amca 2 yıl daha yaşadı. Sonra vefat etti. Üsküdar'da kimsesizler mezarlığına defin edildi.

Bu yardımlarımızdan sonra, Halil Amca'nın bana kocaman romanlarla bile zor anlatılabilecek öyle bir bakışı vardı ki; hiç unutamıyorum. Rabbim bu hizmetimin dünyadaki karşılığını, o zavallı Halil kulunu bana öylesine anlamlı baktırtarak hemencek ödettirdi. Meğer insanoğlunun gözlerinde ne hikmetler varmış.

Kurtköy, 10.02.2011 Aslan KOYUTÜRK

RÜŞTÜ GÜNER'in anılarından;

1939 yılında Bursa, İnegöl'de doğdum. 1957 senesinde İnegöl'de hafızlık diplomasını törenle aldım. 1961 yılında imamlığa başladığım Karakadı köyünde cemaatim yoktu. Sadece üç kişi namaza geliyordu. Cemaat olmayınca imamlığın anlamı da yoktu. Cuma günleri cami doluyordu. İlk Cuma konuşmamda cemaate dedim ki “Ben yeni imam oldum. Burası bir molla köyüdür. Sizin aranızda dinimizi iyi bilen yaşlı amcalarımın olduğunu biliyorum. Eğer benim hatalarım olursa bana söylemenizi rica ediyorum. Uyarılarınızı yaptığınızda bakarız kitaba. Hatam varsa düzeltirim dedim.”

Camimiz Cuma günleri doluyorsa da vakit namazlarında hiç kimse yoktu. Camiye yakın bir kahvehane vardı. Her zaman tıklım tıklım dolu oluyordu. Muhtarla konuştum, yardımcı oldu. Yatsı namazının çıkışına kadar kahvehanelerde kumarı yasaklattı. O akşam camide cemaatimiz iki safı doldurdu. Namazdan sonra cemaatle beraber ben de kahvehaneye gittim. Kahveciye çaylar benden dedim. 54 kişiye birer çay ikram ettim. Günlüğüm altı lira idi. Babam 20 liraya adam çalıştırıyordu. Ben 6 liraya çalışıyordum. Çayları ikram ettikten sonra cemaatimiz,deki hacılara her akşam biriniz kahvehane-dekilere çay söyleyeceksiniz dedim. Bir hafta bu böyle devam etti. Perşembe günü kahveci İnegöl'ün pazarına gitti geldi ve dedi ki, ilk günlerde eyvah benim gelirim iyice azalacak sanıyordum. Ters oldu. Altı senelik kahveciyim, ilk defa bu hafta pazara gidip kazandıklarımınla hem evimin ihtiyaçlarını hem de kahvehanemin ihtiyaçlarını tam olarak gördüm yinede param arttı. Allah razı olsun bu hocadan dedi.

Şimdiden sonra kumarı ben kaldırıyorum. Burada sadece domino ile dama oynamaya müsaadem var. Onlarda kumar olarak oynanmamak şartıyla var. Sadece eğlenmek için dedi.

Ben sabah namazlarında da sizleri görmek istiyorum, dinin direği namaz, namazın direği sabah namazı dedim. Köy büyük bir köydü ve evler dağınıktı. Herkesin yirmi dönüm gibi büyüklükteki tarlasının ortasında bir evi vardı. Cuma günü şöyle bir söz söyledim. Hep beraber sabah namazına gelemeyenin evine cumartesi günü gideceğiz. Namaza gelmeyen ya bir tavuk verecek, ya da bir tavuk parası verecek. Bir tavuk 125 kuruştı. 14 haneye gittik. Onundan birer tavuk aldık. Dördünden de 125 er kuruş ceza aldık. Uğrayamadıklarımız için ertesi gün geleceğiz deyince, bir kişi de beş lira vererek ben dört gün gelemeyeceğim dedi. Hanımlar bu aldığımız tavukları pişirip cemaate yemek olarak ikram ettiler. Aldığımız ceza paralarını ise iade ettik.

Bu köyde 1961-62-63 yıllarında üç yıl imamlık yaptım ve gördüm ki imam camiye cemaat beklemekle cemaatini kolay kolay arttıramıyor. Eğer imam cemaatin ayağına gider, onlarla yakınlık kurar ise cemaatini arttırarak görev yaptığı bölgeye faydalı olabiliyor. Köyde on yedi yaşına kadar olanların içinde otuz iki farzı bilen yoktu. Üç ay içinde 76 kişiye namazı ve namaz dualarını öğrettim. Otuz beş kişiye de kuran okumayı öğrettim ve hatim ettirdim. Hidrellezde hatim duaları yaptığımızda İnegöl'den hocaları ve müftüyü çağırdık. 54 farzı sağdan, 32 farzı soldan istediğinize sorun dedim. Sordular ve şaşır-dılar kaldılar.

Her görevli işini daha iyi yapmağa çalışırsa mutlaka bir şeyler becerebilir. Muhtarla iyi ilişkiler kurdum. Köye misafirhane yaptırdık. Köyde okul yoktu. Okul yaptırdık. Köyün ortasındaki iki kilometrelik çamurlu yola elbirliği ile kaldırım yaptırdık.

Hocalık ölene kadar bitmez. Arkadaşına bir şey öğretebilirsin. Ondan bir şeyler öğrenebilirsin. “Ya öğrenen, ya öğreten ol. Asla ikisinin arasındaki olma” hadisini bir yere memur olan kişiler hiç unutmamalıdır. Anlaşılan köye benden evvel gelmiş olan imamlar, imamlığı geçimlik bir iş olarak görmüşler ve gayret etmemişler.

Dört yıl sonra Bursa merkeze geldim. Ulu caminin imamı Harun Soydaş hocadan çok şey öğrendim. Bursa merkezdeki çocuklardan aynı randımanı alamadım. Gene de 81 çocuğa aynı hızda olmasa da temel bilgileri öğretmeyi başardım.

Resmi imamlığı bıraktım. İstanbul Teşvikiye’de Raif Ağa camisinin altındaki dükkânlardan birini tutup ticarete başladım.

Fahri olarak imamlığa devam ettim. Abdurrahman hocanın kendisinden ders alamadığım için üzgündüm, amma onun talebelerinden hâlâ ders almayı seviyorum. Fahri olarak yaptığım imamlıktan büyük lezzet aldım. Gençlere tavsiyem “işlerinizi severek ve gayretle yapın.”

Kurtköy, 12.02.2011 Rüştü Güner

Toru'da 1950 yılında 113 yaşında olduğunu söyleyen Pamuk Hatun'un anlattıklarından;

PAMUK HATUN;

1950 yılında, mahallemizde oturan Sait Araz amcanın, o günlerde 113 yaşında olan annesini tanıdım. Dimdik yürüeyebilen, ak saçlarına bazan kına koyan, sözü dinlenir güngörmüş bir hanımefendi idi. Galiba dört oğlu ve iki kızı vardı. Rahmetli annem Pamuk ninenin konuşmalarından çok hoşlanır, ona hürmet ederdi. Hatta bir gün annem komşumuz Muzaffer (Üçüncüoğlu) hanımla beraber pamuk nineyi yıkamış ve tıraş etmişlermiş. Pamuk nine bize bunu anlatıp anneme dua ediyordu. Pamuk nine bize mihrabiye duasını ezberletti. Nine sen nereden öğrendin dediğimde şunları anlattı.

Ben 14 yaşında bir genç kız iken, Demircisuyu köyümde hayvanlarımızı otlatıyordum. Merada bir ihtiyar adam benden yiyecek bir şeyler istedi. Ben hiç tereddüt etmeden aزیğımı çıkardım. Yarısını ona verdim. Sağ elimi tuttu. Bana dua etti ve gitti. O günden sonra benim bu sağ elimi yumruk yaptığımda hiç kimse yumruğumu açamaz. Bakın siz de kaç kişi uğraştınız ve açamadınız.

Birkaç yıl sonra evlendim. Düğün evinden dışarı çıktık ki ne görelim, bir metre kadar kar yağmış. Evimize zar zor geldik. Kapımızı kapattık. Daha gelinliğimi çıkarmadan kapım çalındı. Açtım ki ak sakallı bir ihtiyar adam, benden yiyecek bir şeyler istiyor. Amca ben evimin kapısından yeni içeri girdim, çiğden yiyecek bir şeylerim

var amma pişmiş hiçbir şeyim yok diyecekken, kilerime gittim ve ambardaki cevizlerimize kalburu sokup doldurdum ve kapıya gelip ihtiyara verdim. Adamın eteğine cevizleri boşalttım. Adam; “kızım Allah c.c. sana ve nesline fakirlik yüzü göstermesin. Tuttuğunuz taş altın olsun” dedi.

Kapıyı kapatıp içeri girince aklım başıma geldi. Bu kış kıyamette, gece yarısı, anayoldan bir hayli uzak olan bizim evimize bir yabancıнын uğraması imkânsızdı. Kapıyı açıp baktım ki adam o bir metrelik karın üstünde tozu dumana katıp tarlaların, meraların üstünden uçar gibi gidiyor.

Ufak bir köy olan bizim köyde o zamanlar imam yoktu. Ayrıca dinini bilen, birkaç duayı doğru dürüst bilen kimse bile yoktu. Öğrenemediğim için üzülüyordum. Evimizde kuran-ı kerim süs gibi duruyordu. Çünkü okuyamıyorduk.

Geceleri rüyamda bana sureleri öğretmeye başladılar. Mihrabiye'yi de o zaman tecvit üzere okumasını öğrettiler. Ben de size öğrendiğim gibi öğretmeye çalışıyorum demişti.

Aradan tam altmış yıl geçti. Pamuk Hatun'un nesli aynen o dua eden adamın duası gibi yaşadılar ve de yaşamaktadırlar. Umalım ki ninelerine dua göndermeyi ihmal etmemişlerdir. Allah c.c. gani gani rahmet eylesin.

24.02.2011 Erdiñç Babacan

Amca, SEN MUTLAKA HIZIR'SIN

(1970 li yılların ortalarındaydı. Olayı Serbest Muhasebecilik yapan bir arkadaşım gözyaşları içinde bana anlatmıştı.)

İstanbul'da çok iyi iş yapan ithalâtçı bir şahıs firmasının haftada iki gün giderek muhasebesini ve müşavirliğini yapıyorum. Patron ellili yaşlarda, sağlıklı, dünyada gezmediği ülke bırakmayan zeki birisiydi. Tatil yaptığı uzak doğudan yeni dönmüştü. Ramazan bayramından bir kaç gün evvel, işyerine gittiğimde bana; "muhasebeci bey, benden alacağın bir şey varsa hemen vermek istiyorum. Bir daha görüşemeyebiliriz" dedi. Şaşırmıştım. Bey efendi benden bir şikâyetiniz mi var dedim. "Hayır, asla. Hatta seni çok takdir ediyorum. Ancak ben intihar etmeye karar verdim" demesin mi? Yüzüne dikkatlice baktım, şaka etmiyordu.

Ağabey, bildiğim ve tanıdığım kadarıyla senin mutlu bir ailen var. Mükemmel bir hanım efendiyle evlisin. Sıhhatli bir oğlun birde kızın var. En iyi şekilde eğitimleri için onları kolejlerde okutuyorsun. Bu intihar olayı da nereden çıktı dedim.

"Evet doğru. Gördüğün gibi benim Dünya'da her arzum gerçekleşti. Artık yapmak isteyebileceğim bir şey kalmadı. Servetim torunlarıma bile yeter. Amaçlarım bittiğine göre neden yaşayayım" demesin mi?

Ağabey, senden iki isteğim var. Birincisi: Bu bayramın üç gününü itirazsız benimle beraber olacaksın. İkincisi

bana üç bin lira borç vereceksin. Eğer ödeyemezsem bu parayı benden istemeyeceksin. Bu intihar işini bayramdan sonraya bırak dedim. Peki dedi ve hemen üç bin lirayı kasadan alıp bana verdi.

O zamanlar yerli üretim tek kapılı bir anadol otomobili vardı. Bu üç bin liranın bin lirası ile oyuncak satan toptancılara gittim. Çocukların seveceklerini tahmin ettiğim oyuncaklardan bin liralık alarak arabamı doldurdum. Onları evime gidip boşalttım. Tekrar çarşıya çıkıp bisküvi, çikolata, leblebi, fındık gibi şeylerden bin liralık aldım. Arabam nerede ise dolmuştu. Diğer bin lirayı da elli lira ve daha küçük kupürlerde kâğıt para olarak bozdurdum.

Bayramın birinci günü kararlaştırdığımız saatte Sirkeci'de buluştuk. Doğru Çocuk Esirgeme Kurumunun bir yuvasına gidip arabamı kapısına çektim. Görevliye çocuklarla bayramlaşmak istediğimizi ve hediyelerimizi tek tek çocuklara bizim vermek istediğimizi söyledim. Bu minicik çocukların civıltısı ve sevinçleri bizleri apayrı dünyalara götürdü. Öptük, sevdik, hediyelerini verdik ve ayrıldık.

Bayramın ikinci gününde oyuncakları arabama doldurdum. Kurumun diğer bir kimsesiz çocuklar yuvasına gittik. Aynı coşku ile oyuncakları ve oyuncak bebekleri dağıttık. Dört, beş yaşlarında bir kız ve bir oğlan çocuk en sona kalmışlardı. Kız, oğlan bebeği kaptı. Oğlana kız bebek kaldı. Oğlan ben erkek bebeği istiyorum, bunu almam diye ağlıyor, kızın elindeki bebeği çekiştiriyordu. Kız ise vermem diye ağlıyordu. Bizim patron arkadaşı-

mız onlara yeniden daha güzel bebekler getireceğini anlatmağa çalıştı. Yine çocukları öptük, sevdik ve Kasım-paşa'daki bu yuvadan ayrıldık. Şişhane'ye çıktık.

O zamanlar Kule dibinde bir Belediye Hastanesi vardı. Hastanenin girişinde hemşire hanımdan bize kimsesiz hastaları göstermesini istedik. Hemşire hanım bize dedi ki: "Bu gün bayram. Odaların kapıları açıktır. Yanında ziyaretçileri olmayan hastaların hepsi kimsesizlerdendir. Göstermeye gerek yok."

Bu bilgiyi alınca kimsesiz hastaları dolaşmaya, hâl ve hatırlarını sormaya başladık. Yanlarından ayrılırken de yastıklarının altına on beş, yirmi lira sokuşturup diğer odaya geçiyorduk. Bir odada yatan genç bir hastanın yanına gittik. Durumunu sorduk. "Ben köyümden çalışmak üzere İstanbul'a geldim. İnşaatta amele olarak başladığım gün iskele devrildi. İkinci kattan yere çakıldım. Bu ayağım kırıldı. Tedavim için benden iki yüz elli lira istiyorlar. Benim bu parayı bulmam imkânsız. Köyde ihtiyar anamdan başka kimsem yok. Köyde sadece bir keçimiz var. Annem onun sütüyle besleniyor. Onu satıp doktora versem anam ne yiyecek. İki buçuk aydır burada yatıyorum. Bana hiçbir işlem yapmıyorlar" dedi. Dağıtmak üzere yanımda olan paradan sadece yüz lira kalmıştı. Yastığının altına, patrona göstererek bunu koydum. Patron cebinden iki yüz elli lira daha yastığın altına soktu. Hasta delikanlı yastığının altına elini sokup üç yüz elli lira koyduğumuzu görür görmez bizim patronun eline sarıldı. "Amca seni bırakmam. Sen mutlaka Hızır'sın" diyerek hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ben de kendimi tutamayıp ağlarken, baktım

bizim patron da içini çekerek ağlıyordu.

Kapıya çıkıp arabamıza bindik. Patronum bana dönüp, “kardeşim, bu Dünya’da ne bitmez tükenmez zevkler varmış ta benim haberim yokmuş. O üç bin lirayı senden istemiyorum. Beni hayata döndürdün” dedi.

Bu çabam ile “özü ve fitili ışık vermeye müsait bir mumun fitiline” bir kibrit çakmış olabilmenin lezzetini bana tattıran Rabbime hamd-ü senâlar olsun. (T. A. Den nakleden E. B.)

RAMİZ YAPICI'nın anılarından;

Kastamonu, Araç, Boyalı beldesi, Güzlük köyünde 1955 yılında doğdum. **“Yüksek ilkokul!” mezunuyum. Doktoramı Kuran kursunda 2,5 yılda yapıp alamadığım diplomamla tornacı olarak hayat üniversitesinde yaptım.**

Güzlük köyü İlkokulunun 5. sınıfındayım. Her çocuk gibi benim de hayâlîm var. Benim hayalim öğretmen olmak. Hani çocuklara hep sorarlar, “büyüdüğünde ne olacaksın” diye, bana da sorulduğunda şak diye “öğretmen” diyordum.

Fakat o zamanın şartlarında öğretmen olmak o kadar kolay değil. Köy okulundayız. 5 Km. mesafede nahiye var. Orda dahi ortaokul yok. 45 Km. mesafede kaza var. Orada ortaokul ve lise var. 80 Km. mesafede Kastamonu'da yatılı “Göl Öğretmen Okulu” var. Şartlar bu şekilde. Bu şartlarda benim tek şansım bu okulun sınavlarına girip kazanmak.

Neyse tekrar başa dönelim, 5. sınıftayız. Sömestr tatili bitti. 2. döneme başladık. Bir gün sınıf öğretmeni geldi dedi ki: çocuklar biliyorsunuz bu sene son seneniz. İçinizden daha ileri okumak isteyen imkânı olan kazada veya başka bir yerde ortaokul, lise hatta üniversitede okuyabilir. Kazada bir yakını olur veya Ankara gibi yerlerde yakın akrabaları olur, onların yanlarında kalarak okuma imkânı olur. Veya Kaza'da ev tutma imkânı olur. O şekilde olabilir dedi ve ekledi; bir de şöyle bir imkân var. Hayalinde öğretmenlik olanlar, öğretmen olmak isteyenler Kastamonu Göl Öğretmen okulu sınavlarına

giriş kazanırsa öğretmen olma imkânı var. Okul parasız yatılıdır. Bu sınava girmek isteyenler ailesiyle konuşup bana bildirsin. Ben gerekli işlemleri yaparım. Size sınav tarihini de bildiren <Sınav giriş belgesi> gelecek. O belgeyle belirtilen tarihte sınava gireceksiniz. Sınavı kazanırsanız inşaallah gider vaktinde kaydınızı yaptırıp okula başlarsınız dedi. Biz üç arkadaş bu sınavlara gireceğimizi bildirdik. Daha sonraki günlerden bir gün üç arkadaşla Afyon Dinar'lı bir öğretmenin yazmış olduğu <imtihan kazandıran kitap> isimli birer kitap hediye etti. Bu kitapta, daha önceki sınavlarda sorulan sorular ve arka sayfalarında da cevapları vardı. Soruları cevaplayıp sonra kontrol edebiliyorsun. Bu kitaptan ilkokul ikinci sönestr bitimine kadar okulda dersten arta kalan zamanlarda, Okul tatil olduğunda davar, sığır, koyun otlatırken dağda bayırda devamlı kitap elimde büyük bir şevkle hevesle çalıştım. Adeta kitabı ezberledim.

Sonra sınav belgeleri geldi. Sınav günü geldi çatı. Gittik, Kaza'da bir ortaokulda sınava girdik. Sınav çok güzel geçti. Çıkan bütün soruları rahat bir şekilde cevapladım.

Sınavı kazanmışım amma kazandığıma dair belge **postadaki gecikmeden** dolayı ağustos sonlarına doğru elimize geçti. Okula gittik ki kayıt dönemi çoktan kapanmış. Velhasıl, o kadar heveslenmek, sınavda başarılı olmak ve umutlanmak postadaki gecikmeye kurban oldu. Bundan şunu anladım ki bir şey nasip kısmet olmayınca olmuyor. Ne kadar çabalasan da iş olacağına varıyor. **Kaderde tornacı olmak varmış**. Ben de tornacı oldum, öğretmen olamadım.

Öğretmenlik hayalim suya düşünce bir süre bocala-
 dım. Düşünürken kafamda bir şimşek çaktı '**din hocası**'
 olabilirdim. Nahiyemizde kuran kursu vardı. Üç yıl oku-
 yan, dışardan da ortaokulu bitirip, diyanetin açtığı hoca-
 lık sınavlarına girip hoca (imam) olabiliyordu. Neyse
 eylül ayı gelip çattı. Konuyu babama açmadan babam
 İstanbul'a çalışmaya gitti. Dedeme söyledim. Dedem
 çok sevindi. Beraber gittik kursa kayıt oldum. İki buçuk
 yıl kuran kursuna gittim. Üçüncü yıl mart sonu veya
 nisanın başında annem bronşit hastalığına yakalandı.
 Durumu bayağı ağır idi. Babam annemi aldı, Karabük'e
 hastaneye götürdü. O zaman 16 büyükbaş, 70 küçük-
 baş koyun ve keçimiz vardı. 6 tane yaşları 4 ile 14
 arasında değişen çocuk, dedemle benim başıma kaldı.
 Kursu bırakıp bir ay onlarla ilgilendim. Kursu bir ay gide-
 meyince devamsızlıktan kaydımı silmişler. Mazeretimizi
 becerip anlatamadık. Kursu bitiremediğimizden sertifi-
 kamızı da alamadık. Hocalık (**imamlık**) **sevdası da**
böylece noktalandı.

Nasıl tornacı oldum. Yukarda anlattığım gibi hocalık
 hayalim de bitince yine bir eylül ayı geldi çattı. ***Bu eylül***
aylarının benim hayatımda önemli bir yeri vardır.
Eylül ayında doğmuşum, eylülde öğretmenlik haya-
lim bitmiş, eylülde hocalık hayalim başlamış, eylül-
de tornacı daha doğrusu bir sanatkâr olma düşün-
cesi kafamda belirmiş. 1971 yılı eylül ayında

amcamın hanımı bizim köye geldi. Kafamda bir şimşek
 çaktı. Yengemi ikna edip onunla İstanbul'a gidebilirim,
 bir yolunu bulup bir sanatkârın yanında işe girebilirim
 bir sanat öğrenirim ve hayatım kurtulur diye düşündüm.
 Yengemi ikna ettim, beni yanına aldı. Ver elini İstanbul'a
 geldik.

Amcamlar Göztepe, Çiftelahavuzlar'da oturuyor. Amcam odun satış deposunda çalışıyordu. İki hafta beraber çalışmıştık ki hafta sonunda Pazar günü bizim hemşerilerimizden birinin cenaze merasimine gittik. Orada örnek mahallesinde oturan dayımlarla karşılaştık.

Büyük dayım cenazeden sonra beni alıp evine götürdü. Büyük dayım inşaatçı, **küçük dayım ise Eyüp Demirkapı'da bir torna atölyesinde ustabaşımı**. Rahmetli büyük dayım, küçük dayıma "bu çocuğu al götür, sizin orada çalışsın. Köyde çobanlık yapacağına bir zanaat öğrensın dedi. Küçük dayım da "Ben yarın patronla konuşayım. Şimdi emri vaki olmasın. Patron beni kırmaz, zaten öbür gün alır götürürüm" dedi. Ve öylede oldu.

O başlayış ile 33 yıl tornacılık yaptım. Elimin emeği ile çalıştım, rahat ve huzurlu yaşadım.

Eğer çabalaması idim, herhalde dağ başındaki Güzlük köyünde, imkânsızlıklarla boğuşarak, hayvancılıkla bir ömür sürecektim.

Ne var ki kul ne yaparsa yapsın, kaderde ne varsa oraya doğru yöneliyor. Yeter ki kulun istek ve çabaları ilâhi nizama uygun olsun. Allah c.c. kimsenin emeklerini zayı etmiyor.

İRFAN KÂMİL AKÖREN'in anılarından;

Kurtköy, 1939 doğumlu irfan Kâmil Akören, Cemil oğlu.

İlkokul çağlarımda çobanlığa başladım. **Babam öğretime bir kuzu veriyordu, ben sınıfı geçiyordum.** Böylece ilkokulu bitirdim. Yirmi yaşına kadar çobanlık yaptım. Ömerli barajının olduğu yerde yıllarca koyun otlattım. Esencilerde koyun otlatırken baraj yapımında görevli bir mühendis, burası on, on beş senede dolacak dediğinde, bir sene içinde dolar dedim. Mühendis bana 'git sen koyun otlat' dedi. Ben de, seneye geldiğini göreceksin. O zaman beni anarsın demiştim. Bir sene sonra baraj dolmuştu.

1978 yılında Dayım, lastikçi Suha ve Albay ile dördümüz, Mudarlı'ya ava gittik. Av arkadaşlarıma, ben bu merayı iyi bilmiyorum, beni boş bırakmayın demiştim. O gün saat üç buçuğa kadar hava günlük güneşlikti. Şubat ayıydı. Üç buçuktan sonra hava aniden karardı ve çok şiddetli bir yağış başladı. Öyle bir yağmur ki on beş yirmi adım gidemezsin. Dere bir anda kudurdu. Ben dere yatağına doğru sülünlerin peşine inmiştim. Geriye dönüp dereyi geçebilmek mümkün değil. Rejim yapmak istediğimden yanıma yiyecek olarak sadece iki tane haşlanmış patates almıştım. Sabahtan beri ağzıma bir şey koymadan dolaşıyordum. Tarifi olmayan şiddetli bir yağmura yakalanmıştım. Orada içinde arı kovanlarının bulunduğu boş bir eve sığındım. Ancak yanımda ateş yakabilecek bir şeyim, kibritim yok. Adamakıllı ıslanmıştım. Silahım ve dışı kâğıt olan fişeklerim de ıslanmıştı. Patlamıyorlar. Üzerimde bir gömleğim ve birde av yeleğim vardı.

O yağmurda o fırtınada yanıma kimsenin gelebileceği de yok. Zaten taşan ve coşan derenin geçilebilmesi imkânsız. Ben derenin Ömerli tarafında kaldım. Orda iki dere birleşiyor. Biri şile tarafından geliyor, diğeri Mudarlı tarafından geliyor. Koçullu'dan aşağıya Ömerliye iniyor. Acaba Ömerli'ye ulaşabilir miyim diye düşündüm. Biraz yürüyünce greyderle yeni açılmış ham bir yol gördüm. Düşündüm ki bu yol mutlaka bir yere çıkar. Yolda yürümeye başladım. Yürüdükçe orman sanki büyüdü, yol bir türlü bitmiyor. Sırlı sıklam elbiselerimin içinde soğuktan titreyerek yürüyüp bir dağın dibine kadar geldim. Orda tüm enerjim bitti. Artık adım atacak halim kalmadı. Kendi kendime, İrfan senin ömrün buraya kadarmış dedim. Yolun kaşına suyun üstüne oturdum. Yanımda köpeğim de var. Her yerden sular akıyor. Oturduğum yerden akan sudan içtim. Son bir gayretle tepeye çıkmayı düşündüm. Bir ışık görünürse ne alâ. Tepeye çıkınca bir ışık gördüm. Meğer köy iki veya üç yüz metre ilerdeymiş. İrfan yırtın galiba dedim. Görünen Kömürlük köyü imiş. Seslendim. Yaşlı bir adam kapıya çıktı. Ne oldu oğlum dedi. Amca ben ava gelmiştim. Yolu şaşırđım. Yağmurda yağınca bu tarafa geldim. Burası neresi dedim. Beni alırmısın dedim. Geldi beni aldı evine götürdü. Bana elbise verdi, karnımı doyurdu. Sobasına odun attı. Gürül gürül yanıyor. Isındım ve kendime geldim. Pencereden bakınca sokakta, Kadıköy bahariye takside çalışan bir aracı gördüm. Amca o taksiyi bana çağırđıver dedim. Oğlum o senden Kurtköy'e altı bin lira ister dedi. Almaz benden o kadar, ben de taksiciyim dedim. Çağırđılar, kendimi tanıtınca üç bin beş yüz lirayı alırım dedi. Evin kapısından çıktım ki elim ayağım hiç tutmuyor. Zangır zangır kolum, ayağım sallanıyor.

Sallanmasın diye tutmağa çalışıyorum olmuyor. Evdeki ihtiyar hanım nereli olduğumu sordu. Kurtköy'lüyüm deyince, Kara Mehmet'i tanıyor musun dedi. Eniştemdir, teyzemin kocasıdır dedim. Ben onlarda misafir kalırım dedi ve bana daha çok sarıldı. Kömürlük'te Oruçoğlu'na çıkmışım. Kadın bana iki tane optalidon verdi. Birde parke verdi giydim. Samandıraya gelirken şöfer Samandıra tarafına saptı, Emirli tarafına sapmadı. O anda aklım başıma geldi. Anladım ama sapağı geçti. Neyse ilerden döndük ve Kurtköy'e, evime geldik. Adam da benimle beraber gelmişti. Elbiselerini verdim. Çocuğa üç bin beş yüz yerine dört bin lira verdim. Mustafa Koyuncu'ya benimle beraber gel dedim. Benim kaybolduğumu biliyormuş ama kimseye söylememiş. Arabaya atlayıp Mudarlı'ya gittik. Gece saat bire geliyor. Mudarlı'da arabamla beni bir gördüler, şaşırıldılar. Baktım Suha istifra ediyor. İyice bozulmuş. Minareden anons yapıyorlarmış. O zamanlar cep telefonu yok. Amcam bu çocuk burada kaybolmazdı, siz vurdunuz deyince, Suha ondan bozulmuş. Yürüdüğüm yolları anlatınca, bir insan üç buçuktan bu saate kadar o kadar yolu yürüyemez dediler. **Yaşama ümidimi bitirdiğim, ölümü kabullendiğim andan sonraki yaşamımı ikinci doğum günüm olarak biliyorum.**

Ömrüm hep çok çalışmakla ve bıçak sırtında geçti. Ahir ömrümde Allah c.c. bana nasip etti, hacca gittim. Bana maddi imkânlarda verdi. Emekliyim yıllardır çok huzurluyum. Elhamdülillah Rabbil âlemîn.

Avcı hikâyeleri bitmez. İsterseniz bir iki tanesini anlatayım.

Kurtköy'lü avcı arkadaşlarımızdan Zattar Ali, Kurtköy mezarlığının arka tarafında, yani şimdiki hava alanının orda ava gidiyor. Bir bıldırcın kalkıp geven çalısının içine giriyor. Zattar Ali gevene ateş edince bıldırcını vuracağını bildiğinden gevene ateş ediyor. İçinde tavşan yatıyormuş, bıldırcına atıp tavşanı vuruyor.

Bir gün hayvanlarımı otlatırken, köpekler bir tavşanı kovalayıp önüme getirdiler. Bende silah yoktu. Sopayı tavşana doğru attım. Vuramadım. Köpekler tavşanı yine sıkıştıınca, tavşan kucağıma atlayıp bana sığındı. Tavşanı kucakladım, ancak köpeğin biri aniden kucağımdan tavşanı alıp öldürdü. *Yıllarca av yaptım. Vurdum, kestim, ancak bana sığınan bu hayvanı köpeklerimden koruyamamamın üzüntüsünü hâlâ duyuyorum.*

On üç yaşımdan itibaren avcılık yaptım. Avcılık yapacak gençlerimize, zamanında ve zemininde ava çıkmalarını ve yiyecekleri kadar av yapmalarını, asla gereğinden fazla hayvanı vurmamalarını tavsiye ederim. Av yasaklarına kesinlikle uysunlar. Yoksa yavrulu bir hayvanı vurduktan sonra yıllarla unutamayacakları bir üzüntüye düşmelerini istemem.

İbrahim Yörük, Şaban Çökmez, Zattar Ali Kurtköy'ün meşhur avcılarıydı. Şaban Çökmez son zamanlarında çift görüyormuş. Gördüklerinin ikisine de hızla ateş edip yine de avı vuruyormuş.

Kurtköy, 01.03.2011 İrfan Kâmil Akören

ŞERAFETTİN SÖĞÜTÇÜ'den

1951 Kars doğumluyum. İstanbul'da Pendik'te yaşamaktayım. Uzun yıllardır Pendik'te berberlik yapıyorum. Kırk yıldır berberliğini yaptığım Pendiklilerden nice değerli insanlar bu koltuklarda oturup tıraş oldular. ***Çocukken tıraş ettiğim insanların on beş, yirmi yıl, otuz yıl sonra meslek ve mevki sahibi olduktan sonra beni tekrar ziyaretlerinden büyük mutluluklar tattım. İşte bu meslek de böyle bir şey.***

Bir gün dükkânıma bir adamla karısı beraberce girdiler. Bayan Türkçe olarak "eşimi tıraş eder misin" dedi. Buyurun, elbette deyip adamı koltuğa oturttum. Karısı "bu Türkçe bilmiyor, Almandır" dedi. Kadına sen Türk müsün dedim. "Hayır, ben de Alman'ım dedi. Türkçeyi güzel konuşuyorsunuz dedim. Kadın Almanya'daki Türk komşularından Türkçe öğrenmişmiş. İstanbul'a turist olarak gelmişler. Kocanın saçlarını kısaltayım mı? Dedim. Kısalt dedi.

Saçlarını güzelce tıraş ettim. O yıllarda Almanlarla komşuları Türkler arasında gerginlikler vardı. Bir problem, bir zıtlasma ve kavga gürültü vardı. Adamın kulaklarının içi çok kıllıydı. Bir demir telin ucuna bağlamış olduğum pamuğu ispiroya batırıp yaktım. Sol elimi saçlarına siper ederek kulaklarının içindeki kılları yakmak için alevli pamuğu kısa aralıklarla kılların üzerine değdirmek için sallamak üzereydim ki adam bir şaşırды, kıpkırmızı kesildi. Kendini sıkmağa başladı. Hırçınlaştı. Kulağına alevi bir vurdum. Vuşş dedi. Sus koca oğlan, sus dedim. Karısı katıla katıla gülmeye başladı. Kısa

sürelî birkaç alev savurmamla kulağındaki kılları yakarak temizledim. Saçlarını itina ile taradım, son işlemleri de yaptım. Adam koltuktan kalkarken şaşkın şaşkın bir şeyler söyledi. Karısı tercüme etti. Sana çok teşekkür ediyor ve diyor ki “bu Türk’te akıl çok”. Sadece sende mi akıl olacaktı koca oğlan, dedim. Kadın katıla katıla güldü. Teşekkür ettiler selamlayarak, el sallayarak güle güle gittiler.

Metin bey, arkadaşı Raci isimli bir İngiliz’i bana tıraş getirdi. Raci koltuğa oturur oturmaz gözlerini yumdu ve tıraş bitene kadar hiç açmadı.

Adamın kafatası balıksırtı gibi, tepesi yüksek, kulaklarına doğru üçgen gibi inen bir kafa yapısı var. Sık ve gür saçları fazlaca uzamış. Şu adamın kafasının görüntüsünü düzeltmeliyim diye düşündüm. Evvela kafasının tepesinin yüksek yerine uyarak saçlarını dümdüz kestim. Sonra yanlarını özenle tıraş edip adamın kafasını normal bir insanın görüntüsüne uygun bir hale getirdim. Adamın tıraşını bitirdim. Kaldırıyorken gözlerini açtı. Aynaya bakarken hayretle gözlerini iri iri açıp İngilizce olarak Metin beye, “Metin bu ben miyim galiba ben hayatta ilk defa tıraş oldum” diyormuş.

Neyse, adam İngiltere’ye döndüğünde evinin kapısını çalıyor. Kapıyı açtığında hanımı “Raci bu sen misin” diyor. “Hanım, benim ben” diyor. Ertesi gün işe gidiyor. Arkadaşları şaşkınlıkla sen nerede tıraş oldun diye soruyorlar. Türkiye’de tıraş oldum deyince, hadi be Türkiye’de böyle sanatkârlar da mı varmış diyorlar. Adam arkadaşlarına uyuyun sizi İngiliz salakları. Bak

adamlar nasıl berberlik yapıyorlar demiş. Ertesi yıl aynı adam Metin beyle beraber Türkiye'ye Pendik'e gelmişler. Bana tıraşa geldiklerinde Raci, İngilizce olarak anlatıyor, Metin bey de bana tercüme ediyor ve beraberce gülüşüyorduk.

Tekrar tıraş olurken ve giderken dükkânın ve bizim resimlerimizi çekti. Kapının önüne çıktık. Oradan da resimlerimizi çekti. Bu resimleri ne yapacaksın dediğimde, "İngiltere'deki arkadaşlara göstereceğim. İşte benim berberim bu diyeceğim" dedi.

Bunca yıllık meslek hayatımda gördüm ki, özenle yapılan her iş takdir ediliyor. İşin büyüğü küçüğü yok, sadece hakkıyla yapılanı veya yapılamayanı var. Gençlere tavsiyem ekmek yedikleri işlerini severek yapmalarıdır. Sevgi her şeyi güzelleştirebilir.

Şerafettin Söğütçü, 28 Nisan 2011

Gezilerimize 2009 da katılmaya başlayan hanım efendilerden **Sacide ERŞAHİN**'in hakkımızdaki bir teveccühü, şiirsel duası. Kendisi gezilerimize ikinci defa gelişinde aşağıdaki bu şiirle geldi.

DUACIYIM

Ecrinizi ve feyzinizi arttırsın, Kudret-i İlâhi

Rabbim, sizi öyle gizemli bir şekilde yaratmış ki;

Daima hizmet peşindesiniz, maşallah ne iyi ki,

İnanın hak ediyorsunuz, Hüda'nın izniyle cenneti,

Neden olmasın, o kadar fedakâr ve azimlisiniz ki!

Çok hastalık da, mü'min kulun alâmeti değil mi?

Bir insan eğer olursa; hem adı hem soyadı gibi;

Aman Yarabbi ne güzel; fitrata öyle uygun ki!

Böyle ne hoş; kişiye "ismiyle müsemâmâ" denilmesi,

Allah nazardan korur İnşaallah, sizi ve ailenizi!

Cihan ve ahiret saadeti versin Mevlâ, dilerim ki;

Azimüşşan şifa versin her daim, en içten temenni,

Ne lütuf ki tanıdım, böyle ilim ve irfan sahibini!

09.11.09 Sacide ERŞAHİN

(Bir Garip)

Ben **ALİ EKŞİ**, Ocak 1970 de Rize, İkizdere Bayır köyünde dünyaya geldim. Ortaokula İkizdere'de başlamıştım. Okumaya pek istekli görünmüyordum. İlkokul arkadaşlarım İstanbul'a gurbete gidip köylerine ailelerine babalarına parayla döndüklerinde onları kıskanıyordum.

Lise yıllarımda bir vesile ile Almanya'da yaşayan bir papazla tanıştım. Onunla mektuplaşıyordum. Sözde çocuksu bilgilerimle onu alt etmeye çalışıyordum. Bu mektuplaşma lise yılları bitinceye kadar devam etmişti.

1987 de lise biter bitmez kendimi İstanbul'a attım. Tek hayâlîm annemi ve babamı o köy yaşantısından ve zahmetinden kurtarmaktı. Bir çanta dolusu papaza ait mektuplar yanımdaydı. İş hayatına atıldım. Çok çalışmam gerekiyordu. Papazın mektuplarını din kültürü yüksek olan birisine papazla yazışmak istediği için verdim. Papazla artık irtibatım kalmamıştı.

1989 yılında hayalim gerçekleşiyordu. Annemi ve babamı yanıma almıştım. Bunu yapmak bana müthiş bir haz veriyordu. İnşaat işleri ile uğraşıyordum. 1998 de geçirdiğim bir trafik kazasıyla bazı sağlık problemlerim yüzünden esnaf olmak zorunda kalmıştım. *Bu aşamada dinimi araştırma konusunda çok fırsatım olmuştu. Kendimi kur'an-ı Kerîm-i araştırmaya vermiştim. Hiç duymadığım veya yanlış bildiğim şeyleri öğreniyordum. Sanki farklı bir dünyanın içine girmiştim. Bu araştırmalarımın bazı bölümleri sizlerle paylaşmak istiyorum. **Öncelikle kur'an-ı kerîm-i tanımak açısından birkaç ayet yazmak istiyorum.***

YUSUF 2) Muhakkak ki biz onu anlayasınız diye Arapça bir kitap olarak indirdik.

Bu ayetle kendime bir yol tutmuştum. Kur'an sadece Araplar için mi inmişti? Hayır. Bizlerse anlayamıyorduk. Kur'an bütün insanlara indiğine göre onu anlayacağımız bir dilden okumamız gerekiyordu. Kur'anı okumak sünnet dinlemek farz deniyordu. Anlamadığımız bir şeyi nasıl dinlemiş oluyorduk? Artık karar vermiştim, bol bol meal okuyacaktım. Allah anlayasınız diye buyuruyordu. Bizler de anlayabilmek için mealleri okumalı idik.

HİCR 9) Hiç şüphe yok ki Kur'anı Biz indirdik. Elbette onu biz koruyacağız.

Bu ayet Kur'an-ı kerîme tam anlamı ile teslim olmamız gerektiğini ifade ediyordu. Kimsenin onun bir harfini değiştirmeye gücü yetmeyeceğinin ifadesiydi. Artık kendime bir yol haritası çizmiştim. Kur'an-ı kerimin emirlerine evet, reddettiklerine hayır diyecektim.

NEML 1-2) Tâ. Sîn. Bunlar sana, kur'anın ve apaçık bir kitabın ayetleridir. İman eden müminler için hidayet rehberi ve müjdeci olmak üzere.

Evet, hayat rehberimi ve nereden öğüt alacağımı, tartışmaya veya çelişkiye düştüğümde kime danışacağımı bulmuştum. Allah'ım sana sonsuz şükürler, hamd-ü senalar olsun.

Çevremdekilere baktığımda bir sorun vardı. Kur'an-ı kerîmden kimse öğüt almıyordu. Cenazeler ve Mevlitler-

de okunuyordu. Okudukça da gözyaşları ve ağlamalar yükseliyordu. Hafızın güzel sesine veya cenazenin hüznüne... İnsanlar anlamadığı bir dilde okunan Kur'an için niçin gözyaşı döküyorlardı. Ben de hüzünleniyordum ama bunun bir sebebi olmalıydı. Kur'an-ı kerîm neden duvarlarda asılır da sadece cenazelerde ve mevlitlerde aşağı inerdi? Bunu içime sindiremiyordum. Sonunda aradığım cevabı buldum. Kur'an başka, bizim bildiğimiz din ise başkaydı.

YÂ SÎN 70) Diri olanları uyarmak ve kâfirlere azap sözünün hak olması içindir.

Bu ayetleri okuyunca şok olmuşum. Allah c.c. çok açık bir şekilde Kur'an-ı kerîmi cenaze ve mevlitlerde değil, yaşayanlar için eğitici ve yol gösterici olarak gönderdiğini beyan ediyordu. Doğruyu görmenin mutluluğu ile Rabbime şükrediyorum. Elhamdulillah.

Bu kısa yazımla istedim ki gaflet uykusu ile ömürlerini israf etmekte olan Müslüman kardeşlerim kendilerini artık uyandırsınlar. Kendilerini uyutanları da iyi tanınsınlar. Kurtköy, 23 Nisan 2011 Ali Ekşi (bakkal)

<Not. Ali Ekşi kardeşimiz çok uzun bir yazı kaleme almış. Belli ki çok dolu. Onun cümle yapısını da değiştirmeden ilk bölümünü bu kitabıma alabiliyorum. Sanıyorum ki yakın bir gelecekte bilgi birikimlerini kitap olarak basmayı deneyecektir. Allah c.c. muvaffak etsin. Erdinç Babacan>

NECATİ MORKOÇ'un anılarından

1948 yılında Ardahan'ın Çataldere köyünde doğdum. 1960 yılında on iki yaşında terzilik mesleğine başladım. Sekiz yıl İstanbul Mecidiyeköy'de ve iki yıl da askerlikte devam ederek çıraklığımı tamamladım. Ankara Etimesğüt tank taburunda askerlik eğitimini aldım. Edirne Keşan'da ki kıtamda şoför eğitimini aldım. Mesleğimi askerlikte de yaptım. 20 ay sonra 1970 yılında terhis oldum.

Ardahan'a gidip işyerimi açtım. Güzel güzel elbiseler dikerek müşterilerimi giydirebilmek benim idealimdi. O heyecan ile çalıştım. Elbise insanı gösterir. **Bir terzinin diktiği elbiseyi toplumun içinde, müşterisinin sırtında yakışmış bir şekilde görmesi, yaptığı işten aldığı esas ücretidir diye düşünüyordum.** Ailemin ve kardeşlerimin de yardımı ile on dört yıl Ardahan'da çalıştım.

1977 yılında büyüklerim, kardeşlerim ve yakınlarım İstanbul Kurtköy'e göç ettiler. Ardahan da kendimi çok yalnız hissetmeye başladım. Ben de Kasım 1985 de Kurtköy'e gelip halen devam ettiğim terzilik mesleğini yapmağa başladım.

Çocuk yaşımdan beri mesleğimin dışında bir aktivitem olamamıştı. Evden dükkâna, dükkândan eve olarak hayatım monotonluk içinde geçiyordu. Cami cemaatinden saygı duyduğum çok değerli ağabeyim Hacı Erdiñç Babacan'ın ön ayak olduğu; Tarihi, Turistik, Müze, Şehir gezileri, camiler, köprüler ve benzeri yerlerle, şehitlikler, sahabeler ve evliyalari içeren gezilerine katıldım.

Evvelâ İstanbul'u yeniden tanıdım.

Sonra Çanakkale savaşlarının olduğu bölgeleri ve şehitlikleri savaşların sebep ve sonuçları hakkında da bilgilenerek gezdik. Gerektiğinde otobüsümüze rehber aldık.

Esasında her gittiğimiz yer hakkında Erdinç ağabey otobüsün mikrofonlarından bize saatlerce bilgiler veriyordu.

Konya'da Hz. Mevlâna'yı, oradaki diğer velileri ziyaret ettik. 1220 yılında yapılmış olan Alâeddin camiinde namaz kıldık. Nasreddin Hocayı da ziyaret ettik. Yolumuzun üstündeki şehirlerde (bire saat gibi) dolaştık.

Safranbolu'yu ziyaret ederek Kastamonu'ya geçtik. Mehmet Akif Ersoy'un da vaaz verdiği Nasrullah camiini, Şeyh Şaban-ı vefî Hz. ve diğerlerini ziyaret ettik. Aşıklı Sultan, Yanık evliyâyı ziyaret ettiğimde, yanmış ayağının bozulmadan mezarının dışında duran kısmını gördüm. Hikâyesini dinledim ve bu gördüklerimden çok etkilendim.

Ayrıca pek çok yere gittik. Piknik yaptık. Beraber olup kaynaştık. Birbirimize olan saygımız, sevgimiz ve arkadaşlığımız arttı. Tuttuğumuz otobüsün şoförüne verilecek parayı istisnasız hepimiz bölüştük. Amatör olarak bu gezilerimizi tertipleleyen ağabeyimize teşekkürler ederim.

30.4.2011 Hacı Necati Morkoç

"Trabzon Yavuz Selim tribünlerde ekmeek arası domates yiyen çocuklara"

EKMEK ARASI DOMATES

Cılız ve hastalıklı ayaklarımın bin bir meşakkatle taşıdığı bedenim her gün Trabzon Kaymaklı Mahallesi ile Kavakmeydanı arasındaki yolu mekik dokudu üç yıl boyunca. Bu seyrü seferimde okumanın ne menem bir şey olduğunu, o yıllarda pek anlamasam da şimdi maziye baktığımda aslında bir sihirbazlık sanatı işlediğimin yeni yeni farkına varmaktayım.

Sepet hamallığı yapan babamdan harçlık almak beni utandırdığından, buna hakkım olmadığını düşünüyorum ve bu yüzden de tabana kuvvet diyordum. Mesafeler uzadıkça aslında hedeflerim büyüyordu beynimde. Ve ben okumak adına çektiğim bu meşakkatten asla gocunmuyordum.

Ortaokulu iftiharla geçmeme rağmen hayatta yaptığım en büyük hatalardan biri olarak Trabzon Endüstri Meslek Lisesi Motor Bölümü öğrencisiydim maalesef. Yürüdüğüm kilometrelerce yol, bir türlü sevmediğim günlük on ders ve sevmediğim bir bölümde okumanın verdiği ıstırap. Gene de okumaktan başka çaremizin olmadığını düşündükçe ha gayret diyordum.

Öğle tatilinde Yavuz Selim Sahası'nın karşısındaki küçük bakkaliyeden çeyrek ekmeği alıp, bütçemize göre küçük boy bir domatesi dilimlerden içine boy boy. Üstüne de tuzu ektik mi bizim öğle yemeği hazır. Ve genelde

sınıf arkadaşım Gümüşhaneli Hacı Ali'yle arkadaşlık ederdim. Mütevazı yemeğimizi bir gazete kâğıdı arasına koyup Yavuz Selim'in taş tribünlerinde yerimizi almak için acele ederdik. Amatör maçlar oynanırdı bu toprak sahada. Ben mahallemizin takımı Gençlerbirliği'ni tutardım.

Taş tribünlerde yerimizi almıştık. Sahada tesadüfe bakın ki Gençlerbirliği ile Ormanspor'un maçı oynanmaktaydı. Elimde çeyrek ekmek arasında dilimlenmiş ufacık bir domates dişlerimin vuslatına yetecek miydi bilinmez, yemeğim hemen tükenmesin diye yavaş yavaş yemeye başladım. İlk ısırışta küçücük bir lokma doldurmuştu ağzımı. Tam doyayım diye iyice çiğnerdim lokmamı. İyice tadını alırdım ekmekle domatesin, ve yutmazdım hemen, bir süre gezdirir, istemeye istemeye yutardım lokmalarımı. Ah yoksulluk senin gözün kör olsun emi. Tam ikinci lokmam için hamle yapacağım esnada önümden geçmekte olan iyi giyimli iki adamın istemeden de olsa kendi aralarındaki konuşmalarına şahit oldum. Biri diğerine benim elimdeki ekmek arası domatesi göstererek;

“Bak şu şerefsiz köftecinin yaptığına, bize domates kalmadı demişti, ama bak bunlarınkinde domates var, hem de kaç tane.

O an yıkıldığımı ve kaynar suların minik bedenimden aşağı döküldüğünü hissettim. Yediğim ikinci lokma adeta orta yerinde takıldı durdu boğazımın. Ne ileri nede geri alabiliyordum artık. Gözlerim dumanlandı birden. Yaş yumruk yumruk olmuş, yapışmış kalmıştı kirpiklerime. Ha fırladı, ha fırlayacak. Yanındaki beyefendi bende ki hali görünce fark etti durumu ve yanındakine “sus” işareti yaparak kulağına sessizce;

“Ya, onlar sadece domates yiyor, baksana” dedi ve çekildiler önümüzden.

Gözlerimdeki yaşlar artık fışkırmıştı dehlizinden. Ve adeta birer yağmur damlası gibi aktı ekmek arası domatesin üstüne. Yerimden usulca kalkarak arka tarafa geçtim ve yoksulluğuma ağladım, ağladım.

Ve yıllar yılları kovaladı. Kaç takvim yaprağı kopardığımı bile unuttum zamandan. Üstüme sülük gibi yapışan yoksulluğumdan okuyarak kurtuldum. Ve şimdi zaman buldukça gitmeye çalışırım Yavuz Selim tribünlerine. Orada ekmek arası domates yiyen çocukları gördükçe yüreğimin taa derinlerinde bir yetim çocuğun gizli gizli, hıçkırma hıçkırma ağladığını duyar gibi olurum.

İsmail HAYAL

Araştırmacı Yazar

GÜMÜŞHANE

REŞAT MORKOÇ' UN ANILARINDAN

1950 yılında Ardahan'ın merkeze bağlı Çataldere köyünde doğdum. 14 yaşında iken İstanbul'a çalışmak için geldim ve boyacı çıraklığına başladım. Bu iş benim mesleğim oldu. Mesleğimi severek icra ettim. Yurt dışında ve Yurdumuzun çeşitli yerlerinde çalıştım. Yurtdışında çeşitli yerlerde çalışmama rağmen ülkemde bulduğum huzuru oralarda bulamadım. Libya'nın Raslanov şehrinde bir sene kaldım. Irak'ta 6 ay kadar çalıştım. Almanya ve Hollanda'ya ziyaret amaçlı gittim. Ülkemin dışında bana en fazla huzuru veren ve beni kendine sürekli bağlayan yerler ise Mekke ve Medine oldu.

Yurt dışında çalışırken beni rahatsız eden bazı durumlar oldu. Onlardan en önemlisi şuydu; Yurt dışına çoluğunun çocuğunun rızkını temin etmek için çıkan insanlarımızın bazıları, oralarda bulunuş amaçlarını unutup, dengeşizce millî ve manevî değerlerimizden uzaklaşıyorlardı. Türk ve Müslüman insanına yakışmayan hareketler sergiliyorlardı. Bu hareketleriyle yalnızca kendilerini değil, Müslüman Türk halkını da kötü bir vaziyete düşürüyorlardı.

Erdinç Ağabey'in vesilesiyle gençlere birkaç tavsiyede bulunmak isterim. Öncelikle her genç bilmelidir ki yaptıkları her yanlış hareket sadece kendilerini değil, en başta ailelerini daha sonra milletlerini zor durumlara sokar. Bunun için yapılan her hareketi düşünmeli ve bilinçli hareket etmelidirler. **Gençlere diğer tavsiyem de şu: Yoksulluktan ve cahillikten sakınmaları. Bu nasıl olur diye düşünülürse; çok çalışarak yoksulluktan, azmedip araştırarak cahillikten kurtulabilirler.**

Yazıma son verirken bir hakkı yerine teslim etmem gerekir. Yaklaşık on yıldır tanıdığım Hacı Erdiñç Ağabeyin düzenlemiş olduğu birçok gezilere katıldım. Bu geziler bizim manevî dünyamızda güzel ve derin izler bıraktı. Hacı Erdiñç ağabeyin dini ve milleti için yaptığı bu manevî hizmetlerden dolayı kendisine sonsuz teşekkürlerimi sunuyor, saygılarımı iletiyorum.

Reşat Morkoç 10.10.2011 Kurtköy

Rizeli, rahmetli **İBRAHİM EKŞİ** Ağabeyin bir anısı

1950 veya 1951 yıllarında olmalı, İspir'in köyündeki bir akrabamız basit bir suçtan mahkemeye verilmiş. Duruşma günü olabildiğince temiz giyinip, mahkemeye gitmiş. O yıllarda kasabalarda mahkemelerin iş yükleri çok hafifmiş. Kasabanın yöneticileri, kaymakamı vs, vakit geçirmek için duruşmalara giderlermiş.

Hâkim duruşmayı başlatmış. Sanığa "anlat bakalım" demiş. Sanık mahalli üslûbunu en iyi şekilde kullanarak kendine göre nâzikçe anlatmağa başlamış.

"Hâkim bey, sen büyük bir gatirsin. Bizde senin guyruğunun altındaki sineklerden bir sinegiz. Sen guyrugini sallırsen biz nefes alıyırık. Sen guyrugini kapatırsen biz boğulırık." Der demez hâkim celâlleniyor. "Çık dışarı, defol" diye bağılıyor ve bizimki salondan atılıyor.

Kaymakam bey hâkime dönüyor. “Yahu, ne güzel eğleniyorduk. O zavallı hakaret için böyle konuşmuyordu ki. Şunu bir daha çağır. Tekrar anlatsın. Biraz neşelenelim” deyince, hâkim mübaşire adamı içeri almasını söylüyor.

Adam tekrar salona alındığında hâkim bey gayet yumuşak bir sesle, “Temin söylediklerini tam anlayamadık. Şunları güzel güzel bir daha anlatsana” deyince;

Adam hiddetli bir şekilde “güzel güzel demeğe komayısın ki, it gibi daliyisin adamın yüzüne” diyor. Bu sefer Kaymakam Bey, Savcı bey, Hâkim bey ve diğerleri basıyorlar kahkahayı.

(2002 yılı) İbrahim EKŞİ

Rahmetli HÜSEYİN Amca'dan bir anı

İstanbul'un meşhur kapalı çarşısının Beyazıt girişinden başlayıp, dışçı mektebinin arkasından, İstanbul Üniversitesinin duvarının dibine doğru devam eden yoldaki dükkânlarda genellikle 1960 yılına kadar eski ve yeni bakır eşyalar, tencereler vs satılmaktaydı. Müşteri bir dükkâna yanaşır ve beğendiği bir parçanın fiyatını sorar. Satıcı pazarlık payı için biraz yüksek fiyat söyler. Alıcı çok az bir fiyat teklif eder. Satıcı olmaz der. Alıcı biraz uzaklaşınca satıcı müşteriyi geri çağırır ve biraz daha indirim yapar. Alıcı indirimi beğenmez, biraz fazla uzaklaşırken satıcı alıcıyı tekrar çağırırdı.

Hüseyin amca alıcıya sanki ismiyle seslenirdi.

- “Abdullah Efendi gel. Ben seni kırmayacağım, sen yabancı değilsin.” Müşteri döner bakar;
- “Sen beni benzettin, ben Abdullah değilim” deyince Hüseyin amca;
- “Gel be Abdullah. Gel seni kırmayacağım, anlaşalım” der. Müşteri dükkâna tekrar geldiğinde;
- “Beni benzettin, Ben Abdullah değilim.” Deyince Hüseyin amca;
- “Hepimiz Abdullah’ız. Allahın kuluyuz. Abdullah olmayanın ne değeri olur ki” diyerek, müşteriye hem dini tebliğini yapar, hem de malı uygun bir fiyatla satmayı becerirdi.

Hüseyin amca duruma göre bazen Şâkir Efendi diye seslenirdi. Aynı sahneler yaşanırken “Şükrü olmayan adam hain ve aşağılık adamdır. Elhamdülillah diyerek hepimiz elbette şükrederiz. Şükredenlere de şâkir denir” derdi.

Sokaktaki rakip dükkân sahipleri, Hüseyin amca'nın isimleri ile çağırıldığı müşterilerini ayartmış olmamak için karışmazlardı.

Allah rahmet eylesin.

GENÇ KIZIN UYANDIRAN ÇIĞLIĞI

Sene 1986 olmalı. Malzeme almak için yeni açılan bir dükkâna girdiğimde, temiz yüzlü ve olgun bir esnafla karşılaştım. Alışverişe gittiğimde konuşuyorduk. Ordu-dan emekli olunca ticaret yapmağa karar vermiş. Dükkâ-nında müşteri beklerken zamanını İslâmi kitaplar okuyarak değerlendirdiği dikkatimi çekti. Namazlarını tam kılı-yormuş. Merak ederek sordum; ne zamandan beri uygu-layabiliyorsun? “Anlatayım Erdinç Bey” dedi ve hikâye-sini söyle anlattı.

Emekli olduktan birkaç ay sonra, benimle beraber emekli olan bir devre arkadaşım bizi akşam yemeğine evine çağırdı. Ailece gittik. Çağırıldığı bir başka arkada-şımız da hanımı ve kayınvalidesi ile davete gelmişler. Yemeğimizi yedik. Arkadaşın kayınvalidesi, bir seccade verinde namazımı kılayım dedi. ***O anda ev sahibinin 14 yaşındaki kızı “Allah’ım, bizim evde de ilk defa bir namaz kılınacak” diye bir çığlık attı.*** Bir seccade bulup getirdi. Seccadeyi elinde tutuyor, nasıl sereceğim diye soruyordu. Hiç birimiz kıblenin ne yönde olduğunu bilmi-yorduk. Yaşlı kadın güneşin hangi istikametten doğup, ne taraftan battığını sordu. Seccadesini tespit ettiği yöne doğru serdi. Ve namazını kıldı.

Evimize döndüğümde eşime sordum, hanım, bizim evde kible ne tarafta. “Ne bileyim efendi. Hiç lâzım olmadı ki” dediğinde, genç kızın çıığı sanki o anda daha da şiddetli olarak kulaklarımı patlatıyordu. Kendi kendime, eyvah diyordum. Birisi bana gâvursun dese hakaret kabul eder, gücümün yettiğince onu hırpalardım.

Peki, ben Müslüman isem kıbleyi neden bilmiyorum. Neden ömrümde hiç namaz kılmadım. Neden namaz dualarını ve namaz kılmayı hiç bilmiyorum. Neden bizim evde de hiç namaz kılınmadı diye beynim zonklamaya başladı. 45 yaşına kadar öğrenemediğim namaz dualarını ve namaz kılmayı kime sorabilirdim. Yıllar yılı düşman olarak bize tanıtılan, gerici yayınları satan dükkânlara mı girip bir şeyler soracaktım. Aptes almayı bilmiyordum. Camiye nasıl girebilecektim. Yıllar yılı küçümselediğim imamlardan nasıl yardım isteyecektim. Gururum ne olacaktı. **Kızın çılgılığı bir aydır her an beynimde patlıyordu.**

Bu hallerde kimseye henüz hiçbir şey söyleyemeden, yollarda sarhoş gibi dolaşırken, tanımadığım bir yaşlı adam omzuma dokundu. Selam verdi ve “yarın sabah saat 5 de tiren istasyonuna gel seni bekliyorum” dedi ve yanımdan ayrıldı. Adama hiçbir şey sormadım ve itiraz da edemedim. Sabahleyin buluştuk. Tirene bindik. Bana evvelâ besmeleyi öğretti. Gerekli bilgileri öğretmeye başladı. Benim sorama gerek kalmadan beni yetiştiriyordu. Sabah namazını Erenköy Zihni Paşa camiinde kılıyorduk. Sonra Ben, tirenle yalnız başıma dönüyordum. Altı ay her gün aynı şekilde buluştuk. Kendisine kim olduğunu, benim böyle bir ihtiyacım olduğunu nereden öğrendiğini sormağa bir türlü cesaret edemedim. Bir gün Bana “Artık yeteri kadar öğrendin. Bundan sonrasına kendin çalışabilirsin” dediğinde, o buluşmamızın son görüşmemiz olduğunu anlayamamıştım. Artık tiren istasyonuna gelmiyordu. Uzun zaman Zihni Paşa camiinde onu boşuna aradım.

O günlerden sonra dinimin emirlerini büyük bir dikkatle yerine getirmekteyim. Rabbim Hacca gitmeyi de

nasip etti. Evlâtlarımı iyi birer mümin olarak yetiştirmeyi başardım.

O genç kızın çığlığını namazsız ailelerin duyabilmelerini ne kadar candan arzu ettiğimi bir bilseniz! Bir çığlıkla, fırtınalı denizlerde dalgalarla boğuşup durmaktayken, sebeplere sarılınca, çok güvenli bir limana girilebildiğini gördüm. Yeter ki ihlâsla, samimiyetle kul istesin.

(İsim; Pendik'li bir kardeşiniz)

HAMZA ALTAY HOCAMIZIN ANILARINDAN

Ben **Hamza Altay** 1943 yılında, Konya Beyşehir, Büyük Suludere köyünde doğdum. İlk orta ve yüksek tahsilimi İzmir'de tamamladım. İzmir ilâhiyat mezunuyum. Pendik imam hatip lisesinde meslek dersleri öğretmeni olarak 25 yıl bilfiil çalıştıktan sonra 2000 yılında emekli oldum. Allah cc insanların niyetleri ne ise, ne arzu ediyorsa onu zaman içersinde peyderpey takdir edip verdiğini zaman içersinde anladım. Hayatımın bazı bölümlerinden bazı anektotları arz etmek istiyorum. Bir gün arkadaşlarımızla konuşurken şöyle bir olayın anlatımına tanık olmuşum;

Allah dostlarından, **büyük mürşit Hasan-ı Harkani** hazretleri hayatı boyunca yanına gelenleri irşat eder. Ölünce, sağlığında görev yaptığı mesçitin yanında bir türbeye defnedilir.

Hocaların maaşlarını halkın verdiği dönemlerde, görevlendirilmiş olan bir hoca efendi görevini aksatır, göreve gelmez, zaman zaman gelir, zaman zaman gelmez. Halkın antipatisini cezp eder. Halk da hoca efendinin maaşında, ücretinde kesinti yapar. Hoca efendi halka kin bağlar. Hasan-ı Harkani hazretlerinin türbesine gidip, Allahın, ücretlerinden kesinti yapanları kahretmesi için “Ya Kahhar” diye tespih çekmeye başlar. Epeyce bir miktar çektikten, beddua ettikten sonra, Hasan-ı Harkani hazretleri sanki bütün haşmeti ile sandukasının başında belirir. Dirilmiş bir vaziyette öyle bir tokat aşk eder ki; imamın dili tutulur, yere düşer bayılır. İki gün bütün halk hoca efendiyi ararlar bulamazlar. Nihayet türbe akıllarına gelir. Türbeyi açarlar ki hoca oradadır. Dili tutulmuş, kekelemektedir. Zorla da olsa durumunu anlatır. Hoca efendi böylece yaptığı hatayı, okkalı bir tokat yiyerek anlamıştır.

Bu olaydan bizim anlamamız gereken nokta şudur. İnsan lâıyk olduğu şeyi istemelidir. Hak etmediği şeyi istememelidir. Çalışan insan çalıştığı kadar ücret talebinde bulunmalıdır. Fazlasını isterken de zulme kaçarsa, başkalarının hukukuna tecavüze kalkarsa, yapacağı dualar geçersiz olur ve kendisi de hem dünyada, hem ukbada huzursuz olur. Pek çok yerde bunun kötü örnekleri ile karşı karşıya geliyoruz. Beceriksiz ve yeteri kadar kabiliyeti olmayan insanlar, araya birilerini koyarak bazı mevkilere gelmek istiyorlar. Sonra hem kendileri hem de aileleri huzursuz oluyorlar. Cemiyet huzursuz oluyor. Allah cc insanların rızklarını ezelde tayin etmiştir. Ecel nasıl herkesi takip ediyorsa rızkları da aynen onları takip etmektedir. Yüce kitabımızda bu husus açıkça belirtilmek

tedir. Bir insanın eceli gelmemişse rızkı kesilmemektedir. Öyleyse herkesin helal dairesi içinde, meşru yünden rızkını araması lazımdır. Aksi halde hem dünyada hem de ukbada kaybedenlerden olur.

Yaşanmış bir başka olayı da anlatalım. Bir kızın **nikâhını kıymak** için bir hoca efendiyi çağırırlar. Hoca efendi tövbe istiğfar getirir. Damat ve gelin adayına sorar. **“İman’ın şartı kaçtır, İslâm’ın şartı kaçtır”**. Damat adayı, **“annem üç diyordu galiba der!”** Kıza döner, **“kızım bir kelime-i şahadet getir”** der. Kız mutfaktaki annesine seslenir; **“Anne, kelime-i şahadeti buraya getir.”** Annesi içerden seslenir, **“kızım burada bir şey yok, sen nereye koydunsa gel al.”**

Anlaşıyor ki bu aile ömründe kelime-i şahadetle tanışmamış bir Müslüman aileymiş! Bu aile ve benzeri pek çok aile dininden, diyanetinden habersiz yaşamaktadırlar. Bunların veballeri, önce ebeveynlerin, sonra hocaların, sonra buldukları muhitin olacaktır. Kendimizi ve ailemizi korumak görevimizdir. Dilimizin döndüğü kadar, gücümüzün yettiği kadar etrafımızdaki insanlara, hakkı, doğruyu anlatmak durumundayız. Bilmiyorsak öğrenmek durumundayız. Öğrenmek için zaman ayırmalıyız. Zaman devamlı vardır. **Büyük müçtehitlerden Hasan-ı Basri Hz müslüman için zaman üçtür. 1- Geçmiş zamanki elden çıkmıştır. 2- Gelecek zamanki geleceği belli değildir. 3- İçinde bulunduğun zaman ki o senindir diyor.** Dünyevi ve uhrevi meseleler, içinde bulunduğun zamanda halledilir. Huzur içinde bir hayat böyle sağlanır. Biz beşer olarak Allah’ın kullarıyız. Bize kulluk görevi verdi. İnsanlara ve cinlere böyle hitap etti.

Allah'a kul olmanın yolu bellidir. Kâinatın efendisi bu yolu çizmiştir. Hayatında bu yolu sürdürmüş ve yaşamıştır. Dinimiz tamamlanmıştır. İslam'dan başka bir din Allah katında geçerli değildir.

Yüce peygamberimizin huzuruna bir zat geliyor ve “ya Resul Allah bana nasihat et” diyor. O da diyor ki: “Namaz kılar mısın? Kılarım. Oruç tutar mısın? Tutarım. Zekât verir misin? Veririm. Hacca gider misin? Giderim.” Bunları yaptığın takdirde cennete gidersin diyor. Adam huzurdan ayrılırken geri dönüyor ve diyor ki: “Ya Resul Allah, bundan ne fazlasını, ne de eksikliğini yaparım.” Peygamber efendimiz tebessüm ediyor. “Cennetlik birini görmek isteyen bu adama baksın” diyor.

Allahın bizlerden istediği budur. Hiçbir kimsenin dine yeni bir şey ilâve etmeye veya çıkarmaya yetkisi ve hakkı yoktur. Her şey kayıt altına alınmıştır. Kur'anın hükümleri kıyamete kadar geçerlidir. Uyanlar Allah'ın izniyle sonsuz nimetlerle mükâfatlandırılacakları cennetlere girecekler, Cemalullahı da görebileceklerdir. Allah bizlere Kur'ana, sünnete uyarak yaşamayı nasip etsin. Rızâ olduğu kullar zümresine katsın. Âmin.

Hamza Altay

ÖNYARGIMA PATLATILAN BİR OSMANLI TOKADI

Yıllardır duyduğumuz bazı konuları, hiç incelemeden doğru kabul etmişiz. Bu hallerin çeşitli açıklamaları olabilir. Kendimizi haklı da çıkarabiliriz. Ta ki tam zamanında gelen bir Osmanlı tokadını yiyene kadar acaba neden beynimizi kullanmayı akıl edemiyoruz?

1982 yılında, İstanbul'a oğlunu ziyarete gelen bir alevi dedesi, kendisini arabamla Eyüp Sultan'a götürmemi benden istemişti. Memnuniyetle kabul ettim. O yıllarda İstanbul, Erenköy'de oturuyordum. Kendisini gidip aldım. Boğaz köprüsünden geçtim. Çağlayana yaklaşıırken, Dolapdere – Kasımpaşa yoluna girmemi ve oradaki velilerden <Hasan Hüsameddin Uşaki hz.den> başlamanızı söyledi. Ben nerede olduklarını bilmiyorum deyince, sen gir ben sana gösteririm dedi. Birkaç kabri ziyaret ettik. El açıp dualarımızı ettik. Şimdi Eyüp'e geçelim dedi.

Eyüp Sultan'a geldik. Tuvaletlere girdi. Şadırvanda beraberce aptes aldık. Kaşgârlılar camiine çıktık. Ordaki yatırlara dualarımızı yaptık. Aşağıya doğru inerken yol üstündeki birçok kabrin önünde durup dua ettik. Eyüp Sultan hazretlerine indik. Türbeyi ziyaret ettik. Orada Yâ Sîn okudu. Türbeden çıkarken öğlen ezanı okunmaya başlamıştı. Beraberce camiye girip namazımızı kıldık.

Camiden çıktığımızda çok şaşırılmış bir halde idim. O güne kadar alevi kardeşlerimizin namaz kılmadıklarını sanıyordum.

Şaşkınlığımı yüzümden anlamış olacak ki bana dönüp **“çok mu şaşırдың”** dedi.

Evet, dedim. Amca, **benim bildiğim aleviler namaz kılmazlar, siz ise namaz kıldınız.**

Oğlum; **“Sünnilerin hepsi namazlarını kılıyorlar mı?”** demez mi?

Bu cevap ile suratıma sanki kuvvetli bir tokat atılmıştı. Artık iyice bilmediğim, incelemediğim konularda zan üzerine hiçbir konuda hüküm vermemek gerektiğini iyice anlamıştım. Bu söz kulağıma küpe oldu. E. B.

Apt. daire komşumuz, MUSTAFA KAYA'dan fıkralar

Ben Mustafa Kaya. Erzurum, Karayazı 1948 doğumluyum. Dinlediğim hoşuma giden fıkralardan, sizlere anı olarak birkaç tanesini sunmak istiyorum.

Askerde Temele komutanı soruyor. “Temel, İslâm’ın şartı kaçtır?”

“Kırktır komutanım” deyince, komutanı basıyor Temel'e dayağı.

Odadan dışarı çıktığında Dursun ona soruyor. Ne oldu sana Temel?

“Komutanım bana İslam’ın şartı kaçtır diye sordu. Kırk dedim. Bastı bana dayağı” diyor.

Ulan sen deli misin, içeri gir özür dile, komutanın eliniöp. İslâm’ın şartı beştir de deyince;

Temel yüksek sesle seslenir;

“Arkadaş sen manyak mısın? Kırkı kabul etmiyor, beşi nasıl kabul edecek!”

*

Savaşta komutan erlere, bir düşmanı öldürüp getirene 10 dolar vereceğiz diyor. Temel bir hafta ortadan kayboluyor. Bir hafta sonra bir kamyon dolusu cesetle geliyor. Komutanı, Temel seni alından öperim, ancak bizim devletin vaziyeti belli. Gel bunları sekiz dolardan sayalım deyince;

Temel kızıyor. **Komutanım, vallahi olmaz, sekize ben kendim almışım.**

*

Temel pilot ehliyeti almış. Kaptan pilot olarak İlk defa Paris’e gidiyor. Paris hava alanına yaklaşınca kule ile irtibat kurmuş, iniş izni istemiş. Kule Temele şu anda tam nerede olduğunu sorunca Temel, “ulan ne soruyorsun, uçağın en önündeki pilot koltuğunda oturuyorum” demiş.

Mustafa Kaya

**Ben AHMET YILDIZ, Pendik- Kurtköy 1954
doğumluyum. Yaşadığım KURTKÖY'ÜN TARİHÇESİ
hakkında derlediğim bilgileri sizlere sunmak
istedim.**

Osmanlı imparatorluğu, 1299 yılında Söğüt'te kurulmasından 28 yıl sonra Kocaeli yarımadasında fetihlere başladı. Palenkedon savaşları denilen savaşlarda, Aydos kalesinin Semendire (keçi kalesi) kalesinin fethi için gelen Osmanlı kuvvetleri tarafından kurulan köyümüze "KURTKARİYESİ" denmiştir. Kurtkariyesi o günkü dilde öncü yeri anlamına gelmekteymiş. Osmanlı kurduğu köye dört aileyi yerleştirmiş. O dört ailenin lâkapları ve birinci derecedeki soylarından bildiklerimiz şunlardır.

1- ÇELEBİLER; Bu soydan bildiğimiz Merkez camimizin yanında kabri bulunan Hasan Dede'dir. Hasan Dede Aydos kalesinin kuşatmasında gece keçilerin boy-nuzlarına meşale bağlayarak az olan kuvvetleri çok fazla olarak göstermiş, düşmanın moralini bozmuş ve fetih gerçekleşmiş. Bu sebeple kalenin adı "Keçi Kalesi" olarak tarihe geçmiştir. Vefatı ile bu gün bildiğimiz kabrine gömülmüştür. Hasan Dede'nin kabrinin bulunduğu tarihi mezarlığın yanına 1904 yılında Osmanlı imparatorluğunun bölgede görevli "tütün kolcu başı" Hacı Dâniş bey tarafından bir cami yaptırılmıştır. 1998 yılında bu cami yıkılarak, yerine bu günkü cami bina edilmiştir. Hacı Dâniş bey'den, o günkü büyüklerimiz köyümüze bir cami yaptırmasını istemişler o da kabul etmiş. Ancak evvelâ su problemini çözmek lâzım diyerek, köye Aydos dağından su getirmiş ve bu günkü Başaran'ların binasının oralarda bir yere ilk çeşmeyi kurmuştur. Bu çeşmenin suyu, Yakacık suyu diye bilinen su ile aynı tahlil sonuçla-

rını veriyordu. 1978 yılına kadar hizmet veren bu çeşmenin yumuşak ve mükemmel içimli bir suyu vardı. Ramazan günlerinde bu suyumuzun kaynağını dozerle bozup yıktıranlar utansınlar. Kurtköy aylarca büyük çileler çekmişti. Kaymakamlık ve diğer yönetimler ise ramazan gününde susuz kalan Kurtköy'lü ile dalga geçiyorlardı.

2- YOSMALAR; Yosmalar köyün en büyük rençper ailelerindendir. Bu aileler, sonradan anlam değiştiren yosma soyadını "Serdengeçti" olarak değiştirmişler. (*O günkü dilde yosma: çalışkan, güzel, iş bitiren demekmiş.*) Halen Bostancı'da oturmakta olan Adnan ve Rıdvan kardeşler bu aileden bildiklerimizdendir.

3- KARALAR; İbrahim Temelkök (CIT İBRAHİM) sülâlesidir. Bildiğimiz, Muallâ ve Neclâ hanımlar son kızlarıdır. Benim babaannem Şerife Hanım, İbrahim amcanın halasıdır. Hatta nenem beyaz kadın olmasına rağmen neneme "kara Şerife" derlerdi. Osmanlının kurucusu Osman Gazi, "Bana Kara Osman deyin" demiş. Nedenini sorduklarında da "Karahanlılar'dan Osmanlı'ya iltihak edenlere KARA densin" demiş.

4- BOZACILAR; Bozacılık Osmanlıda yaygın bir içecek imiş. Tarlada çalışanlara bile boza verirlermiş. Evliyâ Çelebi seyahatnamesinde Gebze'ye, GEKBOZA diyor. Kurtköyümüzün sakinlerinden "Kurttepe'ler" bozacılardandırlar.

Osmanlı ordusu ilerledikçe, ordunun iaşesi için ele geçirilen topraklarda ziraat yapılır, yem, hububat, sebze ve meyve üretilmiş. Bu üretimde bulunan köylüleri askere almazlarmış. Hatta bir fermanda Kurtköy'e saçak

altı denmiş, askerlikten ve vergiden muaf tutulmuş. Kurtköy, Saraya en güzel üzümleri ve kirazları yetiştirip vermekteymiş.

Cihad-ı ekber, seferberlikte köyümüzün insanları da savaflara katılmıştır. Çok fazla şehidimiz vardır. Bildiğimiz ilk büyük rütbeli askerimiz Alb. Cemal TAŞKIN'dır.

Birinci Dünya savaşında köyümüzün ekonomisi iyice bozulmuş. Köyün üst kısmındakiler kayıkla Bulgaristan'ın Varna şehrinden mangal kömürü getirip satıyorlarmış. 1917 Bolşevik ihtilâline kadar, Varna'dan İstanbul'a çok kaliteli Bulgar mangal kömürünü getirmişler. Köyün alt kısmındakilere "dibekçiler" deniyordu. Bugünkü Orhanlı Caddesinin üzerinde Müfit'lerin evinin önünde bir dibek taşı vardı. Çocukluğumda orada dibek dövenleri gördüğümü hatırlıyorum.

2011 Yılına geldiğimizde, Kurtköy hava alanının tam faaliyete geçmesi, Kiptaş'ın öncülüğünde mükemmel binaların yapılması, inşaat müteahhitlerinin büyük ilgisi, ulaşım arterlerine modern yollarla bağlanması ve sağlam toprak zemini dolayısı ile tercih edilen bir bölge olması ile Kurtköy büyük göç almış ve nerede ise büyük bir şehir haline gelmiştir.

Bu yazımla tarihe bir not düşmeyi istedim.

Ahmet YILDIZ 24.06.2011 Kurtköy

Ben **FİKRET TÜRKKAN hoca**. 1963 senesinde İstanbul, Nuru Osmaniye camii imamı olan merhum hacı Hasan Akkuş hoca efendiden talim ve tecvit dersi aldım. Kartal müftülüğünce yapılan imtihana girdim. Kazandığıma dair elime bir belge verdiler. 1964 yılı haziran ayında Kurtköy Merkez Camiine imam olarak atandım.

O yıllarda Kurtköy, yetmiş hane idi ve çevrenin en güzel köyüydü. Köyde Aydos dağından getirilen **çok kaliteli suları olan çeşmeler vardı**. Halkın bazıları **hayvancılık, sütçülük, bazıları rençperlik yapıyorlardı**. Bazıları da itfaiyede çalışıyorlardı. Kurtköy'de, **tek öğretmen ve 27 öğrencisi olan bir ilk okul vardı**.

Kurtköy'ün, duvarları moloz taşlarla örülmüş **50 m² lik bir camisi vardı**. Caminin avlu kapısından girdiğim zaman yılanlarla karşılaşmaya alışmıştım. Ramazanda minarede gazlı idare lâmbalarını yakardım. Ellerim simsiyah olurdu. **Köye elektrik 25.09.1967 de ağaç direklerle getirildi**. Caminin döşemeleri kırık, çamurla örülmüş duvarları çatlamış ayrılmış ve yıkılmak üzere idi. Akrepler önümüzden korkusuzca geçerlerdi. Kasap Kadir Koyuncu amcaya durumu anlattım. **Kadir ağa** bana destek verdi. Gereken yerlerini söküp tamirini yapmağa başladık. Kubbesini tamir edebilmek için ayağımın altına kalasla iskele yaptım. Belime avize zincirini bağladım ve kubbe tamirini kendim başardım. Boyasını yaptık. Kapılarını değiştirdik. Yeni halılar döşedik. Cemaate bir uyanma, bir sevinç geldi. Caminin temizliğine dikkat edildi. Bahçe düzenlemesi yapıldı. Herkes memnun oldu. **Caminin 400 m² yeri vardı. Bitişindeki 350 m² ve 325 m² lik iki arsayı Rahmetli Hikmet Koyuncu ve Saadettin Güler beraberce satın aldılar. Böylece cami yeri 1075 m² ye çıkarıldı**. Köy dışarıdan hızla göç

almağa başlamıştı. Nüfus artıyor, bina yetmiyordu. ... Evvelâ mevcut binaya ilâveler yaptık. Bir müddet ilâveler yeterli oldu. Sonra **ben 1990 yılında emekli oldum.** (Yerime **Şuayip BEKA** hoca olarak atandı. 5 yıl görev yaptı. Yerine tayin edilen ise hâlen görevdedir.)

Sekiz sene sonra cami derneğine başkan oldum ve hemen çalışmaya başladık. Mevcut binaları yıkarak 600 m² lik güzel ve kalıcı bir eser yapmaya karar verdik. 25.05.1998 de ilk kazmayı vurduk. Rabbimizin inâyeti ve halkımızın da desteği ile 25.05.2002 işi bitirip camimizi ibadete açtık.

Yüce Mevlâ'm bu mabede yardım eden bütün Müslümanların yardımlarını kabul etsin.

Fikret TÜRKKAN 20.11.2011

Kurtköy Merkez Camiinin yapılması için, dernek başkanımız emekli imamımız sayın **Fikret Türkkan'ın başkanlığında, Altan Akar + Kasım Gülmez + Hikmet Koyuncu + Hasan Tunçbilek ve Muzaffer Özen** beraberce büyük bir gayretle çalıştılar. Kurtköylülerin maddi katkıları ile böyle bir bina için çok kısa sayılabilecek bir sürede, dört yıl içinde inşaatı bitirip Camiyi ibadete açtılar. Yaşayanları saygıyla ve ölenleride rahmet ve hürmetle anıyoruz.

Köyümüz çok gelişti. Artık camimize kiratai hatasız, hitabeti kuvvetli, telaffuzu düzgün, ne dediği anlaşılan, bilgili, ve ne kadar bildiğini bilebilen, yüksek eğitilmiş bir imamın tayinini bekliyoruz.

1970 yılında Kurtköydeki temel aileler:

Pendik istikametinden Şeyhli köyünün çıkışında,

Solda: Ziraat teknisyeni Adnan Aysal beyin meyva bahçesi ve içinde evi vardı. (Oğlu Dr. Özcan ve kızı Sevilay)

Sağda: Riyaset-i Cumhuriyet Senfoni Orkestrası şeflerinden emekli müzisyen Necip Aşkın beyin meyve bahçesi ve evi vardı.

1- Mehmet Aydın (kara mehmet) İtfaiyeci İsmail, Âtiye, Mürvet)

2- Cemal, Mustafa, Hasan ve Hüseyin Öztürk'ler

3- Mehmet Öztürk (Ahmet ve Hediye)

4- İbrahim Yörük (Hasan, Ayşe, Semahat)

5- Mehmet Kuyucu (Osman, Engin, Aylâ)

6- Hüseyin Kuyucu (Dilek, Dilâ, İnci)

7- Ali Çat (Ayşe, Selâhattin)

8- Vahitdin Doğay

9- Hasan Tatlı (Osman, Asuman)

10- Sadettin Güler (Mahmut, Sedat)

11- Mehmet Başaran (Ömer, Erol)

12- İsmail acar (Alâeddin, Nermin, Neriman)

13- Ali Şener (Osman, Şükran, Nuran)

14- Niyazi Bilginer (Nuri, Hidayet, Mehmet, Şehrûze)

15- Cemil Akören (İrfan, Mustafa, Yüksel)

16- Kadir Koyuncu (Mustafa, Hikmet, Abdullah, Müzeyyen, Türkân)

17- Şerife Aslantürk (Gülfet, Hasan, Gülseren)

18- Hasan Sümbüllü (Fatma, Ayşe, Zehra, Mehmet)

19- Mehmet Ulaşan (Fatma, Seçil, Sibel, Oya, Seda)

20- Kadir Ulaşan

21- Hasan Kurttepe (Süleyman, Mahinur)

22- Necmettin Kurttepe (İbrahim, Melâhat)

23- Mehmet Kızılay (Ahmet, Emel)

24- Nedim Kızılay (Gülşen, Birsen)

25- Metin Kıv (Mustafa, Nimet, Arzu)

26- Hasan Özcan (Şükrü, Fikri)

27- Fikret Türkan (Yavuz, Hüseyin, Hasan)

28- Mustafa Cengiz (Şayan)

29- İlhami Salcı (Tunay, Zerrin, Ayten)

30- Satılmış Kantar (Ömer, Mevlüt, Nazlı, Emine)

31- Emin Akarsu (Seyyit)

32- Süreyya Akarsu (Mehmet, Murat)

33- Ali İşgör (Hasan, Fatma, Ayşe)

34- Ahmet İşgör (Halil, İsmail, Saime)

35- Remzi Başaran (Mustafa, Yaşar)

36- Süleyman Acar (Erdoğan, Hulûsi, Beyhan, Müşerref)

37- Hulki Acar (Hamdi, Hamiyet)

- 38- Hasan Duyar (Yüksel, Güler, Gönül)
 39- Hüsnü Akar (Altan, Perihan)
 40- Recep Taşkın (Mustafa, İlhan)
 41- Rıza Poyraz (Halit, Cânan)
 42- Rafet Poyraz (Aydın, Selda)
 43- Yahya Poyraz (Necmi, Ümran, Beraat)
 44- Mehmet Yıldız (Ahmet, Esin)
 45- Ahmet Cengiz (Osman)
 46- Ömer Aslan (Orhan, Güler)
 47- Hilmi Boyacı (4 kız , , , , ,)
 48- Turan Aydoğın (Mehmet, Mehtap)
 49- Nuri Aydoğın (Serdar, Ahmet, Serhat, Seçkin)
 50- Salih Aydoğın
 51- İsmail Kaya (Raşit, Güler, Fikriye)
 52- Hayati Özdemir (Halit, Halide)
 53- Seyyit Meraklı (Erkan, Engin)
 54- Şaban Çökmez (Mehmet, Ahmet, Gönül)
 55- Hakkı Köse; Hidayet (Müfit, Aysel, Ayfer),
 56- " " Adem (Yusuf, Ömer, Sinan, Arif, Semahat)
 57- Necip Özdemir (Fikri, Esat, Nuran, Hayati)
 58- Osman Meraklı (Akın, Coşkun)
 59- Orhan Meraklı (Beklân, Mustafa, Şükran)
 60- Mustafa Meraklı (Orhan, Osman)
 61- Osman Meraklı (Ahmet, Süleyman, Sevinç)
 62- Muharrem Çökmez (Aydoğın, Osman)
 63- Ali Özköse (Sevim)
 64- Tahsin Güler (Samime, Seviye)
 65- Necmi Özdemir (İsmail, Zeliha, Meliha)
 66- Lütfi Özdemir (Vedat, Sedat, Hafız)
 67- Hüsnü Çavuş (sinekli Hüsnü) (Turgut, Mesut, Cengiz, Mefture)
 68- Yunus Aksoy (Yaşar, Dr. Emine, Ümmühan)
 69- Rıfat Aksoy (Abdullah, ve 3 kız)
 70- Cingen Tahir (Tahsin, Yasin)
 71- İbrahim Sezer (Necdet, Mustafa, Murat, ve Kızı)
 72- İslâm Bilgin Kadioğlu (Adnan, Turan, Mustafa, Fatma)
 73- Ali Tunçbilek (Hasan, Hüseyin ve Şeref) (dedeleri Hasan)
 74- Kadir Koca (Salih, Hüseyin, Hayriye, Cevriye)
 75- Hüsmen Koca (İsmail, İsmet, Ahmet, Mehmet)
 76- Sabri Temel (Lütfü, Sami, Nafiye)
 77- Lütfü Temel (Yılmaz, Yıldız, Yasemin)
 78-- Mustafa Erdem (Süleyman, Hakkı, İsmail,)
 79- İsmail Akar (kızı Yaşar)
 80- Zinnur Mamati (Nuran, Şükriye,)
 81- Albay .Zeynelabidin Batur (torunları Cüneyt, Serhan)

- 82- İsmail Çorbacı (Ali, Özden, Nihat, Ahmet)
 83- Hayri Çakan (Köksal, Gökhan, Yaşar, Nurhayat)
 84- Ahmet Çakan (Nuri, Orhan, Gülizar, Reyhan, Hamiyet, Miyase)
 85- Hüseyin Çakan (Alâeddin, Nurettin, Recep, Hatice)
- 86- Hikmet Töre (Burhan, abisi ve üç kızı)

Harmanderedekiler:

- 1 - Suphi Aktaş (Fatma, Gönül, Murat, Suat, Nihat, Leylâ)
 2 – Ekrem Aktaş (Hülya, Selma)
 3 - Zekeriya Aktaş (Vacip, Gürsoy, Arzu, Gülsevîm)
 4 – Mustafa Aktaş (Serkan, Tülay, Gülay)
 5 – Behzat Ekşi (Ali, Ahmet,)
 6 – Fevzi Özdemir (Ufuk, Utku)
 7 – Ali Özdemir (Kamber, Güven, Hakan, Ayşe, Neşe,)
 8 – Akif Özcan (Mikail, İbrahim, İsmail, Teknur, Münire, Nilüfer)

1970 yılında 85 yerli ailenin olduğunu görüyoruz. Aile reislerinin isimlerini yazdıktan sonra () içinde çocuklarının isimlerini yazdım. Tabii çocukların birçoğu 1970 yılından sonra dünyaya gelmişlerdir. Aile bireylerinin belirlenmiş olması açısından, hepsini bu listeye aldım. (Ayrıca: Büyük çiftçilerden bölgede iş yapan; Süreyya Yalıtır ve Nihat Coşkun, tavuk çiftliği kurmuş olan Çelik Kamçıl ve Mineral öğütme tesisi kuran Erdiñ Babacan – Mehmet Akkaya beyler)

MAHMUT EFENDİ'NİN KOYUNLARI:

Kasabanın çıkışında, köylere doğru giden yolun üzerinde Mahmut Efendinin arazisi vardı. Etrafını çitle çevirdiği arazisinin içinde iki katlı evi ve ağılı vardı. Munis bir insan olan Mahmut Efendi adaklık ve kurbanlık koç alıp beslemekte ve satmaktaydı. Uzun yıllardır aynı işi yaptığından çok kimse tarafından biliniyor ve tanınıyordu. Hayvanlarından müşterilerin görebilmesi için, on beş veya yirmi adedini yol kenarında, çitle çevirdiği elli veya altmış metrekarelik bir mekâna alıyor, orada en iyi şekilde besliyor, sularını veriyor, hayvanlarını okşayarak seviyordu. Hayvanlarının tüyleri daima tertemizdi. Müşterilerin ilgisini çekiyordu. Karnı doyan, keyfi yerinde olan

koçlar bazen kavgaya tutuşuyorlardı. Seyredenlere keyif veren bu kavgalardan çıkan toslama sesleri uzaklardan bile duyuluyordu. Koçlar toslama kurallarını aynen tatbik ediyorlar, uyguluyorlar ve kural dışı dövüşmüyorlardı. Belden aşağı vurmamak yok, karaciğere vurmamak yok. Üstelik hile yapmayı düşünmediklerinden hakemlere de ihtiyaçları yoktu.

Otomobilleri ile gelen müşteriler, tel örgünün içine girip bir koçu seçiyorlar, pazarlık ediyorlar ve satıcının kesip, yüzüp parçalayıp kendilerine vermelerini istiyorlardı. Günde üç beş müşteri mutlaka geliyordu. Mahmut Efendi, sattığı koçu orada hemen yere yatırıyor, kesiyor, soyuyor, ağaca asıyor ve parçalayıp poşetlere dolduruyordu. Diğer koyunlar bu olayla sanki hiç ilgilenmiyorlar, yemelerine içmelerine ve keyiflerine devam ediyorlardı. Sadece sırası gelen canıyla bakım bedelini ödüyordu. Yıllar yılı aynı manzara ve aynı iş devam ediyordu.

Bir gün Mahmut efendiye müşteri olan üç arkadaşı, koçu kestirip etlerini alarak arabaları ile kasabaya geldiklerinde, ikindi ezanını duyup, beraberce ikindi namazına gittiler. Musalla taşında bir tanıdıkları yatıyordu. Cenaze namazını kıldıktan sonra, herkesin umursamaz tavırları ile güle söyleye konuşmaları dikkatlerini çekti. Yol kenarında hayvanlarını diğerlerinin gözü önünde kesmelerine rağmen koçların tepkisizliğine şaşmışlardı. Acaba içinde buldukları cemaatin, koçların davranışı gibi tepkisiz olmalarını nasıl değerlendirmeli idiler. Yoksa koçlar için geçerli olan kural, beynini kullanmayanlar içinde aynen geçerli mi idi?

TURGUT ARAZ'IN anılarından

1998 yılının eylül ayı, Ankara'da Siteler semtinden Ulus Rüzgârlı sokağa doğru arabamla gidiyorum. Korkunç yağmur yağıyor. Yolu sel götürüyor. 40-50 kilometre süratle ilerlerken Nevşehir plakalı kamyon bana çarptı. Hafif sarsıldım. Kamyonu süren sürücü bana çarptığını fark etmemiş, yoluna devam ediyordu. İlk trafik ışıklarında gördüğüm polis memuruna kamyonun plâkasını verdim. Bir sonraki ışıklarda görevli memur arkadaşını aradı. Memur bey kamyonu durdurup park ettirdi. Bende gidince ikimizin beraberce Aydınlık evler karakoluna gitmemizi, oradan yazı alarak alkol muayenesi yaptırmamızı istedi.

Arabamla karakola doğru giderken nereli olduğumu sordu. Gümüşhaneliyim dedim. Nevşehir, Avanoslu olduğunu, 1980 yılında Avanos'ta afet evleri yapılırken Gümüşhaneli müteahhit Fevzi Araz'ın yanında çalıştığını ve çok iyi insan olduğunu söyledi. Ben de Fevzi Araz'ın babam olduğunu ve bir sene evvel vefat ettiğini söyledim. Benim gözlerim doldu. Baktım şoför de benimle beraber ağlıyor. Geri döndüm, kamyonun yanına geldim. Birbirimize sarıldık. Adreslerimizi verdik. Mağazama davet ettim. Bir şeyler ikram etmek istedim. O da beni Avanos'a davet etti.

18 sene sonra birileri sizi hâlâ unutmamış sevgiyle bahsediyorsa, sizin için ne denir Sevgili babacığım.

Galiba 1989 yılındaydı. Tatilden Ankara'ya, babamın 1969 model Mercedes arabasıyla annem, babam, eşim ve oğlumla dönüyorduk. Gece yarısında, Ankara'ya 50 kilometre kala Temelli ilçesine geldiğimizde şanjman arızalandı. Araba hiçbir vitese girmiyor. Ankara istikametine giden bir kamyoncuya rica ettik. Bizi arkasına bağladı. Babam kamyonu şoförün yanına oturdu. Hareket ettik. Kamyonun hızına uyabilmek için devamlı ayağım firende idi. 20 kilometre kadar gittiğimizde balatalarımızdan alevler yükselmeye başladı. Araba yanıyor. Devamlı korna çalmama rağmen kamyonu sesimizi duyuramadık. Yaşama ümidimi yitirmekteyken, mucizevi bir şey oldu. Yokuşun hemen başında kamyonu bağlandığımız çelik halat koptu. Biraz sürükledikten sonra yol kenarında durabildim. **Öldürmeyen Allah öldürmez diye bir anlatım var ya, işte o hâli biz yaşadık.**

Avukat olan eşimin, Çorum Mecitözü'nde duruşması var. Gitmek istiyor. Benimse içimde müthiş bir sıkıntı var. Gitmeyelim diyorum. Sen gelmezsen gelme ben otobüsle giderim deyince gidelim dedim. Karayollarına telefonla yol durumunu sordum. Sıkıntı yok, yollar açık dediler.

Arabamla yola çıktık. Ankara'dan çıkmadan kornamız bozuldu. Yaptırdık. Kırıkkale'ye kadar iyi gittik. Kırıkkale'den geçişimizden on on beş dakika sonra aniden müthiş bir kar yağışı başladı. Zincir sardım. Zar zor Çorum'a geldik. Zincirim koptu. Çorumda tamir ettirdim. Yola devam ederken ilk yokuşta birçok arabanın kaza yapip yolu tıkadığını görünce, telefonla Hâkime duruşmaya yetişmemizin imkânsız olduğunu söyledik ve o gece

Çorum'da yattık. Ertesi gün duruşmaya katılıp dönüşe geçtik. Karlı yollarda, zincir sarmış olarak yavaş yavaş gelirken yoldaki kardan oluşan bir tümsekte arabam fıldır fıldır dönmeye başladı. Yolun sağından aşağıya baktım, uçuruma doğru kayıyoruz. Arka tekerleklerim yoldan çıktı o vaziyette asılı kaldım. Arabam önden çekişli ve ön lâstiklerim zincirli idi. Tek şansım gaza yüklenmekti. Yüklendim, araba yola çıktı. Ankara'ya geldim. Ara sıra uğradığım bir lokantada, şuursuzca neredeyse bir kilogram baklava yedim. Şoku atlatmam bir kaç gün sürdü.

Göreceğ günlerimiz varmış diyerek Allah'a şükrettik.

Rüzgârlı sokakta büyük bir mağazamız var. Çok yüklü ödemelerimiz olduğu bir günde, yeterli paramız yok. Sabah altıda dükkâna doğru arabamla giderken, ne yapabilirim diye düşünüp duruyorum. Dükkâna vardığımda, baktım sarışın, yeşil gözlü, uzun boylu bir adam kapımızda oturuyor. Selâmlaştık. Kepenkleri açtım. O da benimle beraber içeriye girdi. Ben Çaycuma'dan geliyorum. Apartman yaptırıyorum, malzeme alacağım dedi listeyi verdi. Bir inşaat için gerekli her şey listede var. Fiyatlandırdım. Tamam dedi. Ben sana güvendim, başka yerden fiyat almama gerek yok dedi. Mallarını hazırlayıp verdim. Parasını aldım. O günkü ödememizi karşıladığı gibi biraz da artıyordu.

Allah'a şükrettim. Allah düzgün çalışan herkesin yanındadır.
Turgut ARAZ

NERMİN ÇİT ablamın anılarından

Torul'daki evlerimizin önlerinde dört veya beş yüz metrekairelik bahçelerimiz vardı. Evlerimiz ve bahçelerimizin etrafları, horasan harçları ile örülmüş yüksek taş duvarlarla çevrelenmişti. Bizim bu şekilde iki adet evimiz vardı. Bitişliğimizdeki üçüncü ev Saffet ve Muzaffer Üçüncüoğlu'nun evleri idi. Bahçelerinde evlerinin boyundan yüksek kocaman üç tane dut ağaçları vardı.

Sanıyorum ki ben beş veya altı yaşındayken, Saffet Beylerin evinde ilkokulun başöğretmeni Cemal Bey ve eşi Münevver Hanım kiracı olarak oturuyorlardı. İki oğulları varken, bir de kız bebekleri dünyaya gelmişti. Bir gece bebekleri ağlayınca, Münevver Hanım uyanıyor ve bebeğine meme vermeğe başlıyor. Bahçe tarafından şakır şakır bir sesler duyuyor. Perdeyi aralayıp bahçelerine baktığında, o kocaman dut ağaçlarının yeşil yapraklarıyla tam olarak toprağa yattıklarını görüyor. Ağaçların neden devrildiklerini düşünerek bebeğine meme vermeğe devam ediyor. Biraz sonra aynı şakırtıyı bir daha duyuyor. Perdeyi aralayıp bakıyor ki ağaçlar tekrar dikilmişler. O gece kadir gecesiymiş. Münevver Hanım düşünüp bayılıyor. İki ay hiç ayılmıyor. Üç ay sonra ayıldığında bir süre dili tutuluyor ve sonra düzeliyor.

Sabahleyin, eşi Cemal Bey ve komşuları bahçeye dikkatlice bakıyorlar. Ağaçlarda veya köklerinde hiçbir oynama belirtisi göremiyorlar.

Çocuk yaşta olmama rağmen, Münevver hanımın yatağında baygın olarak yatışını hiç unutamıyorum. Anemle sık sık bakmağa giderdik. Tüm komşuları onlarla

ilgilenir, zor günlerinde yardımcı olmağa çalışırlardı.

Rahmetli annem, “Kadir gecesinde büyük bir tecelli hâsıl olur. Melekler görevli olarak yeryüzüne inerler. O gece insanların hâli değişiktir. Kimisine göklerin ve yerin sırları açılır. Fevkalâde halleri görebilirler. Eğer bu kadıncağıza, kadir gecesinde ağaçların da secde edebilecekleri öğretilse ve anlatılsa idi bu hallere düşmezlerdi” diye anlatırdı.

Kendi yaşadığım bir olayı da anlatayım. Tokat'taki ilk yılımda, kadir gecesinde bir ara evimizin mezarlığa doğru olan penceresinin perdesini çekerken, gökyüzünden parlak bir topun ışık saçarak mezarlığa doğru düşüşünü gördüm. Hemen evdekilere çabuk bakın, bu ışık saçarak yaklaşan cisim nedir diye gösteriyordum. Hayret o topu benden başkası görmüyordu. O ışık saçan top bir mezarın üstüne çarpınca parçalandı ve ince ışık huzmeleri olarak tüm kabristana yayıldı. Annemin anlattıkları aklıma geldi. Bana bu nurun inmesini gösteren Rabbime şükrettim.

Yetmiş yılı aşan hayatımda anlatılacak elbette çok şey var. Kitapta bu kadarlık bir anımın olmasını yeterli gördüm.

Hacı Nermin ÇİT 02 Şubat 2012

TÜRKÂN DEMİREL'İN ANILARINDAN

17 Ağustos 1999. Evimiz; İstanbul, Erenköy hat boyu caddesi İfakat Hanım Apartmanının altıncı katındaydı. Evimizde akşam yemeğimizi yedik. Yatma vaktine kadar neşeli neşeli konuştuk. Sonra yataklarımıza yattık. Saat 03.15 de şiddetli bir gürültü ve sarsıntı ile uyandık. Dairemiz çok sallanıyor, apartman sanki yere yatıp yatıp kalkıyordu. Eşim Attila “Bu depremden galiba kurtuluş yok. Çabuk aptes alın, namazla Allah’ın huzuruna çıkalım” dedi. Çabucak hazırlandık. Attila imam, oğlum Oğuz müezzin, kızım Melike ile ben cemaat olduk. Namaz kılıp duamızı yaptık. O şiddetli sarsıntıda, altıncı kattan aşağı inene kadar bina yıkılacak ise mutlaka yıkılırdı. Asansör boş olsa bile binemezdik. Elektrikler kesilebilirdi. Asansör kabininde mahsur kalmak çok kötü olurdu.

Melike hepimize kahve pişirdi. Evimizin balkonuna çıktık. Kahvelerimizi içerken, aşağıya baktık ki bütün komşularımız bahçeye inmişler. Bize aşağıdan bağırmağa başladılar, “çabuk aşağıya inin. Balkonlar zaten ilk yıkılan kısımlardır. Balkonda hiç durmayın” diyorlardı. Biz hiç korkmuyorduk. Attila sabah erken kalkıp işine gidecekti. Biraz sonra tekrar yataklarımıza yattık ve uyuduk.

Sabahleyin depremin dehşetini televizyonlardan izledik.

Komşularımız dairelerine hiç girmiyorlar, arabalarında yatıyorlardı. Kimisi sahil yolunda, kimisi süpermarketlerin bahçelerinde sabahlıyorlardı. İlk üç gece bizde komşulara uyup arabamızda yattık. Sonra biz evimize girdik.

Rahmetli eşim inançlı bir Müslümandı. Sağlıklı iken, umulmadık bir şekilde beliren pankreas rahatsızlığından ameliyat oldu. İki yılı aşkın mücadele etti. 2005 yılında rahmetli oldu. Nur içinde yatsın. 09 Şubat 2012

Türkân DEMİREL

MUZAFFER KAYA

Merhaba, Ben Ardahan'ın Hanak kazasından **MUZAFFER KAYA**. 01.12.1954 yılında fakir bir ailenin dördüncü çocuğu olarak, iki erkek ve bir kız çocuğundan sonra, o ailede insanlık imtihanı için Allah'ın emriyle dünyaya gönderildim. Okula başladığım Hanak kazasında liseyi de bitirdim. 1977 yılında askerlik görevime başladım. Denizli özel çavuş talimgâhından sonra, İstanbul Davutpaşa kışlasında, sonra da Balmumcu'daki jandarma taburunda çavuş rütbesiyle zorunlu hizmetimi tamamladım.

Artık hemen uygun bir iş bulup dünyalıklarımı temin etmem gerekiyordu. Evvela İstanbul, Cevizli'de tekel inşaatında çalışırken yerde bir ilân gördüm. Alıp okudum, "Kars'taki tarım kredi kooperatifine imtihanla memur alınacakmış." Kars'a gidip imtihana girdim. Yazılıyı kazandım. Sözlü mülâkata girdim. "Kazandın, bölüm bölüm atamalarınız yapılacak. Haber vereceğiz" dediler. Sonra hiç bir haber gelmedi.

Ankara'da, Ziraat Bankasının alacağı, koruma görevlisi imtihanına girdim. Telefonla neticeyi sorarsın dediler. Kurtköy'e gelip MeGES firmasının inşaatlarında çalışırken, Ankara'yı aradım. "Kazandın, gel" dediler.

Gidince "isim benzerliği, sen kazanmadın" demezler mi.

Zaman ilerliyor. Tekrar Kurtköy'de MeGES firmasında işe girdim. Yağlı boya bölümünde, ham madde takibi ile görevlendirildim.

Bu arada evlenmiştim. Eşim Hanak'taydı. 23 Nisan 1983 te, eşim ve on aylık kızıyla göçümü Kurtköy'e getirmek üzere Kars'tan trene bindik. İki gün üç gece sonra Pendik garına geldik. Zaman ne kadar değişti. Şimdi uçakla İstanbul – Kars arası iki saat bile değil.

Dünyalık işlerimizi yoluna koyma telâşımızın yanında, dünyaya geliş sebebimiz olan ahiret imtihanını kazanabilmeye elimden geldiği kadar gayret etmekteyim. ***Rabbim isteseydi bir Eskimo'nun veya Ekvator'da bir ailenin çocuğu olarak beni dünya imtihanına sokardı. Daima Rabbime şükrettim.***

İstanbul'un ve zamanın imkânları ile çocuklarımı okuttum. Hepsi birer meslek sahibi oldular. Eşim de benimle beraber çalıştı. İkimiz de emekli olduk. Üç katlı bir ev yapmayı başardık. Huzurluyuz.

Hayat mücadelemle Dünya imtihanını kazandım.

Gençlere tavsiyem hedeflerini belirlemeleri, gayret göstermeleri ve imkânsızlıklardan yılmamaları ve fakirliği mutlaka yenmeleridir.

Milletleri güçlü olan devletler ancak büyük devlet olabiliyorlar.

24.02.2012 de umreye gideceğim. Ben şu cennet imtihanını da kazanabilirsem, kendimi çok başarılı olmuş sayacağım.

10.02.2012 Muzaffer Kaya

Manda boynuzundan çıkan altınlar:

HASAN YILMAZ ağanın, 1951 doğumlu oğlu **SADIK YILMAZ** anlatıyor.

Rahmetli babam şöyle anlatmıştı. 1930 yılıydı. Torul'un Avliyana (Gümüştüğü) köyünde çiftçilik yaparak geçinmeye çalışıyordum. Ülkemiz yıllarca süren savaşlardan sonra bütün mâli imkânlarını kaybetmişti. Yoksulluk ve fakirlik bütün halkın belini büküyordu. Yiyeceğimiz tahılları ancak yetiştirebiliyor, imkân nispetinde üç beş tavuk, birkaç koyun, keçi ve sığır besliyordum. Kışın hayvanlarımıza yedirebilmek için ailece, baharın otları biçiyor kurutuyor ve merak dediğimiz damlarda saklıyorduk. Tahılların saplarını saman yapıp merelerimize dolduruyorduk. Köyümüzün rakımı 1400 metrelerde olduğundan, kar mayıs ayına kadar erimezdi. Hayvanlarımızı doyurabilmek için başka imkânımız da olmadığından, belli sayının üzerinde hayvan besleyemedik. Zar zor geçinebiliyorduk. Köyümüzün içinden geçen dereден, kendi evimde yemek için serpmе ağ ile alabalık tutuyordum. Bir de o günlerde sansar derisi para ediyordu. Şakir Gudu ile beraber avcılık yapıyorduk. Mekanik bir tuzağımız vardı. Sansarın geçeceğini tahmin ettiğimiz mağaradan çıkış yolunun üzerine tuzağı kuruyor, üzerini de belli olmasın diye örtüyorduk. Yağışlı bir günün akşamında, kurduğumuz tuzağın üzerine serpmek için gereken kuru toprağı Rumlardan kalma dört kapılı mereğin içinden eşip alırken, elime bir manda boynuzu geçti. Gece karanlığında boynuzu yere vurdum. Sabahleyin tuzağa baktığımda üzerinde üç altın olduğunu gördüm. Mereğe gidip baktığımda boynuzun orada olmadığını gördüm. Meğer sabahleyin hayvanlarına ot atmağa me-

reğine gelen Emine Hanım, taze toprağın üzerindeki altı adet altını görerek toplamış. Beni de “hazine buldu” diye jandarmaya ihbar etmiş. Ben üç altını çivi ile delip, ipe geçirip eşim Esmâ Hanımın boynuna takmıştım.

Beni Torul’da jandarma günlerce öldüresiye dövdü. Hazineyi nereye sakladın diye. Üç taneden başka almadım. Böyle böyle oldu dememin bir faydası olmuyordu. Eşimin boynundaki üç taneyi zaten hemen almışlardı. Dayak faslı yetmiyormuş gibi, o aylarda azgın bir şekilde akan Harşit çayına, Torul’un ortasındaki taş köprü’nün üzerinden, belime bağladıkları ipe beni sokup sokup çıkarıyorlar. Boğulmamak için çabalıyordum. Yukarıya çekip yine dövüyorlar. Günlerce dövdüler. Sonra beni bıraktılar. 5 saatte yürünen patika yolu olan Avliyana’ya mecalsiz vardım. Bir daha jandarma ve resmi görevli kişi görmemek için otuz yıl köyümden dışarıya çıkmadım.

Beni hazine buldu diye ihbar eden kadına, sabahleyin topladığı altı altın da yar olmadı. Altınları evin duvarının içine sokmuş. Birkaç ay sonrada hastalanmış ve ölmüş.

100 yaşında rahmetli olan Babam Hasan Yılmaz o olaydan sonra kasabaya ölünceye kadar belkide hiç inmemişti.

Üç altın için yapılan zulüm, yetmiş yıllık sevgisizliğe değer mi idi? Babam ömrünün sonuna kadar her anlattığında gözlerinden yaşlar gidiyordu. Gardiyan Makrel’li Osman Efendi, babama yapılanları anlatırken çok acıdığını anlatmıştı.

DOĞUDAN GELEN YETİMİN HAYAT HİKÂYESİ

Ben **MUSTAFA AKTAŞ** 10.11.1953 te Ardahan'ın Hanak ilçesi Börk köyünde doğdum. Doğumumdan itibaren zorlu bir hayata başlamış oldum. 4 yaşımdayken acı bir kaza ile yandım. 6 yaşımda, anneme çok ihtiyacım varken yetim kaldım. 1963 yılında ailem İstanbul'a göç etmek zorunda kaldı. Kurtköy'ün Harmandere mahallesine yerleştik. Üçüncü sınıftan itibaren okulu Kurtköy'de okudum. Fakat okul hayatımda yetimliğin verdiği olumsuzluklar devam etti. Doğuda bir köyden geldiğimiz için okuldaki öğrencilerin velileri, çocuklarına bizimle arkadaşlık etmemelerini söylüyorlar. Bizi dağlı, kürt olarak biliyorlardı. Bilmedikleri bir gerçek vardı, biz kürt değildik. Zaten Allah bizi kürt olarak yaratsa idi bunun saklanacak nesi olurdu ki. Sadece fakirdik. Köy halkı da bizi dışlıyordu.

Karlı bir günde karnımı doyurmak için aldığım ekmeğimi, sıcak bir yerde yiyebilmek için kahvehaneye girdim. Kendini bilmez biri o soğuk günde beni dışarı attı. Üzütümden ekmeğimi yutamaz oldum ve ağlayarak çöpe attım. Allah'ıma sığındım. Yalvardım. Küçük yaşımda yaşadığım bu olaylar bana çok ağır geliyordu.

Okula ayağımda doğru düzgün bir ayakkabı bile olmadan zor koşullar altında, karda kışta Harmandere'den yayan olarak gelip gidiyordum. Bizi tek benimseyen ve sahip çıkan okul müdürümüz Kâzım Alkan sayesinde biraz olsun yüzümüz gülüyordu. Sınıf öğretmenim İlhan Hanım da bana sahip çıkıyordu. Sefer tası ile getirdiği yemeğini benimle paylaşıyordu.

İlkokul bitti. Hayatın gerçek yüzü ile tanışmağa başladım. Hayat şartları yüzünden babam iş bulamadığından beni Aydınli köyünde çobanlığa götürdü. Burada da beni tatsız şeyler bekliyordu. İş sahibi ahırda yatacaksın dediğinde bunu ağlayarak kabul etmedim. Babam da beni Sefaköy'de cam fabrikasında işe soktu. Burada çalıştım fakat barınma sorunum vardı. Çözüm olarak bir tanıdığımız evinin en yaşanmaz köşesinde yer gösterdi. Burada yaşamak zorundaydım. Bir yılın sonunda Harmandere'ye kendi işimizi yapmak için geri döndüm ve abimlerle tuğla işinde çalışmağa başladım. Yavaş yavaş hayatım düzene girdi ve işlerimde başarıyı yakaladım. Geçmişin verdiği acıları bir an önce unutup hayatıma dört elle sarıldım.

İlk evimi 1978 yılında kendi alın terim ve bilek gücümle yaptım. 1980 yılında kamyonculuğa başladım. Bu iş yürümediği için kamyonumu satıp bir dükkân yeri aldım.

Allah bana bir erkek ve iki kız üç hayırlı evlât verdi. Evlâtlarım kismetleri ile geldi. Bu dönemde işlerim iyi gittiğinden servetime servet kattım. Aynı zamanda geçmişi unutmayı benimle ekmeğini paylaşan İlhan öğretmenimi arayıp buldum ve çocuklarımla birlikte ziyaretine gittim. **Hayatım boyunca Allah'ıma şükrettim ve nereden geldiğimi asla unutmadım. Hayatımın en zirve noktasında kendimi ibadete adadım ve her yıl umre ziyaretlerimi yaparak Allah'ıma şükrediyorum.**

Yaşamım boyunca en diplerde sürünüp kendi çabamla, kişiliğimden ödün vermeden dürüstçe çalışıp kazandım ve bu günlere geldim. Yaşamımın her döneminde bana destek olan eşime ve çocuklarıma sonsuz teşekkürler...
Mustafa AKTAŞ 30.12.2011

TALÂT ERASLAN'IN ANILARINDAN

Tokat, Başçiftlik, 1950 doğumluyum. Başçiftlik'te İlk-
okulu bitirdim. Niksar, Çam içi orman yolu inşaatında
çalışan kırk kişilik ekibin çavuşu olan eniştem, sucu ola-
rak on lira yevmiye ile beni işe aldı. Elime verdikleri bir
bidona su doldurup, su isteyene maşrapa ile su dağıtı-
yordum. İşimi severek yapıyordum. Yaz sezonu bitince
işimizde bitti.

1968 yılında Başçiftlik'i belediye yaptılar ve bir ortaokul
açtılar. Bize okula gidip, okuyup bir yerlerde memur
olanların, oralaradaki bir kızla evlendikleri ve köylerine
dönmedikleri, anne ve babalarını da gelinleri yanlarına
istemedikleri anlatılıyordu. Oğlu öğretmen olan ihtiyar bir
amcağı soğuk suyla çeşmenin başında kendi çamaşır-
larını yıkıyorken görüyordum. Herhalde gelini yıkamıyor
diye düşündüm. Bende okuyup evlendiğimde, hanımım
babamın çamaşırını yıkamayacak ise okumam de-
dim. İnşaat işlerinde çalışmağa karar verdim.

İstanbul'a geldim. Çeşitli yörelerde inşaatlarda çalıştım.
1974 de Kurtköy'e yerleştim. Çok inşaat yaptım. İşimi
daima sağlam yapıyordum. Şimdiki hava alanının orda
Hasan'ın evini yapıyordum. Kapıların üstüne kalas ko-
yup üzerine tuğla ve briket örmemi istemişti. Ben kalıp
yaptım. İçerisine üçer adet on ikilik demir koydum. Harcı
döktüm, Üstüne briketleri işledim. Kalıpları söktüğümde
Hasan, "usta demirsiz bunlar nasıl duracak" dedi.
Bende" ben tembih ettim. Ben gidene kadar duracaklar,
sonra ne olur bilmem" dedim. Ağabey, tembih et de çok
dayansınlar dedi. Briketlere dönüp sakın düşmeyin
dedim ve ayrıldım. Birkaç yıl sonra hava alanı için ev
istimlâk edildi. Hasan evini kendi yıkmaya çalışırken,

çok sağlam demirli beton olduğunu görünce, "ağabey ben ne kadar da saf imişim. Senin tembihini yıllarca hakikat sanmıştım. Öyle sağlam bir bina yapmışın ki Allah senden razı olsun. Elin, ayağın dert görmesin" dedi ve gitti.

Yirmi beş yıl kadar evveldi. Erdinç Babacan ağabeyin fabrikasının bahçe duvarını yapıyordum. Temelde kullanmak üzere sekiz on kamyon kadar mermer kırığı getirtmiş. 50 metre kadar yere temeli kazdım ve üzerine mermer kırıklarını rmeğe başladım. Kırdığım mermerlerin içinden, altın sarısı nohut büyüklüğünde kübik madenler çıkıyordu. Onları özenle topladım. Nerede ise bir kilogram altınım oluyordu. Zengin oldum gitti diye seviniyordum. İşimi bitirip paramı aldım. Artık Erdinç abime de birkaç altın vermem gerektiğini düşünerek kendisine  veya dört adet altın verdim. Erdinç ağabey altının birini parmağı ile havaya fırlattı. şaşırmıştım. Ne yaptın benim altınımı deyince, bunlar altın değil, gel göstereyim dedi ve bir sacın üzerinde, oksijen alevinde altınımı yaktı. İnsanın boğazını yakan pis bir kükürt kokusu çıktı ve yaktığı demirin üzerinde de kırmızı toz boya meydana geldi. Meğer benim altınlarım değer siz pirit madeni imiş.

İflâs etmenin nasıl bir şey olduğunu orada öğrendim.

Talt ERASLAN 05.02.2012

Komşumuz AYDOĞAN ATASOY'un yazısı

Bilge der ki!
Yüz'de ısrar etme,
"Doksan da olur".

İnsan dediğin,
"Noksan da olur".
Bir ben varım deme,
"yoksan da olur".

Hatasız dost arayan,
"Dosttan da olur".

Hikâye...

Avrupa'nın ünlü sanat merkezlerinden birinde, çocuğun biri, vitrinde çok hoş bir tablo görür. Tablonun bedeli oldukça yüksektir. Çocuk bu tabloyu bir sonraki sene abisinin doğum gününe almayı ister ve bir iş bulup kıt kanaat geçinerek biriktirdiği tüm para ile mağazaya gider.

Şanslıdır. Tablo hâlâ satılmamıştır. İçeri girer, tabloyu bir süre yakından izledikten sonra resmi yapan sanatçıyı bulur ve "Abimin doğum günü için bu resmi satın almak istiyorum, tüm param da bu kadar" der.

Ressam bir süre düşündükten sonra resmi paketler ve çocuğa satar. Çocuk paketini alır ve teşekkür ederek mağazadan çıkar.

Mağazada adamın arkadaşları da vardır ve şaşkın şaşkın sorarlar: "Sen ne yaptın, o resmin değeri milyonlar

ederdi. Neden bu kadar düşük bir rakama sattın?"

Ressam cevap verir: "Evet, ben bu resme milyonlarını verecek bir sürü insan bulabilirdim, ancak tüm servetini bu resme verecek kaç kişi bulabilirdim?"

Sözün özü: Günümüzde insanlar her şeyin fiyatını biliyor, fakat hiç bir şeyin değerini bilmiyorlar.

*

OYUN BİTİNCE ŞAH DA, PİYON DA AYNI KUTUYA KONUR ...

*

OKUNACAK EN BÜYÜK KİTAP İNSANDIR. TEMİZ AHLAK, BARIŞ
VE SEVGİ İÇİN SEVİN VE SEVİLİN. HAYDİ SİZ DE GELİN
KARDEŞ OLALIM ...

*

Eski has İstanbul'lu ihtiyar delikanlı Aydoğın Atasoy

Komşularımızdan, **NECMİYE KOZLUBEL** hanımın
yazısı

Ben **KOZLUBEL** ailesi fertlerinden **Necmiye KOZLUBEL**. Bu satırları ailem ve kendi adıma yazıyorum.

Saygıdeğer Erdinç amca ve Nurten teyze, sizler ailece sevdiğimiz ve saygı duyduğumuz değerli insanlarsınız. Sizlerle ilgili yaşanılmış bir anımız yok ama beni derinden üzen, etkileyen sizin de hayatınızda eminim ki çok derin yaralar açan kızınız Dîdem'ciğimizi kaybetmemizden bahsetmek istiyorum.

Amacım sizlerin yarasını tazelemek değil, saedece sizlerin Allah'a ne kadar güzel bir kul olduğunuzdan, ne kadar dini bütün olduğunuzdan bahsetmek. Kızınızın top-rağa verildiği gün ben de size gitmişim. Nurten teyzenin sabrına hayran olmuşum. Etrafımda acı yaşayan insanlara sizleri örnek gösterip ne kadar sabırlı olduğunuzu anlatmışım.

Ben sekiz ay önce annemi kaybettiğimde, insanın sevdiğini kaybettiğinde ne kadar sabırlı olması gerektiğini öğrendim. Sizleri bir kez daha andım...

Allah'tan herkese sevdikleriyle beraber hayırlı ömürler vermesini diliyorum.

Daha önce yazdığınız kitabı okurken çok etkilendim, Bu kitabınızda benim de yazdığım satırlarımın olmasını istedim. Yer verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Sizlerin derin görüş ve deneyimli yaşantınızda daha güzel şeyleri paylaşıyoruz inşaallah.

28.01.2012 Necmiye KOZLUBEL

ERGIN BABACAN'IN GÜLLERİ

Ergin, 1995 Yılında Kurtköy'deki İşyerimizin bahçesine her cins ve her renk aşılı güllerden ikişer adet dikti. Bakımını mükemmelen yaptı.

Bahçemizin cadde tarafındaki duvarımızı yıktık ve yüksek bir tel örgü çektik. Hemen hemen her mevsimde açmakta olan güller, gelen geçenin çok hoşuna gidiyor, durup durup güllere bakıyorlardı. Hele nisan ayından sonra ekim ayına kadar çok enfes bir manzara oluyordu.

Güllerin arasında çaylarımızı içmenin zevkine de diyecek olmuyordu.

Evimiz, Pendik Batı Mahallesiinde. İş yerimizde iyi cins bekçi köpeklerimiz var. Çalışmadığımız pazar günleri, onların yemeklerini ve sularını vermek üzere Kurtköye çıkıyorduk. Ailece çıktığımızda Ap. Komşumuz Hayriye Bilgin hanımefendiyi de arabamıza alıyorduk.

20 Temmuz 1997 pazar günü, Hayriye Hanım ve dokuz veya on yaşlarındaki misafir torunu Zeynep Esin Akçıl'ı arabamıza aldık ve işyerimize gittik. Zeynep o günkü duygularını akşam bir kâğıda yazmış. Sabahı bize getirdi. O kâğıdı saklamıştım. Bakın neler yazmış;

*

"MUTLU GÜN.

Bu gün telefon çaldı. Babacan amcalar bizi çağırıyordu. Nereden bilirim içinden güzellikler doğacağını! Annean-nemle beraber, arabalarına bindik. Bizi fabrikalarına götürdüler.

Bahçeyi görünce şiir yazmak geldi içimden. Kendimi tutamadım. Aman Allah'ım o ne güzellikler. O ne mis ko-

kular!

**Bahçeye girince dayanamaz her kalp,
İçinden yazmak gelir, dayanamaz her kalp
Sevgi, coşku ve neş'e verir güzellikler.
O güller ne güzel gerçekten, dayanamaz her kalp
İnsanların güzelliği ruhlarının güzel olmasıdır.
Güllerin ruhları kokuları mı acaba?
O insanı mest eden rengarenk güzellikler
Allah'ım, Sana çok teşekkürler ederiz**

Zeynep Esin Akçıl 20.07.1997 pazar"

06.01.2012. Balıkesir'den Hayriye hanımın kızı Ayşe hanım telefon etti. "Annem son nefeslerini vermek üzere, sizlerden dua bekliyoruz." dedi.

İstanbul'daki bütün tanıdıkları, komşuları kur'an okuyarak kendisine gönülden dua ettiler. 23,30 da, 83 yaşında ruhunu teslim etmiş. Allah rahmet eylesin.

Yunus Emre, yüzyıllar evvelinden "**Sevelim, sevilelim, Dünya kimseye kalmaz**" diyerek bizlere ne kadar mükemmel bir öğüt vermektedir.

Yukarıya yazısını yazdığım Ayşe hanımın kızı zeynep te annesi gibi öğretmen oldu. Tayinini bekliyor. Çocuk yaşında duygu selleri içinde olan bu kızımızın, insanlığa katkılarının büyük olacağını ümit etmekte haksız mıyım?

19.01.2012 E. B.

ALÂETTİN ŞAHİNOĞLU'NUN ANILARINDAN

Trabzon'un merkez köylerinden Akkaya (Hozaniye) Köyünde 1942 yılında doğdum. İlkokulu bitirince 1953 yılı Haziran ayında on bir yaşında, Trabzon'dan ORDU yolcu vapuru ile üç gündüz, iki gece yolculuktan sonra İstanbul'a geldim. Yolcu vapuru (gemisi) deyince bu günkü yolcu vapurları anlaşılmasın. O zamanlar Deniz Yollarımızın Karadeniz'de sefer yapan şileplerden (yük gemilerinden) bozma, Trabzon, Giresun ve Ordu isimli üç adet gemisi vardı. Bilet bulup alabilenlere ne mutlu.

Yedikule'de kendi köylümüz olan küçük dayımın kayınbiraderi olan Hasan Yamut abinin yanında yorgancı çıraklığına başladım. Yaşım küçük olduğundan bana şefkat ve merhametli davranıyordu. Dükkânda yatıyor, tencerede pişirip kapağında yiyorduk. Bu şekilde iki yıl çalıştım. İki yıl sonra 1955 senesinde Trabzon'a gittim. Trabzon'da ünlü ustalardan (merhum) Vahdettin Aydın abi ile çalışmaya başladım. Üç sene onun yanında çalıştım. Sonra İstanbul'a döndüm. Gurbet hayatım yeniden başlamış oldu. Her Trabzon'a gideceğimizde, o zamanki 25 kişilik otobüslerle üç gündüz iki gece yollar-da oluyorduk. Bir gece Ankara'da, bir gece Samsun'da yatıyor, gündüzün yola devam ediyorduk. Eğer vapurla gitmek istersek, akşamdan Tophane'ye gidip, gişenin önünde sabah mesainin başlamasına kadar bekleyip bilet alabiliyorduk. Bilet alabilenler çok mutlu ve bahtiyar kabul ediliyordu. Şimdiki gibi "ev, sıcak yemek, temiz yatak bulabilene" aşk olsun. O yıllarda pek çok insan gurbetçiydi. Askerden terhis olduktan sonra 1965 de dükkân açtım. O gün, bu gündür yorgancılar odasında sırasıyla, semt temsilciliği, oda denetim kurulu üyeliği, hâlu kârda da yönetim kurulu üyeliği yapmaktayım. Önceleri oda üye sayımız 2000 civarında idi. Gün geçtikçe

bu sayı azaldı. İnsanlar sentetiğe meyletti. Yün ve pamuğa ilgileri azaldı. Yorgancılardan şu anki durumu sıkıntılı, eleman yetişmiyor. O günlerden bu günlere geldik. Yaratana sonsuz şükürler olsun. Bizler şükürümüzden aciziz. Bir dilim ekmek deriz, yüz fırın ekmeğe şükretmeyiz.

Yakın zamanlarda değişen yaşam şartları bizim mesleğe ilgiyi çok azalttı. Evlerimizin yapıları, ısı yalıtımları, sobalarda yaktığımız odun, kömür vb. gibi yakıtlardan kalorifere, kombilere geçişimiz ile ihtiyaçlarımız da değişti.

İlk defa tam olarak diktiğim güzel bir yorganı unutamıyorum. Rengi, deseni, dikimi ile ilk eserimdi. Pek çok bebek yorganı diktim. O yorganların altından nice değerli insanlar yetişti. Yeni evlenecekler için sipariş edilen yorganlara yorgancılar bir başka özenirler. Nice seçkin ailelerden müşterilerim oldu. Ve de nice garibanlar sattığımız yorganların altında ısınarak uyudular.

Geriye doğru dönüp bu meslekte çalıştığım 59 yılıma baktığımda mutluyum. İşimi sevdim ve hep şükredenlerden oldum.

1942 den 2012 ye, bir ömrün hikâyesi buraya sığmaz. Bu kadar ile bir dokunup geçmiş olalım.

Alâettin Şahinoğlu 10 Şubat 2012 Pendik.

BİR VİZYON MESELESİ

"Kendi gözündeki merteği görmez de, elin yüzündeki çöpü görür." Bu cümle galiba bir atasözü olmalı. 07 Ocak 2012 saat 15.00 de BBC televizyonunda, Belçika'nın, Belçika Kongo'sunu nasıl sömürdüğünü, yer altı kaynağı olarak 40 trilyon dolarlık bakır madenini ve %2 kobalt içeren milyarlarca metreküp bir başka madenini, bu madenleri taşımak için yapılan tren yollarını ve bakım atölyesini gösterdi. Devam ederek bu kadar büyük zenginliğe rağmen **sefalet içindeki Kongoluları, Kongolu valinin altındaki lüks cipi** gösterdi. Herhalde seyredenlerin hepsi bu insanlara acımışlardır.

Filmin sonunda bu yazıyı yazmağa karar verdim. Lise yıllarımızdayken bir arkadaşım anlatmıştı; Ayşe hanım, arkadaşı Fatma hanıma misafir gider. Kahvelerini içiyorlarken **Ayşe hanım Fatma hanıma; "Fatma hanım sana çok çok acıyorum. Bizim bey, senin beyi genel-evde görmüş" deyiverir.** Acaba batılı hırsızlar bizlerden neler neler çaldılar. Yoksa bizler de Ayşe hanımın aymazlığını mı yaşadık.

Düşünmek için şu ilginç birkaç örneğe bakabilir miyiz?

1960 lı yıllarda olmalı. Ordumuz için uyku tulumu ihalesini kazanan bir müteahhidin büro işlerine yardımcı oluyordum.Şartnamedeki altmış ton **polypropilen elyafi** piyasalardan bulmağa çalıştık. Kimse bu konu ile henüz tanışmamış ve bilenini de bulamadık. Batılı ülkelerin ve Japonya'nın Ticaret ve sanayi odalarına mektup yazarak ve İstanbul'daki konsolosluklarına giderek üretici firmaların adreslerini istedik. (O yıllarda çok zor bağlanabilen

telefonla veya çok büyük firmaların alabildiği dev teleks makineleri ile veya mektupla haberleşebiliyordu.) O firmalara mektup yazarak teklif istedik. Teklifler geldi. ABD'lisi de İngiliz'i de, Japon'u da ve diğerleri de 15,25 U.S. Dolar/kg olarak fiyat verdiler. Araştırırken İstanbul'daki Musevi bir ithalâtçı firma biz getirtelim dedi ve 9,75 U.S. dolar/kg'dan malı getirtip bize verdi. Acaba biz neden bu fiyattan direkt olarak malı getirtemedik diye yıllarca kafa yormuştuk.

*

Ülkemizin 70 sente muhtaç olduğunu söyleyen başbakanımızın zamanındaydı. Mersin soda fabrikamız yıllardır üretime geçmeye çalışıyor, ancak her ne sebeptense sanayinin kullanabileceği beyaz sodayı bir türlü üret(e) miyordu. Sanayicilerimiz sodayı 130 dolar ton fiyatı ile uzun yıllardır ithal ediyordu. Yabancı kadınla evli bir sanayicimiz Belçika'da cam fabrikasında yönetici olan kayın biraderi ile konuşurken, bin ton soda getirtmesi gerektiğini, ancak parası yetmediğini sohbet sırasında anlatınca, Enişte, sodanın tonu Dünyanın her yerinde doksan dolardır diyor. Belçika'daki fabrikaya telefon ediyor ve bin ton sodayı doksan dolar/tondan sipariş ediyor. İstanbul'da şu adrese teslim ediniz der demez konuştuğu kişi, "aman hata yapmayın! Türkiye'ye Tüm sodacıların fiyatı yüz otuz dolar/tondur" diyor.

*

Türkiye'deki yabancı bir ilaç fabrikası 1980 lerde bilançosunu az bir kârla kapatmış. Avrupa'daki merkezi o yıl kârlılık rekorlarını kırmış. İşin enteresan tarafı o firmanın tek müşterisi denecek ölçüde müşterisi Türkiye imiş.

Rahmetli Özal sayesinde yurt dışına elinde çantası ile çıkıp iş yapmağa başlayan iş adamlarımız artık böyle komik kazıklarla milletimizin kazıklanmasını önlediler. Kazançları bol olsun. Allah onlardan razı olsun.

*

İzmir Fuarının ilk yıllarında, elektrikler kesildiğinde fuarın aydınlatılabilmesi için bir jeneratör lâzım oluyor. **Eskişehir D.D.Y. Atölyesi ustaları bir dizel motoruna alternatör takarak, jeneratör yapıyorlar.** Bu jeneratörün on beş gündür fuarı aydınlattığını gören galiba İsveçli bir elektrojen gurubu üreticisi firma, yetkilisini teftişe gönderiyor. Bu bizim patentimiz olan jeneratöre benziyor diyerek makineyi dağıttırıyor. Uzun yıllar hiç bir milli patentimiz yokken, her türlü destekten yoksun imâlâtçılarımızın elini kolunu bağlayan bu milletler arası patent anlaşmasına alel acele imza atmış olmamızın maliyeti bize ne olmuştur? Acaba bu konuda herhangi bir araştırma var mı?

Fakültelerimizde patent konularına giren prosesler hakkında öğrencilere hiç bir bilgi öğretilmemesi acaba vatan severlik mi idi?

Acaba binlerce misali olabilecek bu konuların tarihimize ışık tutması açısından akademik incelemeleri yapılıyor mu?

Yoksa hâlâ Ayşe hanımın aymazlığını umursamayacak mıyız?

E.B. 07.01.2012

DÜNYA NEREYE GİDİYOR ?

Milli birliğimizi, haklarımızı sadece ateşli silâhlarla, bombalarla koruyabilir miyiz? ***Her istediğimiz silâhı bize ürettirmezler ki!*** Amma, kaliteli, üstün donanımlı insan yetiştirebiliriz. O zaman çok kuvvetli oluruz.

İslâm dünyasının tamamı, bebekleri dahi hafız olsa idi (Yani birbuçuk milyar hafızımız olsa idi) U S A nın Irak'ı vurup perişan etmesi, on yıllık işgali önlenebilirmiydi?

Amma Irak'ın, on bin, hatta bin tane, dinini iyi bilen ve dünyaca ünlü meslek sahibi ilim adamları olsa idi U. S. A.' yı kıpırdatmazlardı bile.

Mânevi, dini ve milli duyguları dengesiz veya bir tarafı yok olan, Tek türde şartlanmış, dünyasından veya ahiretinden nasipsiz on binlerce profösörü olsa, kendi aralarında kuvvetli bağ oluşamadığı için, milletlerarası arena da hiç bir kuvvet ifade etmezdi. Zamanımızın teknik ilimleriyle beraber, islâm dinini de çok iyi bilen ve yaşayan hakiki prof.lara islâm dünyasının, Hatta bütün dünyanın ne kadar da çok ihtiyacı var.

Batı kültürünü iyi tanımalıyız. Sadece o kültür ile yetişen bir türk evlâdından (islâmi kültürden ve Türk töresinden hiç nasibi yoksa) nasıl hareket etmesi beklenebilir?...

Eğer biz Batılıların silâhları olan, bilim ve bilim adamlarının, daha üstünlerini yetiştirerek onları geçemez isek, sonumuz hep hüsrana olacaktır. Her dalda onlardan daha üstün bilim adamlarını yetiştirmek zorunda olduğumuzu unutmayalım. (mayıs 2003) E. B.

Ülkemizde iki türlü eğitimimiz var. Birisi insanlarımızı **dünyasından**, öbürü **ahiretinden** koparıyor.# 15 Nisan 2004 Perşembe,

Mimarlarımız fonksiyonel cami projelerini üretmiyorlar mı?

Mimarlarımızdan, İnşaat mühendislerimizden, Araştırmacı yazarlarımızdan, Âlimlerimizden biraz duyarlılık beklemek toplumumuzun hakkı değil mi? **Camilerimiz, zamanımızın teknolojileri ile yeniden düşünülmeli!** Anahtar düşünce olarak şunları sorabiliriz; Yapı malzemelerindeki ultra değişikliklere ve yeniliklere kavuştüğümüz günümüzde, hâlâ daha çimentonun ve çubuk inşaat demirlerin olmadığı, İş makinelerinin olmadığı devirlerde, yapılabilen mimari ve estetik açısından da harika olan camilerimizin benzerlerini yapmağa çalışıyoruz. **Okumuş tayfamızın ilgisizliği ortada.** Görkemli projeler üretmiyorlar mı? Bu ilgisizlik ve yeni mekânlar üretmedeki becerisizlik alâkalı eğitim almış olanları hiç incitmiyor mu? Zamanımızın gereksinimlerini karşılayacak komple projelere ihtiyaç vardır.

Zamanın şartlarında ancak iki katlı mekânlar yapılabiliyordu. O günkü mimarlar ellerindeki imkânları en iyi şekilde kullanarak, hâlâ bütün heybetleri ile ayakta durabilen muhteşem camileri yaptılar. **Gökdelenlerin inşa edildiği zamanımızda yüzlerce yıl evvelin yapı malzemeleri ile yapılabilenleri taklit etmekten ne umuyoruz?** Camilerimizin ihata duvarları içinde neden çocuk parkları ve oyun gurupları yok? **Çocuk camiyle ilk defa ailesinden birinin cenazesinde mi tanışacak?** Cami külliyelerinin içindeki kitaplıklara, neden güncel bilim, sanat, edebiyat, tarih, coğrafya vb dergiler alınmıyor. Abone olunması çok mu zor? Günümüzdeki göstermelik cami kütüphanelerindeki kitapları bir yılda acaba beş kişi açıp okuyor mu? Camilere abdestsiz girilmeyeceğine göre, neden namaz kılan ve kılmayan herkesin girip dinleyebileceği camilerimize ek bir konfe-

rans salonu yok. Böyle bir salon düzenlenemez mi? Neden bir el sanatları, müzik vb. Bölümleri yok. Camilerimiz ve çevresi dünyadan kopuk mekânlar mıdır? İlgililerin ve bilgililerin tümünü düşünmeye ve uygulamalara yardımcı olmaya çağırmak istiyorum. Bu konuyu sadece ilâhiyatçılarımıza ve günümüzün cami cemaatlerine yüklemek bilin ki haksızlık oluyor. *Cami inşa etmeye kalkan dernekler, neden herkese açık proje yarışması açmayı düşünemezler.*

*

Bu konu doktora tezi olarak acaba işleniyor mu?

“Son yüz yılımızda sanayimizin önüne bilinçli ve bilinçsiz olarak çıkarılan engeller. Müslüman iş adamlarının önünün kesilmesi uğruna milletimize çektirilen büyük zararlar. Mevzuat hazretleri ve bürokratik uygulamalar” acaba üniversitelerimizde doktora tezi olarak ele alınsa nasıl olur? Birçok kurumdan alınması mecburi olan ruhsat saçmalıkları, enerji tahsisi saçmalıkları, Enflasyon yükseldikçe enerji sektörünün son derecede haksız olarak abonelerinden zorla aldığı ilâve depozitolar. *(Enerji tahsisi yapılırken nakit olarak belli bir kilovat enerji için nakit depozito ödeniyor. Örneğin 1970 yılının değerli parasına göre yüz bin lirayı yatırıp mukavelenizi yaptınız. Bir liranın bin defa değeri düştüğünde ilgili kuruluş sizden tekrardan depozitonuzu yüz milyona çıkarmanızı istiyor. Yani sizden elektriğinizi kesmemesi için doksan dokuz milyon dokuz yüz bin TL daha istiyor. Mecburen ödüyorsunuz. Paranın değeri bin defa daha düştüğünde, yani bir lira, bir milyon lira olduğunda, ilgili kurum sizden tekrardan doksan dokuz milyar dokuz yüz milyon TL yi zorla alıyor. Yani depozitonuz yüz milyar*

*oluyor. Ancak, paradan altı sıfır atılınca abonenin depozito hakkı yüz bin liraya tekrar dönüyor. Bu çok büyük ayıp kanuni imiş.) O yıllarda rüşvete kurgulanmış belediyeler ve diğer güçler. **İki bin yıldan evvelki uygulamalarda iş adamlarının ve bilhassa da muttaki müminlerin bilinçli bir şekilde uğratıldıkları büyük sıkıntılar. (Enflasyon karşısında mümin esnafların bilimsel uygulamalarla iflâs ettirilmesi vb).***

*

Hırsızlık mesleğinin de bir romanı olmalı

İnsanlık tarihi boyunca hırsızlar ve hırsızların hâkimiyeti. **İlk hırsız şeytandı.** Âdem ile Havva'nın huzurunu ve rahatını çaldı. Mesleğine Kıyamete kadar devam edecek. Sonra **insanlardan** da hırsızlar türedi. Hırsız **kabileler**, büyük hırsız **devletler** zavallı toplumların yer üstü ve yeraltı bütün zenginliklerini çaldılar. Hırsızların ürettikleri kanunları almakta tereddüt etmeyen İslâm topluluklarında da hırsızlık muasır medeniyet seviyesine ulaştı. Basit hırsızlar da iyi görev yapıyorlar. Manukyan'ın vergi rekortmeni olduğu yıllarda *halk arasında "Yahu bu adi hırsızların resmi bir dernekleri olmalı. Sayın bayan Manukyan gibi vergi vererek kazançlarını kutsallaştırımlılar. Evi veya iş yeri soyulanların kapısına, bu yerin bu seneki hırsızlığı yapılmıştır diye taşıt pulu gibi bir pul yapıştırılarak o yerin aynı yıl içinde ikinci defa soyulması önlenmelidir" gibi alaylı konuşmalar duyuyorduk.* Bir yazarımız bu konuda geniş bir roman yazsa herhalde çok ilginç olurdu diye düşünüyorum.

MEKKE VE MEDİNE SEYAHATİMİZDE (HACDA) DİKKATİMİZİ ÇEKEN ŞEYLER

28 Şubat 2001 de Mekke'ye indiğimizden birkaç saat sonra Kâbe'yi ziyaret etmemiz nasip oldu. Tavaf ve Say'ı yaptıktan sonra biraz oturup bakınmaya başladık. İlk dikkatimi çeken, **Mimar Sinan**'ın büyük bir ustalık ve zarafetle **yaptığı revaklar** oldu. Zamanla bu revaklar ihtiyaca yetmediği için Suud yönetimi bunların dışından bir sıra ve üç katlı revakları ilâve etmişler. Masraftan hiç kaçmamışlar, ancak yaptıkları revaklarda, Mimar Sinan'ın enfes zarafetinden eser yok. Mimar Sinan yaptığı revakların en üst noktasını, hürmeten, Kâbe'nin üst noktasından dört parmak kadar aşağıda tutmuş. Ebabil kuşları yuvalarını sadece Osmanlı revaklarının avizelerinin, vantilâtörlerinin diplerine yapmışlar.

Osmanlı İmparatorluğu Kâbe'nin korunması için hemen yanındaki tepeye bir kale inşa etmiş. **Ecyat kalesi** adıyla bilinen bu kale 2001 yılından sonra Suudilerce yıktırılmış.

Bu hac görevimizi yaparken, diğer tüm uluslardan gelen hacı adaylarının biz Türklere sevgi ve hürmetle yaklaştıklarını gördük. Suudilerin ise Türkleri hiç sevmemesi dikkatimizi çekti. Nedenini soruşturduğumda şu ilginç konuşmayı öğrendim. Mekke üniversitesinden delikanlılar beraberce çay içip sohbet ediyorlar. Aralarındaki bir şahsın Türk olduğunu öğrenir öğrenmez Türk delikanlıya sözle saldırıya ve hakarete başlıyorlar. **“Siz ne biçim Müslümansınız. Bizi 450 yıl sömürdünüz. Sizin elinizden İngilizler bizi kurtardı.”**

Ve benzeri saldırılarda bulunuyorlarken **bizim delikanlı zorlayarak söze karışmış ve demiş ki: “Değerli kardeşlerim, gelin beraberce bu konuyu bir daha konuşup düşünelim. Osmanlı buraları her türlü saldırıya karşı korurken, sizlerin hangi malınızı aldı götürdü? Petrolünüz Osmanlının gitmesinden sonra bilindi, değer kazandı ve çıkarıldı. Osmanlı sizin hurmalarrınızı mı parasını vermeden aldı götürdü? Sizin o zamanlarda sömürülecek hangi malınız vardı? Benim bildiğim, İstanbul’dan her sene SÜRRE ALAYLARI yola çıkarılır, yüzlerce deve ile başlayan bu kervan, Medine’ye yaklaşırken binlerce deve ile gelen bir kervan olurdu. O kervan ile Osmanlı size para, yiyecek nohut, mercimek, fasulye, pirinç, bulgur ve her türlü gıda maddelerini bedelsiz olarak gönderiyordu. Sizin sömürülecek neyiniz vardı? Çölünüzün kumlarını mı çaldık?”** deyince ortalığı bir sessizlik kaplar. O anda 90 küsur yaşında olan bir dede, zorla ayağa kalkar hakaret eden delikanlıya doğru gider ve suratına kuvvetli bir tokat yapıştırır. **“Ulan, biz sürre alayının geldiğini haber aldığımızda Medine’den saatlerce yürüyerek onları karşılamaya giderdik. Size bu acayip yanlış fikirleri kimler aşıladı?”** Dediğinde delikanlı; **“ne bileyim, bize lisede de ve üniversitede de hep Türkler bizi 450 sene sömürdü diye okutuyorlar. Hakikatten şimdi düşünüyorum da Türkler bizim neyimizi sömürmüş olabilirler ki?”** Diyor.

Medine’ye geçtiğimizde, tren garında duran Osmanlının lokomotifini, inşa ettiği Medine gar binasını, binayı inşa etmeye başlamadan evvel orada yaptırdığı hamamı ve mescidi gördüğümde gözlerimden yaşlar aktı.

Suudiler, Osmanlı'nın tüm izlerini silmeye çalışmışlar.

Ceddimiz Medine'de traverslerin altına, titreşimi alsın, ses çıkmasın diye keçe yerleştirmişler. Bu müthiş zarafeti birilerinin anlayabilmesini galiba biz boşuna bekliyoruz.

İngilizler, tren raylarının sökülmesi için halka, **“rayları traverslere bağlayan civataları söküp getirene her bir civata için bir sterlin vereceğiz”** diye ilân ediyorlar.

Araplar da çok kısa bir zamanda rayları traverslerden söküyorlar. Civataları verip, zevkle sterlinlerini alıyorlar.

İngilizler, Araplara; Türkler yine gelir ve bunları tekrar döşerler diyerek, rayları toplatıyor ve Cidde şehrine götürüp denize atıyorlar.

(Bu gün 26.06.2011 Türkçe olimpiyatları yapılıyor. Bizleri dünyaya yanlış tanıtanların propagandalarını kırmanın en kuvvetli yolunu bilen ve uygulayanları tarih önünde hürmetle anarken, bu okulları bitirme plânları yapanları da bu millet asla unutmayacak ve lâyük oldukları şekilde anacaklardır.)

Allah cümlemize salim düşünebilmeyi ve uyandırabilmeyi nasip etsin.

Erdinç Babacan.)

YEMEN'İ ANARKEN

Yemen hakkında, hepimizin bildiği şu türkünün birkaç satırı dışında bildiğimiz pek bir şey yok galiba. Türkümüz, Yemen için asker toplanmasını anımsatıyor.

**"Havada bulut yok; bu ne dumandır.
Mah(al)lede ölen yok; bu ne figandır.
Şu Yemen illeri, ne de yamandır.
Adı Yemendir, gülü çimendir
Giden gelmiyor, acep nedendir."**

**"Kışlanın önünde redif sesi var.
Varın bakın çantasında nesi var.
Bir çift çorabıyla, bir de fesi var.
Orası HUŞ'tur, yolu yokuştur
Giden gelmiyor acep ne iştir."**

Evet, Yemen'e giden üç yüz bini aşkın erimizden geriye pek azı dönebildi. Şehitlerimizin dışında, orada evlenip kalanlarımız da oldu. Bu gün hâlâ Yemen'de yaşayan torunlarımız olduğunu pek azımız bilebiliyoruz. (Bu Yemen türküsünü söyleyen bazı sanatkarlarımız, *"burası Muş'tur, yolu yokuştur"* dediklerinde içim hep cız eder. Çünkü o şehir; bizim "Muş" ilimiz değil, "Yemen'deki Huş"tur.) Üç yüz bin şehidimizin anısına bu kadar mı duyarsızız. Tarih kitaplarımızda bu mücadelemiz nerede ise hiç anlatılmamaktadır.

Ceddimiz Osmanlı'ya, kendilerini medeni zanneden tüm vahşi milletler sırtlanlar gibi birleşerek, Trablusgarp'ta, Filistin'de, Yemen'de, Kafkasya'da, ve Çanakkelede aynı zamanlarda saldırdılar. Bu saldırılar, Mehmet Akif Ersoy'un Çanakkele Şehitlerine ithaf ettiği şiirinde, "Yedi iklim-i cihanın duruyor karşısında. Avustralya'yla

beraber bakıyorsun Kanada" denilerek anlatılmaktadır.

Yemen'e, komşu köyümüz Aydınlı'dan yedi veya sekiz kişi gitmiş. Pendik, Kurtköy'den evvelâ İrfan Akören'in dedesi gitmiş. Hacı da olmuş, sağ salim dönebilmiş. Hac mevsimine yakın terhis olacaktı. O günkü anlayışa göre, yetmiş bin kişi toplanmadan hac yapılamıyormuş. Eksik kalan sayıyı terhisi yaklaşan müslüman askerlerimizden tamamlamışlar.

İkinci olarak, Tatlı Hasan'ın babası Osman ağa Yemen'e götürülmüş. Osman ağa birkaç yıl sonra birliğinden kaçarak yayan olarak İstanbula doğru yola çıkmış. Tabii parası pulu olmayan genç bir asker kaçağının onca yolu, ne şartlarda geçebildiğini tahmin edebilirsiniz. Her şeye rağmen İzmit'i geçip, eski Ankara yolu güzergâhındaki Denizli köyüne kadar gelmiş. Birden silâhlı eşkiyalar önünü kesmişler. Osman ağanın üzerinde pek birşey yokmuş. Silâhı doğrultanlardan birisi eski bir tanıdığı çıkmış. Kendi çetelerine katılması şartıyla, Osman ağaya dokunmamışlar.

Çete iki üç gün sonra bir adamı durdurmuş. Üzerinde nesi varsa soymuşlar. Papuçlarını da alıp bir tek donu ile adamı bırakmışlar. Adam, "bare ayakkabılarımı almayın" diye yalvarınca, Osman ağa'nın yüreği dayanmamış. Verelim şunun ayakkabılarını deyince çete reisi bağırmış ve (şanki Osman ağa da eskiden beri eşkiyalık yapıyormuş gibi) "zaten sen her zaman böyle yapıyorsun" diye azarlamış.

Osman ağa bir fırsatını bulup çeteden kaçarak Kurtköy'e ulaşmış. Bu hatırasını anlatırken, "istemeyerek de olsa eşkiyalık da yaptım" diye anlatır ve gülmüş.

30.01.2011 Erdinç Babacan

SON SÖZ

Bu kitabı hazırlarken, uzunca bir zaman harcadığımı takdir edersiniz. İstedim ki okuyanlara bir ışık olsun. Elimden gelen ancak bu kadar oldu.

(89-92 nci sayfalarda anlattığım olayı şahsi bir fayda sağlama amacımın dışında, eğitimimizin kalbe inemeyip, sözde kalmasının sakıncalarını belirtmek ve ilâhi adaletin ve ihlâsın ne olduğunu anlatmak içindi. Yoksa benim için konu kapanmıştı.)

Maddi olarak bana bastırduğım kitapların bir getirisi olmadı. Zaten açıkça görülüyor ki sadece ticari kâr gayesi güden yayınlarla birileri ancak ilgileniyorlar. Reklâm da yapamıyorsanız siz ne sunarsanız sunun, bir tek kitap satabilmeniz mümkün olmuyor.

Gönül isterdi ki teşvik amacıyla bile olsa küçük bir alâka olsun. Benim için konu değil, yaşım yetmiş iki oldu. Ancak yeni yazarlar, edebiyatçılar başka türlü nerede ve nasıl yetişecekler? Maddi kâr, yani para acaba herşey midir?

Ödül olarak bir dua eden olursa bana yeter.

Özür dileyerek diyorum ki; faydası olduğu çok şüpheli birçok reklâma yüklüce paralar verenler, modası geçmiş, faydasız ve kimsenin hiç okumadığı kitapları dağıtan gazetelerimiz, kültür hizmeti yaptıklarını mı sanıyorlar? Acaba yanılıyor muyum? Verdikleri hediyelerin okunup, okunmadığını belki araştırıyorlardır. Ben pek azının okunduğu izlenimini aldım. E. B.

İÇİNDEKİLER

1 - ERDİNÇ BABACAN	sayfa 1-2	
2 - YAYIMCI SAYFASI	3	
3 - ÖNSÖZ	4-5	
4 - TARİH SAHNELERİ VE BİZLER	6-7-8	
5 - 7 YAŞINDA BAŞLADIĞIM KÂTİPLİĞİM		9-10
6 - FADİME TEYZENİN OSMAN'A MEKTUBU		11-12
7 - HAVVA NİNELERİN ÇİL HOROZU	13-14-15	
8 - NE YAPARSAN YAP, SONUNU DÜŞÜN		16-17
9 - KAHVE GETİREN AKILLI KEDİ	18-19	
10 - FOTO MA'ŞUK 20		
11- İLK SİGARA İÇME DENEYİMİM	21-22	
12 - DEVENİN AFFETMEDİĞİ HAKKI	23-24	
13 - 27 SANİYE MUHABBETİ	25-26	
14 - ASKERLİK DERSİ ANLARIMIZDAN		27
15- 04.08.1958 DEVALÜASYONU	28	
16 - İ.İ.ve T.İ.A. DAKİ İLK GÜNLERİMİZ	29-30	
17 - BABAMIN BİR UYARISI	31	
18 - BİR ASKERLİK HATIRAM	32-33	
19 - DAMIZLIK TOSUNUN HİKÂYESİ	34-35	
20 - DÜĞÜNLERİMİZ	36-39	
21 - UYANMAM VE UYARILMAM	40	
22 - KIZIM DİDEM'DEN BİRKAÇ ANIMIZ	41-43	
23 - KIZIMIN MEVLÛTÜNDE	44-47	
24 - BU DÜNYA HEPİMİZE YETER	48-49	
25 - KİTAP YAZMA'YA BAŞLAMAM	50-51	
26 - MEVLİD-İ ŞERİF'İN AÇIKLAMASI KİTABIMI YAZMAM		52
27 - 17.08.1999 DEPREMİNDE BİR DEFİN OLAYI		53-54
28 - HAC ve UMREYE DAİR	55-56	
29- 2001/51 KAFİLE İLE HACCA GİDİŞ-GELİŞEMİZ		57-60
30- YAZILARIMDAN BİRKAÇI...DÜNYAMIZ DÖNMEZSE...		61-62
31 - ASRİN İDRAKİNİ NEDEN KULLANAMIYORUZ		63-64
32 - KÂBUS	65-67	
33 - ABDEST KONUSUNDA İLGİNÇ BİR GÖZLEM		68-70
34 - BİR KÜÇÜCÜK ÖZ ELEŞTİRİ YAPALIM MI?		71-74
35 - EZAN, TÜRKÇE EZAN ve EZANIN ANLAMI		74-75
36 - DEĞERLİ ARKADAŞLAR-TAKVİMLER HAKKINDA		76-79
37 - KUR'AN-I KERİM YAŞAM REHBERİDİR		80
38 - DEĞERLİ GENÇLER	81-83	
39 - ÇALGICI - VİRTİYÖZ KEMANCI	84-85	
40 - MUM ALEVİNDE KURU FASÜLYA PIŞER Mİ?		86-87
41 - KİŞİ NOKSANINI BİLMEK GİBİ İRFAN OLAMAZ		88
42 - İLÂHİYAT FAKÜLTESİ MEZUNU MOSTRALIK BİR MÛNAFİK 89-90		
43 - <MÛNAFİK, DİN TACİRİ> İBRAHİM B....., YE DUAM		91-92
44 - HAM TRABZON HURMASI GİBİ ÜNİV.MEZUNLARI		93-98
45 - İLÂHİ NİZAMI ANLAYABİLMEK	99-106	
46 - FİKİR CİMNASTİĞİ YAPALIM MI?	107-112	
47 - KUTLU DOĞUM DEYİNCE NE ANLIYORUZ		113-115
48 - DANİMARKADA ÇIKAN KARİKATÜR KRİZİ		116
49 - HERKESE SINAV SORULARI SORULUYOR		117-119
50 - KÂİNATIN ŞİFRESİ VE BİZLER	120-125	
51 - TEŞRİK TEKBİRLERİ	126-127	
52 - AÇIK SAÇIK GEZMEMİN NE ZARARI VAR?		128-129
53 - ŞERİATİ YAŞARKEN, KARŞIYIM DİYENE		130
54 - MEKKE VE MEDİNE'DE BİZLER	131-134	
55 - ORMAN YANNI TÜRKÜSÜ	135	
56 - BİZ CENNETTEN GELMiŞİZ	136	
57 - ŞİRLERİMDEN	137-142	
58 - KARADENİZ TÜRKÜSÜ DENEMELERİMDEN		143
59 - ARMAĞAN ETTİĞİM KİTAPLARA YAZDIĞIM..		144-147

60 – DÜĞÜNDE YAPTIĞIM KONUŞMAMDAN	148-150
61- BU KİTABIN İSMİ HAKKINDA 151	
62 – UNUTULMAYAN ÇOCUKLUĞUM 152-153	
63 – HAYRİYE HANIMIN HATIRALARINDAN	154-156
64 – HASAN DEDE 157-158	
65 – ŞEVKET ÖZEL'İN ANILARINDAN 159-162	
66 – HACER ANNENİN ANILARINDAN 163	
67 – MUSTAFA KOYUNCU'NUN ANILARINDAN	164-166
68 – MUSTAFA KÖMÜRÇÜ'NÜN ANILARINDAN	167-168
69 – MURAT TOPÇU'NUN ANILARINDAN	169-170
70 – REMZİ GÖKALP'TEN 171-172	
71 – ASİM GÜLTEKİN'İN ANILARINDAN 173-175	
72 – MASALLAR VE MUCİZELER 176-181	
73 – HAKKI ÇAYIR'IN ANILARINDAN 182	
74 – ASLAN KOYUTÜRK'ÜN ANILARINDAN	183-185
75 – RÜŞTÜ GÜNER'İN ANILARINDAN 186-188	
76 - PAMUK HATUN 189-190	
77 – AMCA SEN MUTLAKA HIZIRSIN 191-194	
78 – RAMİZ YAPICI'NIN ANILARINDAN 195-198	
79 – İRFAN KÂMİL AKÖREN'İN ANILARINDAN 199-202	
80 – ŞERAFETTİN SÖĞÜTÇÜ'NÜN ANILARINDAN 203-205	
81 – SACİDE ERŞAHİNDEN BİR ŞİİR 206	
82 – ALİ EKŞİ'NİN ÇALIŞMALARINDAN 207-209	
83 – NECATİ MORKOÇ'UN ANILARINDAN	210-211
84 – İSMAIL HAYAL'İN ANILARINDAN 212-214	
85 - REŞAT MORKOÇ'UN ANILARINDAN	215
86 - İBRAHİM EKŞİ'NİN ANILARINDAN 216	
87 - HÜSEYİN AMCA'DAN BİR ANI 217-218	
88 - GENÇ KIZIN UYANDIRAN ÇIĞLIĞI 219-220	
89 – HAMZA ALTA'YIN ANILARINDAN 221-224	
90 – BİR OSMANLI TOKADI 225	
91 – MUSTAFA KAYA'DAN FIKRALAR 226-227	
92 – AHMET YILDIZ'DAN KURTKÖY'ÜN TARİHÇESİ	228-230
93 – FİKRET TÜRKKAN HOCADAN 231-232	
94 - 1970 KURTKÖYDEKİ AİLELER 233-235	
95 - MAHMUT EFENDİNİN KOYUNLARI	235-236
96 - TURGUT ARAZ'IN ANILARINDAN 237-239	
97 - NERMİN ÇİT ABLAMIN YAZISI 240-241	
98 - TÜRKÂN DEMİREL'İN ANILARINDAN	242
99 - MUZAFFER KAYA 243-244	
100 - MANDA BOYNUZUNDAN ÇIKAN ALTINLAR	245-246
101- MUSTAFA AKTAŞ'IN ANILARINDAN	247-248
102- TALÂT ERASLAN'IN ANILARINDAN	249-250
103 - AYDOĞAN ATASOY 251-252	
104- NECMİYE KOZLUBEL 253	
105 - ERGİN BABACAN'IN GÜLLERİ 254-255	
106- ALAETTİN ŞAHİNOĞLU'NUN ANILARINDAN	256-257
107 - BİR VİZYON MESELESİ 258-260	
108 - DÜNYA NEREYE GİDİYOR 261	
109 - YENİ CAMİ YAPIMLARINDA MİMARİ ANLAYIŞ	262
110 – SON YÜZYILIMIZDA SANAYİMİZİN MACERASI...	263
111– HİRSİZLAR KORUNUYORLAR MI? 264	
112 - HACCD A DİKKATİMİZİ ÇEKENLERDEN	265-267
113- YEMEN'İ ANARKEN 268-269	
114- SON SÖZ 270	
115- FİHRİST 271-272	